அருணாசலபுராணம்

ஆனைமுகன் துதி

(கலிவிருத்தம்)

மிக்க வேத வியாசர் விளம்பிய
இக்க தைக்குஇயைபு இன்றுஅருள் செய்திட;
முக்கண் வெற்பினை, மும்மத வாரியை,
கைக்க ளிற்றினைக் கைதொழுது ஏத்துவாம். 1

நடேசர் துதி

(வேறு)

முதிருஞ்சுவை மதுரம்பெற மொழியும்தமிழ் விரகன்புகழ்
பதிகம்புனை பவன்;நம்பினர் பவபஞ்சனன்; அமலன்;கதிர்
உதிரும்படி, பகிரண்டமும் உடையும்படி, இலகும்படி
அதிரும்படி நடனம்புரி அதிருங்கழல் அதிருங்கழல். 2

தலப் பெருமை

(அறுசீரடி ஆசிரியவிருத்தம்)

இரவிகள், சந்திரர், வயிரவர், விஞ்சையர், இமையவர், எண்திசையோர்
உரகர், அருந்தவர், முனிவரர், பங்கயர், உவணநெ டுங்கொடியோர்,
பரவி நெருங்கலில், உலகம் நிறைந்தவர் பணியும் இடங்கிடையாது
“அரகர” என்பது கடலில் முழங்கியது, அருணை வளம்பதியே. 3

இளமுலை மங்கையர் முகமும் நெருங்கிய இருகுழை யும்,பகலே
ஒளிர்ஒரு சந்திரன் உடன்இரு செங்கதிர் உதயமெ னும்தனியூர்,
தளைஅவி ழுந்தொடை மகபதி தன்பதி, தனபதி தன்பதியாம்,
அளகை வளம்பதி தனிலும் வளம்பதி அருணை வளம்பதியே. 4

காலன் எதிர்த்திட மார்பில் உதைத்தவர், காமன் உருப்பொடியா,
ஆலம் மிடற்றினர், மாலை மதிக்குறை ஆடுஅ ரவப்பணியார்;
நாலு முகத்தவன் ஞாலம் அளிப்பவன் நாடும் அதற்குஅரியார்,
சூலம் எடுப்பவர் மேவு திருப்பதி சோண கிரிப்பதியே. 5

பரசிவ துதி

(சந்தக்கலி விருத்தம்)

உறவொடு பகையறும் ஒருமுதல் அவன்எவன்?
இறுதியில் உலகருள் இறையவன் அவன் எவன்?
மறைமுடி வினில்நடம் வளர்பவன் எவன்? எவன்
அறிவினில் அறிபவன்? அடியிணை தொழுதனம். 6

அருணாசலேசுவரர் துதி
(கலிநிலைத்துறை)

மணிகொண்ட நெடுங்கடலில் விழிவளரும்
திருமாலும் மறையி னானும்
பணிகொண்ட பாதலத்தும் பூதலத்தும்
மீதலத்தும், பரிந்து தேட,
அணிகொண்ட பிரமாண்ட கோளகைபொன்
கோளகையாய் அழகு காட்ட,
கணிகொண்ட ஒரு,வரைஆம் ஒருவரை,யாம்
அகலாது கருத்துள் சேர்ப்பாம். 7

ஒருமானைக் கரத்தினில்வைத்து, ஒருமானைச்
சிரத்தினில்வைத்து, உலகம் ஏழும்
தரும்மானை இடத்தினில்வைத்து அருள்வானை,
பவளநெடும் சயிலம் போல
வரும்ஆனை முகத்தானை அளித்தானை,
பொரும்ஆனை மகிழ ஏறும்
பெருமானை, அருணகிரிப் பெம்மானை
அடிபணிந்து, பிறவி தீர்ப்பாம். 8

உண்ணாமுலையம்மை துதி

கார்ஒழுகும் குழலாளை, கருணைவழிந்து
ஒழுகும்இரு கடைக்கண் ணாளை,
மூரல்இள நிலவுஒழுகப் புழுகுஒழுக
அழகுஒழுகும் முகத்தி னாளை,
வார்ஒழுகும் தனத்தாளை, வடிவுஒழுகித்
தெரியாத மருங்கு லாளை,
சீர்ஒழுகும் பதத்தாளை, அருணைஉண்ணா
முலையாளைச் சிந்தை சேர்ப்பாம். 9

யானை திறைகொண்ட விநாயகர் துதி
மதம்மூன்றும் ஆறாக வரும்களிற்று
முகத்தானை, மனத்தி லேதன்
பதம்ஊன்றும் அருந்தவர்க்குப் பதம்மூன்றும்
கடந்தபதம் பாலிப் பானை,
விதம்மூன்று புரங்கடிந்தார் அளித்துஅருளும்
ஒருமுதலை, வேரோ டேசஞ்
சிதமூன்று பிறப்புஒழிக்கும் ஆனைதிறை
கொண்டவனைச் சிந்தை சேர்ப்பாம். 10

சிவசுப்பிரமணியர் துதி

கொந்தாரும் மலர்ச்சோலை, அருணைநெடும்
கோபுரத்தில் குமர வேளை,
வந்தாரை வாழ்விக்க, வடவீதி
தனில்உறையும் மயிலி னானை,
கந்தாரும் கடக்களிற்று மகவாற்குத்
தருநிழலும் கனக நாடும்
தந்தானை, அலர்கடப்பம் தாரானைப்
பணிபவர்தாள் தலைமேல் கொள்வாம். 11

மூவர் துதி

வாதுகொண்ட பரசமய கோளரியை
அடிவணங்கி, வன்கல் தூணால்
தீதுகொண்ட கருங்கடலைக் கடந்தசெழும்
தமிழ்க்கடலின் திருத்தாள் போற்றி
காதுகொண்ட விழிப்பரவை திருமனைக்குளம்
பெருமானைக் கால்கள் நோவத்
தூதுகொண்ட சுந்தரனைத் தம்பிரான்
தோழனையாம் துதிசெய் வோமே. 12

திருவாதவூரடிகள் துதி

(தரவு கொச்சகக்கலிப்பா)

அத்தனார் பெருந்துறைபுக்கு அரியவினைக் கடல்கடந்து,
புத்தனார் மதங்கடிந்து, புனிதமா கியசீவன்
முத்தனார், மாணிக்க வாசகனார், முத்திக்கு
வித்தனார், வாதவூர் வித்தகனார் தாள்போற்றி. 13

திருத்தொண்டர் துதி

(அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

மனையாளை அரற்குஅளித்து, மனங்களித்த
இயற்பகையார் மலர்த்தாள் போற்றித்
தனைஆளும் பெருமானுக்கு எச்சிலிடும்
கண்ணப்பர் சரணம் போற்றி,
வினையாளர் அறியாத திருநீல
கண்டர்அடி விரும்பிப் போற்றி,
எனைஆளும் இளையான்தன் குடிமாறர்
இணைஅடியை இறைஞ்சு வோமே. 14

ஐயடிகள் காடவர்கோன் ஈரடியை
வணங்கிமகவு அறுத்துஎம் மாற்கு
நெய்யடிசில் உடன்படைத்தார் திருவடியைத்
தொழுது,திரு நீற்றுச் சோழன்
மெய்யடியைப் புகழ்ந்து,தெய்வ உலாச்சொன்ன
சேரன்அடி விரும்பி ஏத்திப்
பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்முதல்
அனைவரையும் போற்று வோமே. 15

நந்திதேவர், துர்க்கை, கௌதமர், சண்டேசுரர் துதி

நந்திதிரு அடிஇறைஞ்சி, விந்தைஅடி
புகழ்ந்துமறை நான்கிற்கு ஐந்தாய்
வந்தருளும் கோதமனார் மலரடிஎன்
முடிக்குமுடி மாலை ஆக்கி,
தந்தைஇரு பதஞ்சிதைத்துச் சிதையாத
பதத்துஇருந்த தண்டி தாளைச்
சிந்தைமிசைக் குடிஇருத்தி, அருணகிரி
நினைப்பவர்தாள் சென்னி சேர்ப்பாம். 16

அவையடக்கம்

தேறுகின்ற பலகலையும், தெளிந்தசுவை
இருநான்கும் திகழும் பாடல்
கூறுகின்ற புலவர்முன்னே, தமியேனும்
சிலபுகல்சொல் குறித்த வாறு,
வீறுகின்ற மறைவிரிஞ்சன் ஏறிவரும்
அனத்தின்முன்னும் விரிஞ்சன் தாதை
ஏறுகின்ற கருடன்முன்னும், ஒருமசகம்
பறவைகொடுத் திடுதல் போலும். 17

நீர்இருக்குது எனப்பழித்து விடுவரோ
அதுபாலின் நிகழும் ஆனால்?
நார்இருக்குது எனக்கழித்து விடுவரோ
அதுமலரின் நண்ணும் ஆனால்?
ஆர்இருக்கும் சடைமுடியார், விடம்இருக்கும்
திருமிடற்றார், அருணை நாதர்
பேர்இருக்கும் தகைமையினால், எனதுஉரையை
இகழுவரோ பெருமை யோரே? 18

அழகுதரக் கனிந்தநச்சு மரம்பழையது
எனினும்அதில் அமுதுண் டாமோ?
விழைவுதரு சுவைக்கரும்பு புதியதுவே
எனினும்,அதில் இரதம் போமோ?
இழிவுறுபா டலும்உயர்வு தங்கியசெய்
யுளும்,அவைபோல் இருக்கும் ஆகில்,
பழமைஎன நலந்தருமோ? புதுமைஎன
இகழ்படுமோ? பயன்கொள் வோர்க்கே. 19

தினையளவும் தமிழ்மிடியற்று அதிமதுரம்
பிறந்தகல்வித் திறமை யோரும்
நினையும்இயல் சுவையறியா மூடர்பரூஉ
அறிவின்முன்னே நிற்க லாமோ?
வினைஅடரும் குவளைவிழி அனிச்சமலர்
அனையதிரு மேனி மானார்
புனைவில்மதன் மலர்க்கணையைப் பொறுப்பதல்லால்
அமரின்அம்பு பொறுத்தி டாரே. 20

நூல் வரலாறு

கருத்துஉருக இறைவன்நந்திக்கு அருள்புரிய,
நந்தியும்மார்க் கண்டர்க்கு ஓத
விருத்திமறை வியாதமுனிக்கு அவன்உரைக்க,
சூதனுக்கு வியாதன் சொல்லப்
பொருத்தமன இருடியருக்கு அருட்சூதன்
மொழிந்தசிவ புராணங் கோடி,
உருத்திரசங் கிதைஉரைத்த அருணகிரி
வளத்தினையான் உரைக்கல் உற்றேன். 21

அருணைநகர் வளமையும்,மால் அயன்அகந்தை
விடஅழல்வெற்பு ஆன வாறும்,
பொருவில்மகம் அழித்ததுவும், அரன்உமையை
மணந்ததும்,கண் புதைத்த வாறும்
வருமகிடன் தொலைத்ததுவும், இறைவிஇடம்
கலந்ததுவும், வயிரப் பூணான்
இருவினையை அகற்றியதும், மற்றுமுள
சரிதைஎலாம் இயம்பு வேனே. 22

அங்கிகுலம் ஓங்கவரும் வல்லாள
பூபன்தன் அரிய தொண்டும்,
துங்கமிகும் தீர்த்தமுடன் திருமலையை
வலம்புரியும் சுடரோன் பேறும்,
பொங்குபிர தத்தனொடு வினைதீர்த்த
வாறுபுள காதி யாவும்
இங்கிதஞ்சேர் வடகலையில் இருந்ததனைத்
தென்கலையால் இயம்பல் உற்றேன். 23

ஈ

1. திருநகரச் சருக்கம்

நந்திகேசுரர்

(அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

துங்கமழு, உழை,பிரம்பு சுரிகைஅக
லாதகையான் துகிர்க்குன்று ஊடே
திங்கள்உமிழ் நிலவனைய வெண்பொடியான்;
சடைமுடியான்; செறிமுக் கண்ணான்;
பொங்குதிரு அரைஅகலாப் புலித்தோலான்;
புயம்நாலான் புரிமுந் நூலான்;
கங்கைமதி தவழ்சடையான், திருஆணை
செலுத்திவெள்ளிக் கயிலை காப்பான். 24

கொய்வனச மலர்நிறத்தான் மைவளரும்
திருமிடற்றான், குலவெள் ஏற்றான்
சைவம்எனும் பயிர்தழைக்கக் கருணைமழை
பொழிமேகம் தன்னை ஒப்பான்;
ஐவரையும் அகத்தடக்கும் சிலாதரற்குப்
புறத்துஉலவும் ஆவி போல்வான்;
தெய்வமெலாம் தொழச்சிவந்த மலர்ப்பதத்தான்
நந்திஎனும் திருநா மத்தான். 25

கயிலாய மலை

ஈசன்அணி நதிமதியும், திருவுருவும்
திருஉருவில் இசைந்த நீறும்
தேசுஎன விளங்கும்ஒரு கயிலாயச்
சிலம்புஉளதுஅச் சிலம்பின் மீதே
வாசவனே முதல்இமையோர் நெருங்குதலால்
மகுடமொடு மகுடம் தாக்கி,
ஓசையுடன் கனகமணிப் பொடிஉதிர்ந்து
கனகமலைக்கு உவமை யாகும். 26

மண்டபத்தின் எழில்

இந்திரநீ லச்சிலையால் இசைந்தகடந்
தெரியாமல் எழுதிச் சேர்த்து,
மந்தரமாம் எனவயிரத் தூண்நிறுத்தி,
மாணிக்க மதலை கூட்டிச்
செந்துகிரால் போதிகையும், மரகதத்தால்
உத்திரமும் செறித்து, மீதே
சந்திரகாந் தத்தகடு பரப்பியமண்
டபம்உளது,அச் சயிலம் மீதே. 27

நந்திகேசுரர் அமர்ந்திருந்த கோலம்

இருமருங்கும் தரளமணி இழைத்தஅரி
ஆசனத்தில் இருந்து, நீலப்
பருமணியால் இழைத்தபெரு பாதபீ
டிகையின்மலர்ப் பதத்தை ஊன்றி,
மருவுபெருங் கயிலையின்மீது இருந்துமுய
லகன்முதுகில் வலத்தாள் ஊன்றி,
அருமறையை முனிவரருக்கு உரைக்கும்இறை
எனஇருந்தார், அந்த வேளை. 28

நந்திகேசுரரைச் சூழ்ந்திருந்தோர்

குற்சன்,உரோ மசன்,குமுதன் குமுதாக்கன்,
சகடாயன், கும்ப சாதன்,
வற்சர்,வைசம் பாயனன்,க ணாசிமுனி,
புலிக்காலன், வாம தேவன்,
நற்சனகன், சனற்குமரன், வாதரா
யணன்,மதங்கன் நடனத் தாளை
அர்ச்சனைசெய் அனந்தமுனி முதல்அனந்த
முனிவரர்தம் அருகில் சூழ. 29

மார்க்கண்டர் முத்திக்கு உபாயம் வினவல்

மன்னியமார்க் கண்டமுனி உடன்எழுந்து
பணிந்து,உயிர்கள் மழைமின் போலே
இந்நிலத்தில் பிறப்பதுவும் இறப்பதுவும்,
இருவினையும் எமக்குத் தோன்றச்
சொன்னஒரு தனிமுதலே! முத்திபெறும்
பரிசுஎமக்குச் சொல்வாய்! என்றான்;
அன்னவுரை செவிப்புகலும், நந்திஅருள்
சுரந்து,முனிக்கு அருள்வ தானான். 30

வினை அகற்றும் நதிகள்

கம்பைநதி, கும்பநதி, காவிரி,கோ
தாவரியே, கண்ண வேணி
பம்பைநதி, வேகவதி, வேதவதி
சரயுநதி, பரமாம் கங்கை,
செம்புநதி, பொன்முகரி, யமுனைநதி,
நருமதை,மேல் செப்பும் சோணை
அம்புவியின் மிகவுள;அங்கு ஆடினர்தம்
வினைஅகற்றும்; அதுவல் லாமல். 31

காசித் தலம்

காசிஎனும் ஒருதலம்இக் கயிலையினும்
சிறப்புளது; கங்கை நீத்தம்
வீசுதிரைக் கொழுந்தோடிப் பரகதிக்கு
வேர்ஓட்டும் வியந்து மூழ்கின்;
மாசினுடல் அதிலிறந்தால், மரமேனும்
விலங்கேனும் மனித ரேனும்
ஈசன்அருள் உபதேசம் செவிப்புகலால்
இறைவன்என இருக்க லாமே. 32

திருவாரூர்

போகி,யொரு புற்றிடங்கொண் டிருப்பதுகண்
டிடுதல்அல்லால், புனிதர் போற்றும்
யோகியொரு புற்றிடங்கொண் டிருந்ததலம்
கண்டதுஉண்டோ? உரைப்பக் கேளும்
நாகமிசை நடித்தவருக்கு உயிர்வேண்டித்
திருத்தவம்செய் நளினக் கோயில்
சேகுமனத் தவரான மருவார்ஊர்
தனைஎரித்தார் திருவா ரூரே. 33

சிதம்பரம்

தக்கவிராட் புருடன்மனத் தலம்எனும்ஓர்
தலம்உளது;அத் தலத்தின் மீதே
முக்கணனார் நடிப்பர்;அவர் மூர்த்தியில்ஆ
யிரத்திலொரு மூர்த்தி தானே
இக்கயிலை இடத்துறைவது என்னில்,அத்தின்
பெருமை நம்மால் இசைக்க லாமோ?
அக்கனக சபைகண்டார், அரிஅயன்கா
ணாதமுத்தி அடைகு வாரே. 34

விருத்தாசலம்

தாங்குஆழி யவன்சிவனை வழிபடு,மு
துவரை;அந்தத் தலத்தைப் பார்க்கில்
ஓங்கார வடிவு;அதிலே உயிரிழந்தால்
உடல்அழியாது; ஒளிகெ டாது;
வீங்காது; நெகிழாது; பிறஉயிரால்
வருந்தாது; வெடித்தி டாது;
தீங்கான மணம்கிருமி பிறவாது;
கிடக்கும்வலச் செவிமே லாக. 35

திருக்கேதாரம்

பொய்ம்மகிட முகனைவென்ற அம்மைஇடம்
அகலாத புனித மூர்த்தி,
செம்மைஇடம் என்றிருந்த கருமகிட
முகமாகச் செறி,கே தாரம்.
இம்மைஇடர், மறுமைஇடர், ஞானமில்லாச்
சிறுமைஇடர் எல்லாம் தீர்க்கும்
மும்மைஇடம் பெறும்உலகுக்கு எளிதாகத்
தனிஇருந்த முத்தி போலும். 36

மல்லிகார்ச்சுனம்

இருப்பன்அத்தன் பருப்பதத்தில் பிரமராம்
பிகையுடனென்று; இரண்டு போதும்
விருப்புஅனத்தன், பணிந்து,இமையோர் உலகுமுதல்
அனைத்துஉலகும் விதித்தான்; மற்றைத்
திருப்பதிக்கே இருப்பவனும் தேவர்களும்
சராசரமாய்ச் செனித்துஅவ் ஊரில்
இருப்பதற்கு முயல்வர்என்றால் எத்தலமும்
அத்தலத்துக்கு இணைய தாமோ? 37

திருக்காளத்தி

விருப்புஅடியார் சொரிந்தஅறுகு அலருடனே
விழிஇடந்த வேடர் காலில்
செருப்படியும் உகந்தபிரான், காளத்தி
நகரம்என்னும் தெய்வ பூமி,
பருப்பதமா கியும்விளங்கும்; தண்நறாக்
கொழிக்குமலர்ப் பதுமை யோடு
மருப்படியும் துழாய்மார்பன் வடமலைமேல்
இருந்துகண்டு வணங்க மாதோ. 38

ஸ்ரீ காஞ்சிபுரம்

தேக்குநால் இருதிசையும் புகழ்ந்ததொண்டை
நாடுஎனும்ஓர் தெய்வ நாட்டில்,
நோக்கினார் வினையகற்றும் ஒருதலமுண்டு;
அதன்பெயரை நுவலக் கேளும்;
வாக்குநா யகிகணவன் படைத்தபுவி
தழைக்கஅறம் வளர்த்துஎந் நாளும்
காக்குநா யகியுடனே கம்பநா
யகர்உறையும் கச்சி மூதூர். 39

ஸ்ரீ விரிஞ்சிபுரம்

பழுதறவே எழுகடலும் எழுகிரியும்
எழுதலமும் படைத்த வேதக்
கிழவன்அறி யாமுடியை, ஒருபாலன்
அறிந்தபதி கிளத்தக் கேளும்;
அழகுதரு நடம்புரியும் இறைவருக்கு,அம்
பிகைபூசை, அயனார் பூசை,
விழைவுதரும் அரிபூசை, கரன்பூசை,
புரிந்ததிரு விரிஞ்சை மூதூர். 40

சோழ நாட்டுத் தலங்கள்

பொய்யாது புனல்பெருகும் காவேரி
நதிக்கரையில், பூந்த ராயும்
ஐயாறும் இடைமருதும் திருக்குடந்தை
வளநகரும் ஆனைக் காவும்
மையாரு மிடற்றர்திரி சிரமலையும்
மாணிக்க மலையும் தோன்றும்;
மெய்யாக அவற்றினது பெருமைஎல்லாம்
விரித்துரைக்கும் வேதம் தானே. 41

மதுரை, இராமேச்வரம்

பருவளைஆர்ப் பரிக்கும்வைகை நதிக்கரையின்
மதுரைஅறு பத்து நாலு
திருவிளையாட்டு இறைவன்இயற் றியதலமாம்;
அதன்பெருமை செப்ப லாமோ?
கருவிளையாட்டு அகற்றும்இரா மேச்சுரம்தென்
கடல்கரையில் காணும்; அங்கே
செருவிளையாட்டு இராகவனார் இராவணனைத்
தொலைத்தபழி தீர்த்திட் டாரே. 42

அத்தலங்களின் பெருமை

அத்தகைய தலங்கள்தம்மில் பிறக்கஉடல்
இறக்க,விழி அமையக் காண,
சுத்தவெளி தனில்ஆடும் சுடர்ஒளிக்கு
மனம்களிக்க, தூய்நீர் ஆட்ட,
வித்தம்அதை எடுத்துஇறைத்துச் சிவாலயமும்
விரிபொழிலும் மிகவுண் டாக்க,
உத்தமம்ஆ கியபரம கதிஉளதுஎன்று
உரைக்கமுனி உரைப்பது ஆனான். 43

நதியாட, தலங்காண யாவர்க்கும் இயலாதே!

இந்நிகரா நதிதோறும் தலம்தோறும்
இப்படியே இயற்ற என்றால்,
முன்னியசீர் அமரருக்கும் சித்தருக்கும்
முனிவருக்கும் முடிவுஉ றாது;
மின்நிகரும் சிறுவாழ்க்கை மனிதர்தமக்கு
எளிதாமோ? மேவி னாலும்,
அன்னியமாம் பிறஉயிர்க்கும், மரத்தினுக்கும்
கிடையாதே அமல! என்றான். 44

அனைவருக்கும் முத்திதரும் தலம்

ஆடும்அந்த நதிதோறும், இனிதுஎனும்அத்
தலம்தோறும், அனந்த காலம்
தேடுகின்ற பயன்உதவும் சிவஞானம்,
வருந்தாமல், சிறிது போதில்
நாடுகின்ற உறுப்புஇலர்க்கும், அறிவிலர்க்கும்,
புலையருக்கும், நரகுஆள் வார்க்கும்,
ஓடுகின்ற விலங்கினுக்கும், மற்றவைக்கும்,
தரும்ஊர்ஒன்று உரைப்பாய் என்றான். 45

அருணகிரி என்றதும் பரவசம்

இப்படியே நமனைவென்ற பெருந்தவனும்
இருந்தவரும் இயம்பி ஏத்திக்
கைப்பதுமம் மலர்கொடுதன் கால்பதுமம்
தீண்டுதலும், கருணை ஆகி,
அப்படியே முத்திதரும் ஒருதலம்உண்டு;
உரைக்குதும்என்று அமைத்தான்; பின்னை
மைப்படியும் கண்டத்தான் அருணகிரி
நினைந்து,பர வசத்தன் ஆனான். 46

ஸ்ரீ அருணாசலேசுரரை நினைத்து அங்கங் குளிர்தல்

அங்கம்எல்லாம் மயிர்பொடிப்ப, நடுநடுங்கி,
விழிஇரண்டும் அருவி பாயச்
செங்கைஇணை மலர்குவிய, மொழிதளர,
நெடும்போது தெளிவுஇல் லாமல்,
கங்கைஅணி சடையானே! அருணகிரிப்
பெருமானே! கனற்கண் ணானே!
எங்களைஆள் உடையானே! எனத்துதித்து
விழித்ததன்பின் இசைப்பது ஆனான். 47

முத்தித் தலம்

சத்தியம தாமொழிவன்; முத்திதரும் ஊர்அது;
தனக்குரிய நாமம் மிகவுண்டு;
அத்தனையும் நான்மொழிய எத்தனைவல் லேன்?அதில்ஓர்
அற்பஅள வேபு கலுவேன்;
சித்திஉத வும்கவுரி; தேசுநகர் என்றுபெயர்;
தென்அருணை என்று பெயர்;சீர்
வைத்தசிவ லோகநகர் என்றுபெயர்; நீடுசதுர்
வாயுநகர் என்று பெயரே. 48

ஏழு தலங்களும் அதற்கு ஈடாகா !

சத்தபுரி யேமுதல் எடுத்ததலம் யாவும்ஒரு
தட்டும்,ஒரு தட்டுஅ தனிலே
அத்தலமும் இட்டுஎதிர் நிறுக்க,அவை கட்குஅதிகம்
ஆனதுஒளிர் அந்த நகரம்;
முத்திநகர் என்றுபெயர்; ஞானநகர் என்றுபெயர்;
முந்தியத லேச்சு ரம்எனும்
சுத்தநகர் என்றுபெயர்; தென்கயிலை என்றுபெயர்;
சோணகிரி என்று பெயரே. 49

தேவ நகரம் அருணாசலம்

வாதம்மிகு காலஅழல், ஊழிஅலை, ஏழுபுயல்,
வாதைபுரி யாத நகரம்;
சீதம்முதல் ஆனபிணி, தீமை,இடை யூறு,பசி
சேரஅரிது ஆன நகரம்;
மாதவர்கள் மாதவர்கள் பூசைபுரி மாநகரம்;
மாதவர்கள் நாபி மலராம்
போதில்உறை வேதியர்தொண் ணூறுபெய ரோடுஅறுவர்
பூசைபுரி தேவ நகரம். 50

ஞானத்தலத்தில் மலை ஒன்றுள்ளது

ஒன்றுஉளது பூமிதனில்; இன்றுபுதிது அன்று;உலகும்
உம்பரும் உயர்ந்த வெளியும்
என்றுஉளதுஅந் நாள்உளது; வேதமுடி மீதினில்
இருப்பதுஅக லாமல்; அதில்ஓர்
குன்றுதல்இல் லாதஒரு வெற்புளது; புண்டரிக
கோளகையும் ஊடுஉ ருவியே
நின்றுஉளது தென்திசையில் என்றும்அழி யாதுநெடு
நீருலகு வாழ்வு பெறவே. 51

மலையே இலிங்கம்

(கலி விருத்தம்)

ஆரிடம், இராக்கதம், அசுரம், தேவதம்,
தாருடை மானிடம், சுயம்பு என்றுநாம்
பேரிடும் இலிங்கமே பிறங்கும் எங்கணும்;
ஏருடைப் பருப்பதம் இலிங்கம் ஆவது. 52

யுகந்தோறும் வடிவு மாறும் என்றது

செங்கனல் முதல்யுகம்; திரேதை மாமணி;
பொங்கிய துவாபரம் பொலிந்த பொன்நிறம்;
தங்கிய கலியுகம் தன்னி லேசிலை
அங்கமாம்; அதன்பெயர் அருண பூதரம். 53

யுகமுடிவின் பெருமழையும் அடங்கும் என்றது

கருவியாம் உகக்கடை சொரியும் கார்இனம்
உருவம்ஏழு அன்றிஒவ் வொன்று கோடியாய்ப்
பருவம்ஆ யிரம்துளி பனையில் பெய்யினும்
அருவியாய் அடங்கும்அவ் அசல மீதினில். 54

அருணாசலத்திற்குச் சமானம் ஏதுமில்லை

அரி,அயன் அளவிடாது அனந்த காலமாய்த்
திரிதரின், அதற்குஇணை செப்பல் ஆகுமோ?
சுரநதி பரவுஅதில் சுனையின் நீர்உண
இரவிதன் புரவிமேல் ஏறிச் செல்லுமே. 55

கார்த்திகை தீபம் பூமாதேவியின் மகுடமணியை ஒக்கும்

வெண்மைசேர் புயல்அதன் அடியில் மேவுதல்
எண்மகிழ் கயிலைமீது இருப்பது ஒக்குமால்;
தண்மைசேர் கார்த்திகை விளக்கு சாற்றுதல்
மண்மகள் மகுடமா மணியில் தோன்றுமே. 56

இமையத்தின் மகிழ்ச்சி

அன்றுமால் திசைமுகன் அளவி டாமுதல்,
மன்றல்சேர்ந் திடுமலை வடிவு கொள்கையால்,
நன்றுநம் மருகனும் நாமும் ஓர்குலம்
என்றுஉளம் மகிழ்ந்ததே இமைய பூதரம். 57

சூரிய சந்திரனின் கிரிவலம்

பன்னிரு திங்களும் பரிதி யானதும்
மன்னிய மதியமும் வலம தாய்வரும்;
அந்நிலை உரைக்கஎன் அறிவு போதுமோ?
உன்னிய ஆசையால் உரைக்கல் உற்றனன். 58

எண்திக்கு அதிபதிகளின் தோத்திரம்

அர்க்கமா மலைஉளது அடுத்த கீழ்த்திசை;
நற்கண்ஆ யிரத்தவன் நண்ணி வாழ்த்துவன்.
தெற்கிலே உளதுபுத் தேளிர் மாமலை;
பொற்கைஅந் தகன்தினம் புகழ்ந்து போற்றுவான். 59

மேல்திசைத் தண்டமா விலங்கல் உண்டு;அதில்
சேல்திசை வருணன்முன் செங்கை கூப்புவன்.
தோற்றிடும் வடதிசைச் சூல மால்வரை;
போற்றிய அளகையான் பொருந்தி வாழ்த்துவான். 60

மற்றுநால் வரைகளில் வாயு, தீயவன்
நெற்றிசேர் விழியவன், நிருதி போற்றுவன்.
சுற்றுள மலைதொறும் சுரரும் சித்தரும்
உற்றசீர் வசுக்களும் உறைந்து போற்றுவார். 61

ஸ்ரீ பார்வதி தேவி இடப்பாகம் பெற்றது

தன்னையே நிகரும்அத் தலத்தி லேபுவிக்கு
அன்னை,மா தவம்புரிந்து அதிக மாகவே
என்னைஆள் உடையவன் இடம்க லந்தனள்.
பின்னையும் அதின்நலம் பேசல் ஆகுமோ? 62

திருமாலும் பிரமனும் ஆணவம் நீங்கினது

தன்னிகர் மந்திரம் புவனம் தத்துவம்
வன்னமாய் விளங்கும்அவ் வரையை, மால்அயன்
அன்னமும் ஏனமும் ஆகி நாடினார்;
இன்னமும் அளவுஇடாது இடும்பை நீங்கினார். 63

அருணாசல கிரிவல மஹிமை

மருவிய பெரும்புகழ் வச்சி ராங்கதன்
அருணையை வலம்புரிந்து அமலன் ஆயினான்;
கருவிய கலாதரன், காந்தி சாலிஎன்று
இருவரும் பரகதி எய்தினார் அதில். 64

அருணையைத் தொழுது வலம் வந்து முத்தி பெற்றோர்

(எழுசீரடி ஆசிரியவிருத்தம்)

ஆதியாம் இவர்கள் தொடங்கிஇன்று அளவுக்கு
அனேகர்உண்டு; அருணையை நினைத்தும்,
காதலால் உரைத்தும் கேட்டும்,முன் கண்டும்,
கால்களால் வலம்செய்தும், அதிலே
நீதியாய் இருந்தும், நெறியினால் நடந்தும்
நெடுங்கயம் படிந்து,அறம் புரிந்தும்
சோதிதாள் தொழுதும் பணிவிடை செய்தும்,
துளக்குஇலா முத்திபெற்று இருந்தார். 65

இடகலை, பிங்கலை, சுழிமுனை

அப்பதி தமிழ்நாட்டு உளது;இடை பெண்ணை
ஆறு;செய் யாறுபிங் கலையாம்;
செப்பிய கமலை நதிசுழி முனையாம்;
செய்ததொன்று ஆயிரம் பலமாம்.
முப்பத்து மூன்று கோடிதே வர்களும்
முனிவரும் தவம்செய்வார். அதற்கோர்
ஒப்புவேறு இல்லை, இம்பர்நாட்டு இடத்தும்
உம்பர்நாட்டு இடத்தும்என்று உரைத்தான். 66

அருணைத்தலம் மற்றுள தலத்திலும் அதிகம்

அற்றம்இல் அவன்சொல் அருணையின் சிறப்பால்
அகம்மகிழ்ந்து உருகிய முனிவன்,
மற்றுள தலத்தில் அதிகம்என்று உரைத்த
வாய்மையை மனங்கொளாது உரைப்பான்;
சிற்றறிவு உடையேன் ஆதலால் ஒருசொல்
தெளிந்திலேன், எனச்சொன்னான்; அதனை
முற்றுஉளம் உணர்ந்தான், மொழிஎன, மொழிந்தான்;
முனிவனும் அவர்க்குஇவை மொழிவான். 67

அருணையை ஏன் அதிகம் என்றது?

தில்லையைக் காண, காசியில் இறக்க,
சிறக்கும்ஆ ரூர்தனில் பிறக்க,
எல்லையில் பெருமை அருணையை நினைக்க,
எய்தலாம் முத்திஎன்று உரைத்தீர்!
ஒல்லையில் நாலு தலங்களும் தம்மில்
ஒக்கும்என்று உரைத்திடாது அடிகேள்!
அல்லிசூழ் அருணை அதிகம்என்று உரைத்தது
அருள்என, அருள்செய்வான் அவனும்★. 68

பிறத்தல், இறத்தல், காணல் எண்ணியபடி இயலா!

இறந்திடும் தொழிலும் பிறந்திடும் தொழிலும்
எண்ணிய படிஅவை முடியா;
பறந்திடும் அவைக்கும் சிலவிலங் கினுக்கும்
பாதவம் முதலஓர் உயிர்க்கும்
நிறைந்தபுன் நீசர் அந்தகர் தமக்கும்
நிருத்தமண் டபம்தொழ நேராது;
அறம்திகழ் பயனால் சிலசிலர்க்கு எளிதாம்;
அல்லவர்க்கு அரியதாம் அதுவே. 69

வேறுபட்ட பலரும் நினைக்க முத்தி தருவது

குண்டகர், பதிதர், கோளகர், புலையர்,
கொலையினர், உறுப்பினில் குறைந்தோர்,
கண்டகர், நெடும்தூ ரத்தினில் இருப்போர்,
கருணைசேர் அருணபூ தரத்தை,
எண்தக ஒருகால் நினைத்திட முத்தி;
இவரலால் விலங்கு,புள், மரங்கள்,
முண்டகம் முதலா யினவும்முன் காண
முளைத்திட முத்தியே பெறுமால். 70

அருணாசலமே சிவலோகம்

சிலைஎலாம் இலிங்கம், அதுசிவ லோகம்;
தேவர்பா தவங்கள்,பா தவங்கள்;
அலைஉலாம் புனல்கள், சடைஉலாம் கங்கை;
அருந்தும்ஊண், அமரர்உண் அமுதாம்;
உலவியே வருதல், புவிவலம் வருதல்;
உரைத்தசொல், சுருதியாம்; உறங்கல்
மலைவுஅறு சமாதி ஆகும்;அத் தலத்தை
மானுமோ மற்றுஒரு தலமே. 71

தேவர்கள் மனிதராய்ப்பிறந்து அருணாசலத்தைத் தொழுதல்

முத்தழல் புரிந்தோர், நான்மறை தெளிந்தோர்,
ஐவகை வேள்வியும் முடித்தோர்,
எத்தவம் புரிந்தோர், எவ்அறம் செய்தோர்,
எண்வகை யோகியர், எனினும்
அத்தலம் நினையா தவர்க்கிலை முத்தி;
ஆதலால் அமரர்வான் இருந்தும்
சுத்தமா னிடராய்ப் பிறந்துஅதை நினைத்தும்
துளக்குஇலா முத்திபெற்று இருப்பார். 72

பொருவுஇலாச் சுவர்க்கத்து அமிர்தம்உண்டு இருப்போர்,
போகபூ மியைத்தனி புரப்போர்,
அருணைமா நகரில் கிருமியாய்ப் பிறப்பது
அதிகம்என்று ஆதரம் கொள்வார்;
மருவும்அப் பதியில் பிறப்பது நூறு
மகம்புரிந் தவர்க்கலால் கிடையா;
திருஅருள் படைத்தார்க்கு எளிதுஅலால் மற்றத்
தேவர்முன் யாவர்க்கும் அரிதே. 73

அருணாசலம் தலம் யாவிலும் அதிகம்

வெற்றுஇரும்பு இடத்தில் செம்பில்வெண் கலத்தில்
வெள்ளியில் வெள்ளிய பொன்னில்
குற்றம்ஒன்று இல்லாக் குயிற்றிய மணிபோல்
குலவிய சிவன்இருந்து இடுவன்,
மற்றைய தலத்தில்; அருணைஎன்று உரைக்கும்
வளம்பதி தனில்எழுந்து அருள்வன்
பொன்தகட்டு இடத்து மணிஎன, உரைத்தான்;
புனிதன்ஆ கியஅருள் நந்தி. 74

கண்ணினால் விளங்கும் திருமுகம்; முகத்தால்
கரியகண் விளங்கும்;அவ் இரண்டின்
பண்ணினால் விளங்கும் உடல்எலாம்; அவைபோல்
பரமனால் விளங்கும்அவ் அருணை;
அண்ணல்தான் விளங்கும் அருணைமா நகரால்
அமலனோடு அருணைமா நகரால்
எண்இலாப் பதிகள் எவைகளும் விளங்கும்;
எவற்றினும் சிறந்ததுஎன்று இசைத்தான். 75

அருணாசலத்தில் பரமன் பூசை மிக முக்கியம் என்றது

வீசுஅலர் இலைமெய் குளிர்ந்திடும் கொடியின்
வேரில்நீர் சொரிந்திடின்; அதுபோல்
பூசனை அருணை நகரிலே சிறிதும்
புரைஅற நடக்குமே ஆகில்,
காசியே முதல்எத் தலம்எலாம் பூசை
கனம்பெற நடந்ததாம்; இலையேல்
ஈசர்வாழ் அந்தத் தலம்எலாம் பூசை
இயற்றிஎன்? இயற்றிடாது இருந்துஎன்? 76

அருணாசலத்தின் மேன்மையில் ஐயப்பாடு கூடாது என்றது

நிலம்தொழும் அருணா சலந்தனில் இருந்து
நெஞ்சினில் ஐயமாய்ப் பிரிந்து,ஓர்
தலம்தனை விரும்பி நடந்தவர், முன்செய்
தவங்களும் அறங்களும் தவறாம்;
குலம்தனில் உதித்தோர் ஆயினும் புலையர்;
குணத்தவர் ஆயினும் கொடியர்;
உலந்தவர் உயிரொடு இருக்கினும்; அதற்குஓர்
உவமைசொன் னவர்க்கும்ஈது ஒக்கும். 77

அருள் நந்தியின் களிப்பு

என்றுதான் அருணைச் சிறப்புஎலாம் முனிவற்கு
ஏதுவோடு எடுத்துஇனிது இயம்பிக்
கன்றுமான் மழுவும் சுரிகையும் தரித்த
கடவுள்நன்கு இருந்தனன்; அவனைச்
சென்றுசென்று இறைஞ்சி நெக்குநெக்கு உருகிச்
சென்னிமேல் செங்கைவே ரொட்டி,
என்றும்ஆ னந்தப் பெருங்கடல் இடைப்புக்கு
உணர்ச்சியாய் முனிவன்ஈது உரைப்பான். 78

2. திருமலைச் சருக்கம்

சிவன் அழலானதும், மலையானதும்

(கலிநிலைத்துறை)

எந்தை யே!அருள் நந்தியே! அடியவர்க்கு எளியாய்!
சிந்தை யானது மகிழ்ந்தனன்; அருணையின் சிறப்பால்;
அந்த மாநக ரிடத்திலே சிவன்,அழல் வடிவாய்
வந்த வாறு,உடன் அதுமலை ஆகிய வகையும், 79

அடிமுடி தேடிய வரலாறு கேட்டது

அம்ம லைச்சுடர் அடி,தலை தெரிகலாது, அயன்,மால்
விம்மல் உற்றதும், அவர்க்குஅருள் செய்ததும் விளம்பாய்!
கைம்ம லைக்கட கரிஉரி புனைந்திடும் கயிலைச்
செம்ம லைத்தொழும் செல்வனே! என,அவன் செப்பும். 80

அருணாசல தோத்திர மகிமை

பஞ்ச பாதகம் ஒருவன்அப் பதியிலே பண்ண
நெஞ்சி னால்நினைத் திடுகினும், நினைத்ததே பரமாய்த்
தஞ்சம் ஆகிய முத்தியாம் எனமறை சாற்றும்;
அம்சொ லால்அது மொழிந்தபேர்க்கு என்னபேறு அரிதே. 81

அருணாசல மாஹாத்மியம் கூறியது

ஆகை யால்உமக்கு அன்றியே எமக்கும்உண்டு அதிகம்;
சோக மோகங்கள் தவிர்ப்பவன், ஒருபரஞ் சுடராய்
மாகம் ஊடுற வளர்ந்ததும் மால்அயற் காக;
போக லிங்கம்என்று ஆனதும், ஒருவகை புகல்வேன். 82

உயிர் ஒடுக்கம் கூறியது

ஒடுங்கு நாளினில் அயன்,அரி, உருத்திரன், மகேசன்,
நெடும்ச தாசிவன், விந்துநா தம்,சத்தி நெறியே,
அடங்கி டும்பர சிவத்தினில்; பரசிவம் அனைத்தும்.
கடந்த தத்துவ முடிவிலே நின்றது கருதி. 83

மஹா சங்கல்பம்

பரசி வத்தினில் வருபரா சத்திபால், குடிலை
விரவி டும்;பர தத்துவம் அடைவிலே விரிந்த;
மருவும் ஐவரும் ஒடுங்கிய முறையிலே வந்தார்;
அரிம கன்படைத் திடுவது நினைந்தனன் அகத்தில். 84

பிரமனின் படைப்பு கூறல்

மரிசி, அங்கிரன், புலத்தியன், புலகன்,நான் மறையோர்
கிருது, அத்திரி, சனபதி எழுவரும் கிளைத்தார்;
உரிய தக்கனும் வலப்பதப் பெருவிரல் உதித்தான்;
பிருகு மார்பினும், அறத்துஇறை முகத்தினும் பிறந்தார். 85

உன்னும் மைந்தரில் மரீசிபால் காசிபன் உதித்தான்;
பன்னு தக்கனும் அறுபது பெண்களைப் பயந்தான்;
அன்ன காசிபன் அவர்பதின் மூவரை அணைந்தான்;
முன்ன ளாகிய அதிதிபால் இமையவர் முளைத்தார். 86

இருமை சேர்ந்திடும் இரணிய இரணியாக் கர்களைத்
தெரிய ஈன்றனள், சிறப்புறும் திதிஎனும் இளையாள்;
தருண மைந்தரில் இரணியன் பிரகலா தனனோடு
அருமை மைந்தர்கள் நால்வரைப் பயந்தனன்; அவருள், 87

பிரக லாதன்நல் தவத்தினால் மூவரைப் பெற்றான்;
அருளு மைந்தரில் விரோசனன் மாவலி அளித்தான்;
பரவு மாவலி வாணன்என்று ஒருவனைப் பயந்தான்;
அரன்அ ருச்சனை புரிந்துஅவன் அயன்தொழ இருந்தான். 88

தனுஅ ளித்தவன் சம்பரன் முதலினோர் பதின்மர்
அனைய தானவர்ப் பெற்றனர்; சிங்கிகை அணங்கும்
பனிஇ ராகுவே முதல்ஒரு நால்வரைப் பயந்தாள்;
பினையள் ஆங்குஒரு மூன்றுபேர் அசுரரைப் பெற்றாள். 89

கால கேயர்கள் அறுவரைப் பயந்தனள் காலை;
சால நீள்சிறைக் கருடனும் அருணனும் தவிர,
நாலு பாலரைப் புதல்வரா வினதையும் நயந்தாள்;
ஆல நேர்விழிக் கத்துரு பணிஎலாம் அளித்தாள். 90

அரிட்டை என்பவள் இடத்திலே அரம்பையே முதலாய்
இரட்டி மங்கையர் பிறந்தனர்; இலங்குஇளை முனிதன்
அருள்த வத்தில்எண் இரட்டிகந் தருவரை அளித்தாள்;
உருட்டு வாள்விழிக் கபிலைபால் பதின்மர்வந்து உதித்தார். 91

அங்கி ரர்சன பதிகள்காந் தருவரை அளித்தார்;
தங்கும் அத்திரி கதிர்மதி; புலத்தியன் தனையர்
பொங்கு இராக்கதர், வானரர், கின்னரர்; புலகன்
அங்கு மைந்தர்கிம் புருடர்,பின் விலங்கையும் அளித்தான். 92

தருண ராகிய வசுக்களைச் சனபதி தந்தான்;
பிருகு என்பவன் கவியுடன் சவுனரைப் பெற்றான்;
இருவ ரோடுசெந் திருவையும் பிறகுபெற் றெடுத்தான்;
பருவ மைந்தரிற் கவியுமோ வெள்ளியைப் பயந்தான். 93

பரிய தான,தன் தேவிமூக்கு இரண்டினும் பரிதி
உரிய ஆண்பரி ஆகி,இந் திரியத்தை ஊற்ற,
வரிசை பற்றிய மருத்துவர் இருவரும் வந்தார்;
விரிச ராசரம் பிறந்தன பலபல விதமாய். 94

பிரமனின் செருக்கு
(கலிவிருத்தம்)

கண்டுஉலகெ லாம்நமது கற்பனைகள் என்றே
புண்டரிக வேதியன் மதத்து,அரி புரத்தில்
தண்டிஎதிர் கொண்டுபகை தங்கஇசை வண்டுஆர்
வண்துளப மாயவனை வைது,உரை வழங்கும். 95

நான்முகனின் ஆவேச உரை

ஏழுலகம், ஏழுபிலம், ஏழுபுயல், ஓர்ஏழ்
ஆழி,முதல் ஏழுகிரி யாம்வகை இயற்றி,
வாழும்உயிர் யாவையும் வகுத்திட மனத்தால்
பாழிகொள் மரீசிமுதல் மைந்தர்கள் படைத்தேன். 96

மைந்தரது மைந்தர்கள் குருக்களுடன் வானோர்
சந்திரன் முதல்பெரிய தானவர்கள் ஆனோர்
கந்தருவர் கிம்புருடர் சித்தர்,கண நாதர்,
இந்திரன் முதல்திசைகள் எட்டினும் இருப்போர். 97

எஞ்சுதல்இ லாஇறைவன் என்பதனை என்பேர்
கஞ்சன்எனும் மைந்தனை மறந்திடு; கரத்தால்
அஞ்சலில் படைப்புஒழியில் எப்படி அளிப்பாய்?
செஞ்சுவர் இலாதுஎழுது சித்திரமும் உண்டோ? 98

அளித்திடு களிப்பினை அகத்தினில் விடாயேல்
வெளிப்பட ஒருத்தனை அளித்திட விதிப்பேன்;
குளிர்ச்சிய கடற்குஇடை குதித்திடு;அ தனுள்ளே
ஒளித்திடு; சுரத்திரள் உனைச்சருவு முன்னே. 99

வித்தக முனிப்பிருகு இட்ட முனிவாலே
பத்துஉரு எடுத்தனை; பகுத்துஅறி கிலாயோ?
அத்தனை உடற்களும் அமைத்தபடி யால்,என்
கைத்தலமும் இப்படி கறுத்தபடி பாராய். 100

உந்திமல ரோன்என இகழ்ச்சிஉரை யாதே;
முந்தஒரு தூணிடை முளைத்தனை; உனக்குத்
தந்தைஎன வோ?அலது தாயதுஎன வோ?சொல்!
செந்தழல் பிறந்து,கிளை தீய்ப்பதுஅறி யாயோ? 101

விஷ்ணுவின் மறுப்பு

வேதன்இவை சொற்றன கொடும்படை வெதுப்பிக்
காதிடை துளைத்துஅனல் புகட்டின கடுப்ப,
கோதமோடு எழுந்தபுகை கொண்டநகை கொண்டே
மாதவன் மதித்தனன்; மறுத்துஇவை உரைப்பான். 102

பிரமனே! வந்த வழியை எண்ணிப்பார் !

வந்தவழி தன்னையும் நினைத்திலை; மனத்துஎன்
உந்திஉனது அன்னைஎன உன்னுதலை இல்லாய்;
தந்தை,சிறு மைந்தர்பிழை தன்னைஉண ரார்என்று
இந்தஉரை சொல்லினை; இகழ்ந்தது பொறேனே. 103

தீமை செய்பவனை மைந்தன் எனலாமோ?

கன்றும்மது வும்கைட வப்பகடு தானும்
என்தனைய ராகவும் இகழ்ந்துயிர் குடித்தேன்;
மன்றஒரு தீமைசெயின், மைந்தன்என உண்டோ?
அன்றிஉடல் நோயையும் அறுத்துஎறிகி லாரோ? 104

பிரமா! பித்தன் உன்தலை பிடுங்கினானே!

பித்தன்,உனது ஓர்தலை பிடுங்கி,எறி போதில்,
அத்தலை நமக்குஎன அமைக்க,விதி இல்லாய்!
எத்தலைவன் என்பதுஉனை? இத்தகைமை கொண்டோ,
பைத்தலை அராமுடிகொள் பாரிடம் விதித்தாய்! 105

நச்சுமரமாயினும் வைத்த மரத்தை வெட்டார்!

மச்சஉரு வம்கொடு மறைத்தொகுதி தந்தேன்;
விச்சைஉள தானவரை வென்றுஉயிர் குடித்தேன்;
நச்சுமர மாம்எனினும் வைத்தமரம் என்றே
அச்சம்உறு கின்றனன்; அழிக்கஅரிது அன்றே. 106

பிரம, விஷ்ணுக்கள் போர்

என்றுஒரு வருக்கொருவர் எத்தனை உரைத்தார்;
கன்றினர் புயத்தின்மிசை கைத்தலம் அடித்தார்;
நின்றுல குதித்தனர்; நெருங்கினர், நிமிர்ந்தார்;
துன்றிய கனல்பொறி சுருக்கென விழித்தார். 107

வெற்புகள் பொடித்தன; வெடித்தது கடாகம்;
பற்பல சுடர்க்கதிர் பனிக்கதிர் ஒளித்த;
சர்ப்பமும் நெளித்தது தலைச்சுமை பொறாதே;
கற்பமுடிவு என்றுஅமரர் கண்களை இமைத்தார். 108

உடுக்கணம் முகிற்கணம் உதிர்ந்த;உலகு எல்லாம்
இடுக்கணில் விழுந்தன; எழுந்தன பராகம்;
அடக்கின பகீரதிமுன் ஆனநதி எல்லாம்;
திடுக்கொடு முழங்கின திசைக்கரிகள் எட்டும். 109

மேல்இனிது எடுத்துஎறிவர்; வீழ்வர்;கடிது ஓடிக்
கோலிஎதிர் குத்துகஎன நின்றிடுவர்; குத்திச்
சாலமடி தொட்டுஅளவில் சாரிகை திரிந்தார்;
★ மாலையும் இருட்டும்வல மாய்வருதல் மான. 110

ஊருவன, தத்துவன, செல்வன,விண் ணோடே
சேருவன; நின்றன திரிந்தன; திரட்டுஆர்
தாருவகை இற்றன; தழைந்ததுஇருள் எங்கும்;
மேருவரை உக்கதுஎழு வேலைஅள றாக. 111

தேவேந்திரனிடம் தேவர்கள் முறையீடு

அந்தமுடிவு எல்லைதனில் அஞ்சி,இமை யோர்தாம்
இந்திரனை எய்தினர்கள்; எய்தியது உரைக்கும்
முந்தி,அவன் உற்றதுயர் யாவையும் மொழிந்து;
வந்தவரவு ஏதென வகுத்துஉரைசெய் கின்றார். 112

பரமனிடம் செல்வோம் என்றது

ஆரணனும் நாரணனும் ஆனஇரு வோரும்
தாரணியி லேமிகு சமர்த்தொழில் விளைத்தார்;
ஏரணிய வேறுகதி இல்லை;எவ ருக்கும்
காரணனை யேதொழுதல் காரியம்இது என்றார். 113

மைந்தருக்குத் தாயே துணை

நாயகன் இசைந்துபினர் நாகஉல கத்தோர்
தூயமலர் போல்அடி துதித்து,அரிவை பாகா!
மாயமுடன் மால்,அயன் வருத்தம்அது தீராய்!
தாய்அலது மைந்தர்துணை தாரணியில் உண்டோ? 114

அபயம் அருள்க

உருட்படு சகட்டைநிகர் உற்று,உலகின் மீதே
இருட்படு பிறப்பினை இறப்பினை உறாதே,
பொருட்பெற உனக்குஅடிமை புக்குஅளவி லாஉன்
அருட்கடல் குளித்திட அடைக்கலம்அ தானோம். 115

புழுக்குடை உடல்சுமை பொறுக்கமுடி யாத
இழுக்குடைஅ விச்சைகெட விச்சைஅருள் வோனே!
முழுக்கடல் இடைத்தினம் முழுக்குறினும் மாறா
அழுக்குமலம் அற்றிட அடைக்கலம்அ தானோம். 116

எண்ணெய் எனநிற்கும் அவன் அறியானோ?

எண்ணம்இனி வேறிலை; எமக்குஅருள்செய் என்றே
கண்ணுதலை விண்ணவர்கள் கற்றுமொழி போதில்
அண்ணலும் உணர்ந்தனன்; அனைத்துஉயிரின் உள்ளே
எண்ணெய்என நிற்கும்அவன் ஈதுஅறிகி லானோ? 117

பரமசிவன் அழல் உருவத்து ஒரு மலையானார்
(அறுசீரடி ஆசிரியவிருத்தம்)

நடுக்கமுறு முனிவர்எலாம் அமரர்எலாம்
பயம்தவிர நாகம் மீது
படுக்கைபுரி திருமாலும் பங்கயத்தில்
உறும்அயனும் பகைமை தீர,
அடுக்கியிடும் புவனமெலாம் அடுக்கழியாது
இருக்க,மனத்து அருள்வ தாகித்
தடுக்கரிய தழல்உருவத்து ஒருவரையாய்
இருவரையும் தடுப்ப தானான். 118

கனல் மேரு

பாதலத்தில் பணிகளெலாம் விழுதாக
அதன்கீழில் பருவேர் ஓடிப்
பூதலத்தில் கிளைத்துஇமையோர் உலகெல்லாம்
மலர்ந்துமலர்ப் புண்ட ரீகன்
மீதலத்து முகடுஉடைத்துக் கடாகவெளி
கடந்துபெரு வெளிக்கு மேலாம்
மாதலத்துக்கு இதுவும்ஒரு கனல்மேரு
அடுத்ததென வளர்ந்த மாதோ! 119

இருள் அகற்றும் ஜோதி

முளைக்குநெடுஞ் சுடர்இரவி புரவிஉல
வாஉலகம் முழுதும் ஓடி,
கிளைக்குமணி இருள்அகற்ற ஏற்றிவைத்த
விளக்குஎனவே கிளர்க்கை யாலே,
அளக்கர்எலாம் அளப்பரிய வடவைஅழல்
பரந்ததென அரத்தம் மான
திளைக்கும்எழு கிரிகளெல்லாம் அதுசொரிந்த
சிறுபொறிபோல் சிவந்த மாதோ! 120

குற்றம் உடையோர் காண இயலுமோ?

வானக் கண்அழல் ஆயது கண்ட மலரோனும்
கானக் கண்ணனும் அஞ்சி, அகன்றார்; கரைகாணார்
ஞானக் கண்ணினர் காணுவ தல்லால் நவைசேரும்
ஈனக் கண்ணின ருக்குஎளி யானோ? எம்மானே. 121

அடிமுடி காண வராஹ அன்ன வடிவாதல்

(அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

கண்ணில்அள விடஅரிய சுடரினைக்கண்டு
இருவருமாய்க் கவலை யானார்;
'எண்ணில்இதின் அடிமுடியை அறிபவரே
பெரியவர்'என்று இசைத்தார்;'இந்த
மண்ணின்அடி அறிவன்'எனப் பணவிடையில்
தூக்கமிக்கோன் வராக மானான்;
'விண்ணின்முடி அறிவன்'என எகினவடிவு
எடுத்துஅயனும் விரைந்து போனான். 122

மெத்தும்அரைக் கணத்தினுக்குஆ யிரம்காதம்
பறந்து,அயனார் விரைந்து போனார்;
துத்திஅரா எடுத்தபுவி கணத்தினுக்குஆ
யிரம்காதம் துளைத்துப் போனார்;
அத்தகையோர் செயல்உரைக்கில், கனகமணி
நெடும்பூட்டுக்கு அருகி லோடும்
நித்திலப்பொற் குண்டிகையும் நீலமணிக்
குண்டிகையும் நிகர்த்த மாதோ! 123

திருமால் திருவடி முடிவைக் காணாமல் துக்கம்

பூஉலகை அரிஅகன்று கீழ்உலகின்
முறைமுறையே புகுந்து போந்து,
காவல்உறு மாவலிதன் போகவதி
எனும்புரமும் கடந்து மேவித்
தேவர்தொழும் பரஞ்சுடர்வாழ் ஆடகே–
சுரம்கரத்தும் சிரத்தும் போற்றி,
மூஉலகை முதல்அளந்தோன், ஏழுலகம்
அளந்தும்,அதன் முடிவு காணான். 124

வளர்ப்புடைய பிறைபோல வளர்மருப்பும்,
தேய்பிறைபோல் மழுங்கிப் போகக்
குளப்படியும் முகநுனியும் பினைத்தேடும்
ஆசையைப்போல் குறைந்து போக,
அளப்பரிய துயர்அளவி,பத்துநூறுஆண்டு
அகன்றதற்பின் அரனை வாழ்த்தி,
இளைப்பதுவும் சலிப்பதும்அற்று எழுதலமும்
இடர்க்கடலும் ஏறி னானே. 125

திருமால் உள்ளத்தால் வழிபட்டது

தம்போரை முதல்தடுக்கத் தழல்பிழம்பாய்
எழுந்தஅந்தத் தலத்தைச் சார்ந்தான்
அம்போதன், இதன்முடியின் அளவுஅறியான்
எனமனத்தில் ஐயம் தீர்ந்தான்;
நம்போருக்கு அரியானைச் சேயானைத்
தனதுவிழி நயனத் தோடே
பைம்போதைப் புனைவானைப் பலகாலும்
பணிந்துஉருகிப் பரவி நின்றான். 126

அயன் ஆயிரங்காதம் தாண்டியது

(கலிவிருத்தம்)

இன்னதாம் இவன்செயல் இருக்க, இங்குஇதன்
முன்னமே அழல்கிரி முடியைத் தேடவே
அன்னமாய்ப் பறந்தவன் அரைக் கணத்திலே
மன்னும்ஓர் ஆயிரக் காதம் வாவினான். 127

அயனுக்கு முடிவில்லா முடியாகவே விளங்கியது

கீறியே அண்டகோ ளகையும் கீழுற
ஏறியோர் ஆயிரம் ஆண்டு மேவினான்;
நூறுநூறு ஆயிரம் காதம் நோக்கினும்
ஈறிலாது இருந்ததுஅவ் எரியின் தூணமே. 128

அன்ன வடிவினன் அடைந்த இன்னல்
சிறைஎலாம் உதிர்ந்தன; விசையும் தீர்ந்தன;
நிறைவதாம் இடுக்கணும் உயிர்ப்பும் நீண்டன;
குறையெலாம் வளர்ந்திடத் தனிமை கூர்தலால்,
மறையினான் இவைஇவை மனத்தில் எண்ணினான். 129

‘அரியமால் இதன்அடி அறிந்து மீளுமோ?
தெரிவுறாது இடையிலே திரும்பு மோ?’ என
அரியதா கியதுயர் ஊசல் ஆடினான்,
எரிஉறு மெழுகுபோல் இளகும் சிந்தையான். 130

மற்றிது சிவன்என மனத்தில் எண்ணிலேன்;
உற்றஅரி தன்னையும் உறவு கொண்டிலேன்;
இற்றைநாள் வரைக்கும்இவ் இடர்க்குள் மூழ்கினேன்;
சிற்றறிவு உடைமையோ? செய்த தீமையோ?. 131

தாழம்பூ வரக் கண்டது

எய்தினேன் முடிஅறிந்து ஏகிலேன்,எனும்
பொய்களை உரைக்கினும் பொருந்த வேஉரை
செய்துணை பிறிதிலை என்று தேம்பினான்,
கைதையின் மடல்வரப் பின்பு கண்டனன். 132

தாழம்பூவைத் தடுத்துப் பற்றியது

இம்மடல் எங்குற்று வருவது என்னுமுன்
அம்மடல் அணைந்தது;அங்கு அதனை ஏற்றனன்;
செம்மல்தன் முடியின்வீழ் செம்மல்★ஆகையால்
மெய்ம்மைசேர் உயிர்ப்பதாய், ‘விடுமின்’ என்றதே. 133

தாழம்பூவுடன் உரையாடல்

ஏரணி கைதையே! இங்கு நீவரும்
காரணம் ஏதெனக் கமலன் கூறினான்;
ஆரணன் நாரணன் அளவி டாமுதல்
தார்அணி முடியினும் தவறி வீழ்ந்தனன். 134

திருமுடியில் இருந்து வீழ்ந்தேன்,விட்டு விடு!

தார்ப்பொலி முடியினும் தவிறி வீழ்ந்தபின்
நாற்பதி னாயிரம் வருடம் நண்ணினேன்;
ஏற்பது விடுகஎன்று இசைப்ப எந்தையைப்
பார்ப்பது விடுத்து,அயன் பகர்வது ஆயினான். 135

தாழம்பூவே! துணையாய் இரு

துன்னிய கைதையே! துணையு மாய்நமக்கு
இன்னமும் அலைவுறாது இடுக்கண் நீக்கினால்
உன்னிலும் உயிர்த்துணை உறவு வேறிலை;
அன்னியன் அல்லன்,நான் அனமும் அல்லனே. 136

திருமுடி தேடிக் காண்கிலேன்

நாமமோ நான்முகன்; நானும் மாலுமாய்
ஏமமாம் இதற்குஅளவு இசைக்க எண்ணினோம்;
பூமி,கீழ் இடந்துஅவன் போயி னான்;மனத்
தீமையேன் திருமுடி தேடிக் காண்கிலேன். 137

முடி அறிந்தான் என மொழிதல் வேண்டும்

அடி,தலை வரவுஇது; அதுகொண்டு என்பயன்?
நெடியநின் வரவினால் நினைத்தது எய்தினால்;
படிஅளந் தவனுடன் பறவை யாம்இவன்
முடிஅறிந் தான்என மொழிதல் வேண்டுமே. 138

வஞ்சம்என்று இகழ்ந்திடேல்; வருந்தி னார்க்குஉயிர்த்
தஞ்சமாம் எனில்,பெரும் பொய்யும் சாற்றலாம்;
அஞ்சியே சொலத்தகா மொழியும் அன்று,இது;
நஞ்சும்உண்டு அமைவரே நண்பு வேண்டினார். 139

மால் அருகில் பிரமன் வந்தது

கண்ணுதல் முடியில்வாழ் கைதை யே!பிறிது
எண்ணுவது ஒழிகென இயைந்து போந்தது;
விண்ணினும் இருந்துகீழ் விரைந்து வேதியன்
மண்ணுலகு அளந்தமால் மருங்கு நண்ணினான். 140

தாழம்பூவும் உண்மைதான் என்றது

சீதரா! கேட்டிஎன் வரவின் செய்கையைக்
காதநூறு ஆயிரம் கணத்தி லேகடந்து,
ஆதியான் முடிஅறிந்து அணுகி னேன்என
ஓதினான்; கைதையும் உள்ளது என்றதே. 141

சிவபெருமான் தோற்றம்

(எழுசீரடியாசிரியச் சந்தவிருத்தம்)

அக்கணம் அழற்கிரி வெடித்தது; வெடித்தஅர
வத்தினில் அரக்கர் இமையோர்
உக்கனர்; திசைக்களிறு கக்கின அருக்கரை
உருக்கியது எனக்கு ருதிநீர்;
செக்கர்ஒளி மட்கிட முருக்குஇதழ் கறுக்கமெய்
சிவப்பொளி வெளுத்த வடிவாய்
முக்கணன் அதற்கிடை முளைத்தனன், முகத்தில்அவன்
முப்புரம் எரித்த நகையே. 142

சிவபெருமானின் கோபச் சிரிப்பு

முண்டக! அகந்தையின் மொழிந்தஉரை நன்று!என
மொழிந்துநகை கொண்ட அளவே,
அண்டபகி ரண்டமும் நடுங்கின, ஒடுங்கின,
அடங்கின, விடும்சு டர்எலாம்;
கொண்டலும் மறைந்தன; சிறந்தன இறந்தன;
குறைந்தன நிறைந்த ன;குவால்
எண்திசை திரிந்தன; கரிந்தன, பொரிந்தன,
எரிந்தன; விரிந்த தருவே. 143

மலரும் பொழிந்தனர் பிரமன் மமதையும் அழிந்தது!

(கலிவிருத்தம்)

அழிந்தனன் அயன்என அமரர் அஞ்சினார்;
குழிந்தது நிலம்எனக் கொள்ளை யாமலர்
பொழிந்தனர்; நெடியவற்கு உவகை பூத்தது;
கழிந்தது மலரவர்க்கு இடும்பைக் கங்குலே. 144

திருமால் மிகுந்த களிப்படைந்தது

பாடினான்; பரவினான்; பரவ சத்தினால்
ஆடினான்; ஓடினான்; அளவி டாமுதல்
கூடினான்; எவ்வரம் கொள்ளு கேன்எனத்
தேடினான்; சிவனைஅத் தெளிந்த செங்கண்மால். 145

அரிக்கு வரமும் அயனுக்குச் சாபமும்

ஆசையால் உருகும்அவ் அரிதன் அன்புகண்டு
ஈசனும் பலவரம் இனிது நல்கினான்;
வாசமா மலரவ! உனக்கு மண்ணின்மேல்
பூசையும் கோயிலும் போக! என்றனன். 146

தாழம் பூவே "தீண்டிலேம்"

கைதையே! இவனொடு கரவு நீஉரை
செய்ததால், தீண்டிலேம் என்று தீர்த்தனன்;
எய்திய முனிவுகண்டு ஏங்கி, நான்முகன்
மெய்தரை உறப்பதம் வீழ்ந்து போற்றினான். 147

பிரமன் சிவனிடம் கோபிக்காதீர் எனப் புலம்பியது!
(வேறு)

பொடிமூடிய தழலே;நிகர், புலைஆணவ மலமாம்
செடிமூடுகை யாலேஉழல் சிறியேன்ஒரு பொருளோ?
வடிவே!பெரு வெளியே!சதுர் மறையே!சதுர் மறையின்
முடிவே!தனி முதலே!எனை முனியேல்!எனை முனியேல்! 148

எந்நீர்களும் ஒன்றாகிய எழுவாரியும் மறுகி
வெந்நீரது வானால்,உடன் விளாவப்புனல் உண்டோ?
நின்நீர்மைஇது என்றால்உலகு உயிர்எப்படி நிகழும்?
முந்நீர்விடம் உண்டோய்!எனை முனியேல்!எனைமுனியேல்! 149

பிறையே!முழு மதியே!உறை பெண்ணே!பிற ஆணே!
நறையே!நறு மலரே!என நானாவிதம் ஆவை;
பொறையே!திரு அருளே!பொழி புயலே!இயல் இசையே
முறையோ?பல முறையேஎனை முனியேல்!எனை முனியேல்! 150

வெம்மைச்சர மலராகிய வில்வேடனும் அன்றே!
கொம்மைத்தலை மதஆறுஎழு கோபக்களிறு அன்றே!
செம்மைக்கனல் அன்றே!கொலை செயும்அந்தகன் அன்றே
மும்மைப்புரம் அன்றே!ஒரு பொருளாய்எனை முனியேல்! 151

அரன் அருள் உள்ளம் கொண்டார்

அறிதற்கரி தாம்உன்முடி அறிவேன்எனும் அளவே,
பறவைப்படி வானேன்;இனி மேலோஇடர் படுவேன்,
சிறுமைப்படும் என்பால்அருள் செய்!என்றுஉரை செய்தான்
மறுகிக்குளிர் அனல்போல்இறை மகிழ்வாய்இவை மொழிவான். 152

மறையவர்தம் பூசனை உன்பூசனை ஆகும்

அம்போருக! அஞ்சேல்இனி! அவனித்தல மறையோர்
தம்பூசனை உன்பூசனை ஆகித்தம னியமாம்
சம்பூதர உலகுஏழையும் விதிஎன்றுஅருள் செய்தான்;
கம்பூர்கடல் விடம்உண்டருள் கருணைக்கட லானான். 153

“ஞானத்தலமாகப் பொலிக!”

(அறுசீரடி ஆசிரியவிருத்தம்)

இத்தலத்தில் உமக்குவரம் கொடுத்தலினால்
யோசனைமூன்று எல்லை தூரம்
சுத்தபவித் திரஞானத் தலமாகப்
பொலிக!இந்தச் சோதி தானும்
சிற்றுருவ மலையாகி வரம்உதவக்
கடவது;இன்பம் சிறந்த தான
முத்திதனைத் தகையாமல் உதவும்இதற்கு
அருணைபுரி மொழியும் நாமம். 154

நினைப்பவர்க்கு இடும்பை அகற்றுவோம்

வாதைபடும் இந்திரனும் இமையவரும்
நினைக்கஅவர் வருத்தம் தீர்த்தோம்;
ஆதலினால் இத்தலத்தை நினைப்பவர்க்குப்
பிறப்பிடும்பை அகற்று வோம்;இப்
பூதரமும் இத்தலமும் பிரளயத்தும்
அழியாத பொற்ப தாகி
மோதியகாற்று அடைந்ததிசைச் சராசரங்கள்
எவையும்உயர் முத்தி சேர்க்கும். 155

செய்த தானம் ஒன்று ஆயிரமாய் வளரும்

வையகத்தில் அரியதவம் புரிந்தவருக்கு
இனியமுத்தி வழங்க வேண்டி,
செய்யஇந்தத் திருநகரில் அவதரிக்க
வரம்தருவோம்; செய்த தானம்
மெய்பெறஒன்று ஆயிரமாய் வளரும்;இதில்
கொடும்பாவம் விளையாது; ஈதை
ஐயம்என உணர்வார்க்குப் பரகதிகிட்
டாது;நமது ஆணை தானே. 156

மலையாக எழுந்தருளுங்கள் என்றனர்

அண்ணல்இவை மொழிஅளவில் அழல்தூணம்
அதுகுறுகி, அசலம் ஆகி,
வண்ணநெடுஞ் சுடர்விரிந்து விளங்குதல்கண்டு,
அயன்,திருமால் வணங்கிச் சொல்வார்;
விண்ணவர்க்கும் எங்களுக்கும் இதன்சோதிக்கு
எதிர்குறுகி விழிக்கப் போகாது;
எண்ணரிய சுடர்கள்எல்லாம் உள்கரந்த
“மலையாக இருக்க” என்றார். 157

மலையின் உச்சியில் ஒளி வேண்டும்

அன்னமிசை வருவானும் கருடன்மிசை
வருவானும், அமல மூர்த்தி!
வன்னிஒளி மறைத்து;மற்றை மலையாக
இருத்திஎன, மலையாய்ச் செய்தார்;
சென்னியிலே ஒருசோதி அனுதினமும்
தெரியஅருள் செய்வாய் என்றார்;
என்னும்அந்த அடியவர்க்கா இறையவனும்
இரங்கி,இவை இயம்பல் உற்றான். 158

கார்த்திகை தீப தரிசன பலன்

கார்த்திகைக்குக் கார்த்திகைநாள் ஒருசோதி
மலைநுனியில் காட்டா நிற்போம்;
வாய்த்தஅந்தச் சுடர்காணில் பசிபிணிஇல்
லாது,உலகில் மன்னி வாழ்வார்;
பார்த்திவர்க்கும் அருந்தவர்க்கும் இடையூறு
தவிரும்;இது பணிந்தோர், கண்டோர்
கோத்திரத்தில் இருபத்துஓர் தலைமுறைக்கு
முத்திவரம் கொடுப்போம் என்றார். 159

மரணபவம் அறுக்க நல்ல மலைமருந்து*

மரணபவம் அறுக்கவல்ல மருந்தாகும்;
அதற்குமலை மருந்துஎன்று ஓர்பேர்;
அருணவடிவு ஆதலினால் அருணகிரி
எனும்ஒருபேர்; அதனை ஓர்கால்
தரணியிலே உரைத்தவர்க்கு முக்கோடி
அஞ்சுஎழுத்துஉச் சரித்த தாம்என்று
இருள்நிலவு மிடற்றுஇறைவன் இசைக்கமகிழ்ந்து
இறைஞ்சி,அவர் இசைப்ப தானார். 160

இலிங்க வடிவாக எழுந்தருளல்

அடுத்து;அருண கிரியானே! உனக்குவிண்நீர்
அலதுபுனல் ஆட்டு வார்ஆர்?
தொடுத்தஉடுத் திரள்அலது திருமுடிக்கு
மணிமாலை சூட்டு வார்ஆர்?
கடுத்திகழும் மிடற்றானே! கதிர்களன்றி
மணித்தீபம் காட்டு வார்ஆர்?
எடுத்துஇறைஞ்சிப் பூசைசெய்ய; இதன்கீழ்ஓர்
இலிங்கவடிவு எடுப்பாய் என்றார். 161

காமிகாகம முறைப்படி பூசை செய்யுங்கள்

அன்னதுவாய் இருக்குதும்;நீர் காமியத்தில்
அருச்சியும்என்று அசலம் புக்கார்;
எந்நிலமும் புகழ;அங்குஓர் சிவன்உருவம்
முளைத்ததுகண்டு; இறைஞ்சி, ஏத்தி,
மன்னியபூ மழைபொழிந்து, பரவசமாய்
மகிழ்ந்து,ஆடி, மயனைக் கூவித்
தன்னிகரில் கோபுரமும், மண்டபமும்.
மணிமதிலும் சமைப்பித் தார்கள். 162

360 தீர்த்தங்கள்

அழியாத வளநகரும் தீர்த்தம்முந்நூற்று
அறுபதும்கண்டு, அழகு செய்தார்;
வழியாநீர்ச் சுரநதியும் சுரதருவும்
கேணிகளும் மரமும் ஆன;
ஒழியாமல் இமையவரும் இருடியரும்
மனிதரென உருவம் கொண்டார்;
விழிஆல விடம்அனைய கணிகையராய்
அரம்பையரும் மேவி னாரே. 163

அரியும் அயனும் மலைவலம் வந்தது

காலையிலே முழுகி,மர உரிஉடுத்து,
சிவந்தசடை கட்டி, நீறு
மேல்அணிந்து, கண்டிகைபூண்டு, அனமுதலா
மஞ்சனத்தால், மிகுந்த சாந்தால்,
மாலையினால், சிவபூசை புரிந்து,அண்ணா
மலையதனை வலங்கொண்டு ஏத்தி,
ஏலஒரு பதினாலா யிரம்ஆண்டு
கழிந்ததற்பின் இறைவர் ஆனார். 164

திருவண்ணாமலை அமைந்தபின், சிவனுக்கும் பிறதல ஆசை விட்டது

ஆசைதரும் திருஅருணை சமைந்ததற்பின்,
கயிலைமலை ஆசை போயிற்று
ஈசனுக்கும்; கனகமலை இதுவாயின்
வெள்ளிமலை இனிமேல் என்ஆம்?
காசிமுதல் எடுத்துரைக்கும் சிறப்புடைய
தலம்ஏழும், கனக நாடும்,
மாசுஅகன்ற கதிர்தோன்ற ஒளியிழந்த
உடுக்கணம்போல், வளமை தேய்ந்த. 165

பார்வதி அவதாரமும் இடப்பாகம் பெற்ற வரலாறும் வேண்டல்

அரிஅயனும் அளவிடுதற்கு அரியமலை
நிலைஉரைக்க அரிது ;என் றாலும்
தெரியஉனக்கு அறிந்தபடி சிறிதுஉரைத்தேன்;
இனிஉரைக்கும் திறம்ஏது என்றான்.
வரிசைபெறு மார்க்கண்ட முனிமகிழ்ந்து
பணிந்துஉமையாள் மலையில் தோன்றி
உரியசிவன் இடம்கலந்த கதையும்உரைத்து
அருளுகஎன உரைப்ப தானார். 166

3. பார்வதி தேவியாரின் திருஅவதாரச் சருக்கம்

தக்கன் யாகம்

(அறுசீர்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

பன்னிருவர், பதினொருவர் எழுவர்,எண்மர்,
திசைக்குஇறைவர், பணிநாட் டுள்ளோர்,
கின்னரர்,கிம் புருடர்,சித்தர், இயக்கர்இமை
யவர்முனிவர், கிளையில் உள்ளோர்,
மன்னுமல ரவன்திருமால், கலைமடந்தை
மலர்மடந்தை மகிழ்ந்து சூழ
முன்னவனை இகழ்ந்து,தக்கன் முடியாத
பெருவேள்வி முடிக்கல் உற்றான். 167

ஸ்ரீ பார்வதி தேவியார் யாகத்திற்குச் சென்றது

“எந்தைசெயும் மகம்பார்க்க விடைஅருள்!”என்று
இறைக்கு,இறைவி இசைத்தாள்;“உந்தை
புந்தியிலாது இகழ்ந்தனன்”என்று உரைத்தனன்;“நீ
எனைவேண்டிப் பொறுப்பாய்” என்று
வந்தனைசெய் தனள்;அவளை நகைபுரிந்து,
“கடிதுசென்று வருவாய்” என்றான்;
கந்தமலர்க் குழலாளும் தந்தைமகம்
தொடங்குகன தலத்தைச் சார்ந்தாள். 168

தாயரைக்கண்டு அடிதொழுதாள்; அவள்தழுவாது
இருந்தனள்;தன் தந்தை யான
தீயவனைப் பணிந்தனள்;அங்கு அவனும்இகழ்ந்
தான்;இகழ்ந்த செயலை நோக்கிப்
பேயிருக்கும் சுடலைஎனப் பிழைபிறந்து
விடுகஉங்கள் பெருவாழ்வு என்று
வாய்பிறக்கும் கொடுமைசொலி மறைந்தனள்;அச்
செயல்அறிந்தான் மங்கை பாகன். 169

வீரபத்திரர் தோற்றம்

(கலிவிருத்தம்)

உள்நிலாவு வஞ்சிசெல்ல ஒருவனாகி உய்யுமோ?
தண்நிலா, முடிக்குள்நின்று தழலைமொண்டு இறைக்கையால்,
அண்ணல்வெம்பி முனிவுகொள்ளும் அளவில்நெற்றி விழிதனில்
விண்நடுங்க, மண்நடுங்க, வீரன்வந்து தோன்றினான். 170

மஞ்சுபற்றி உடல்கறுத்து மணிமயூர முடியுடன்
சஞ்சரிக்கும் மேருஎன்ன இடிமுழங்கு தழலின்வாய்
நஞ்சுகொப் புளிக்கநெற்றி நயனமும்கொ திக்கமேல்
அஞ்சலித்த கையொடுஎங்கள் ஐயன்வந்து தோன்றினான். 171

ஒழித்தசிங்க உரிபுயத்தின் உத்தரீயம் ஆகவே,
கழித்தெறிந்த வல்லியத்தின் அதள்இசைத்த கச்சையாய்,
விழித்துஇமைக்கும் முன்னம்விண்ணின் வெளிஅடைத்த மேனியாய்,
'அழைத்ததென்ன என்ன'என்றென் ஐயன்வந்து தோன்றினான். 172

தக்கன் வேள்வியைத் தகர்த்து மீள்வாயாக!

முக்கண்அத்தன்,'நீர்கொடாது கனல்கொடுக்கும் முகில்எனத்
தக்கன்வேள்வி யைத்தகர்த்து மீள்தி'என்று சாற்றினான்
அக்கணத்தில் உவகைபொங்கி அடிவணங்கி ஏகினான்;
பக்கம்நின்ற பூதநாதர் பாரிடங்கள் சூழவே. 173

வீரபத்திரர் புறப்பட்டது

நஞ்சுகொப் புளிக்குநாகம் நால்இரண்டு மாலையா,
அஞ்சுஇரட்டி பூதம்நீல ஆலவட்டம் வீசவே,
குஞ்சரங்கள் எட்டையும் குதம்பையாக இட்டவெண்
கஞ்சுகத்தர் நால்வர்,தூய கவரிநின்று வீசவே. 174

தீஇருந்த உதரவெம்மை விண்பிழிந்து தீர்த்திடும்
பேய்இரண்டு நூறுநூறு காகளம் பிடிக்கவே,
வாய்இரண்டு போலும்மாலை மதிஇடந்த பூதம்ஓர்
ஆயிரம்க விக்கமுத்தின் ஆதபத்தி ரங்களே, 175

மாயும்மாயர் தந்தசங்கு கோடிகோடி மறுகவே,
தீயின்வாயின் ஊர்திதந்த சிங்கநாதம் ஊதவே,
சாயும்எண்ணில் காலர்மேதி தந்தகொம்பு இசைக்கவே,
ஆயிரம்க ளிற்றுஎருத் தணைத்ததேரில் ஏறினான். 176

சிலகணங்கள் ஆனையான, சிலகணங்கள் தேரதாய்,
உலவுகின்ற சிலகணங்கள் ஓடுகின்ற வாசியாய்
மலைவுகொண்டு சிலகணங்கள் மனிதர்தேவ ராயின;
அலகைதானும் அளவிலாது அனந்தவேடம் ஆனதே. 177

வீரபத்திரன் போர்

வீரைஏழ் அடங்கஉண்டும் விடாய்கெடாது மீளுமே;
பாரஏழு பாரும்உண்டு பசிகெடாது படருமே;
கூரவேல் எறிந்துகாலன் நாடுகொள்ளை கொள்ளுமே;
போரையே விரும்பிமுன் நடந்துசென்ற பூதமே. 178

கொண்டல்ஏழை யும்சிவந்த குஞ்சிமீது சுற்றுமே;
புண்டரீகர் அண்டமும் புகைகொளுத்தி மீளுமே;
எண்திசா முகத்தைநாடி யாகசாலை தேடுமே;
சண்டவாயு என்னஅங்கை தட்டிஓடு பூதமே. 179

வெள்ளஆழி மதுநுகர்ந்து வீறுகின்ற; சிலகணம்,
துள்ளவந்து புவனமுற்றும் சுற்றுகின்ற இறையையார்
தள்ளுகின்ற பேர்கள்என்று சாய்க்கநின்று நகைசெயும்;
பள்ளிகொள்ளும்; உடன்எழுந்து, பரிவுகொண்டு பாடுமே. 180

வெதிர்சிலம்பு, முரசு,சங்கம், விருதுபம்பை, அதிரவே,
புதியகண்டை மணி,தவண்டை, புரிமதங்கம் மறுக,நீள்
கதிகடந்து யாகசாலை கண்டுபூத கணம்எலாம்
அதிதிமைந்த ரானபேர்கள் ஆவிவாரி வீசினார். 181

காரில்ஏறி, மையில்ஏறி, கடாவில்ஏறி, அலகைமேல்
ஏரின்ஏறி மகரமேறி, இரலைஏறி, அளகையாம்
பாரில்ஏறி மானம்ஏறி, பசுவில்ஏறி, எண்மரும்
தேரில்ஏறி வந்தவீரர் சேனைமாள மோதினார். 182

வாளி,சூலம் வேல்,உலக்கை, வச்சிரம்க ணிச்சிவாள்,
மீளிசேனை காவலாளர் வீழுமாறு வீசினார்;
கூளிநாலி ரண்டுசென்று கொடியஎண்மர் பரியெலாம்
ஆளியோடு எடுத்துஎறிந்த அம்மனைக்கு நிகரவே. 183

அலகைநால் இரண்டும்வீழ அமர்செய்பூதம் ஓடவே
மலைவுகண்டு திக்குப்பாலர் வாகைமாலை சூடினார்;
நலிதல்கண்டு வீரன்,வாளி நாலிரண்டை ஏவினான்;
உலகபாலர் உடல்புகுந்துஉள் அமுதமுண்டு உலாயதே. 184

வீரபத்திரன் அழிவு தாண்டவம்

மருங்குஇழிந்து குயிலதாகி, வச்சிரத்தன் ஏகினான்;
நெருங்கும்ஈசன், அளகைஆளி, நிருதிவாயு, வருணனும்
சுருங்கினார்; கடாவில்ஏறி துஞ்சினான்; அழற்பிரான்
பெருங்கைஏழும் ஈசன்அன்பர் பிறவிபோல் அறுத்தனன். 185

கச்சமற்ற அச்சமோடு கலையதான எச்சனார்
எச்சனாக உயிரைவாரி உடல்உரித்து எறிந்தனன்;
பச்சைவல்லி அன்னையான பன்னிகாது இரண்டையும்
வச்சிரத்தி னால்அரிந்து மாமன்முன்பு சென்றனன். 186

தக்கன் தலை அறுபட்டது

மிக்குஅருந்து சோமபானம் வீரபானம் ஆகவே,
ஒக்கநின்ற யாகதண்டம் ஒன்றுகொண்டு குன்றுபோல்
தக்கனார் எதிர்த்தபோது தலைஅரிந்து தள்ளினான்;
அக்கணத்தில் ஒன்றுசென்று அரைக்கணத்து அயின்றதே. 187

பசுக்கள்ஏறு உருத்திரப் பசுக்கள்ஆவி தன்னையும்
வசுக்கள்ஆவி தன்னையும் மருத்துதேவர் ஆவியும்,
முசுக்கள்போல் ஒளித்திருந்த முனிவர்ஆவி தன்னையும்,
அசிக்கவீரன் விட்டசூலம் அள்ளிஅள்ளி உண்டதே. 188

தேவர்களுக்குத் தண்டனை

விழியினோடு அருக்கர்பல்லை வேரறுத்து, வாணிமா
எழில்படைத்த துண்டம்நா இரண்டுதுண்டம் ஆக்கினான்
கழலமைந்த கால்மிதிக்க அமுதமுண்ட கலைநிலா
அழல்அவிக்கு மாறு,தாளில் அப்புவெண்ணெய் ஒத்ததே. 189

காயம்மண்ணில் விட்டதேவர் கரியமேனி அலகையாய்
மாயமாகி முன்னையாகம் வந்துதோன்றி அமர்செயத்
தூயசேனை யாயபேர் தொடர்ந்துசாக அமர்செய்தார்;
பேயதாய் இருக்கவும் பிணக்ககன்றது இல்லையே. 190

விதிபுனைந்த ஓமகுண்டம் வேறுபட்ட தென்னினும்,
புதியசோறும் எள்ளினோடு பொரியும்வாய் புகட்டி,முன்
குதிகொள்நெய்க் கடாம்எடுத்து ஒழுக்குபோதொர் கூளிதன்
உதரகுண்டம் அனல்எழுந்த ஓமகுண்டம் ஆனதே. 191

அட்டதிக்குப் பாலரும் வசுக்களும் குருக்களும்,
முட்டரான முப்பதிற்று மூன்றுகோடி தேவரும்,
பட்டபோது, அவர்தம்மெய்கள் பழுதுறாது, தன்னுளே
இட்டபூத உதரம்,முன்னை யாகசாலை ஒத்ததே. 192

கற்பகால மும்கெடாக் கணம்மிதிக்க அமரர்தம்
அற்பமாம் உடம்புஇரத்தம் ஆவிசாரம் ஒத்ததால்;
பற்பலார் இயக்கர்,சித்தர் பண்டிசிந்து குடர்களால்
சர்ப்பயாகம் ஒத்ததுஅன்று தக்கர்செய்த யாகமே 193

சிறந்ததிக்குப் பாலர்ஆதி தேவர்சித்தர் முதலினோர்
இறந்திறந்து போகவேதன் இறையிலே இயற்றினான்,
பிறந்துவந்து வந்துபோர் பெருக்கினார்; பிறந்தபேர்
மறந்துவீழ, வீரன்மோதி மலரினானை அண்டினான். 194

செத்ததேவர் மீளவும் செருச்செயப் படைத்திடும்
கைத்தலங்கள் வீழுமாறு கமலனானை மோதினான்;
முத்தலைக்கொள் படைஎடுத்து முண்டகத்தர் சிந்தைசேர்
பத்துமைந்தர் சென்னியும் படிக்குளே பரப்பினான். 195

அண்டகூடம் உண்டுஉமிழ்ந்த ஆதிமாயன் அமர்செயத்
துண்டமேரு எனவிளங்கு கருடன்மீது தோன்றியே,
விண்டவாளி வருடமாக வீரன்மார்பில் வீசினான்;
கண்டதுண்ட மாகவீரன் கையின்வாளி ஏவினான். 196

வையம்உண்ட மால்வெகுண்டு வாள்விதிர்த்து வீசினான்;
ஐயன்அங்குஒர் வாளியால் அறுத்துஎறிந்துஓர் அம்பினால்
பையரா அருந்திஆவி பருகினான்;மெய் கருகினான்;
கையில்ஆழி ஏவினான்; பணிந்ததுஅண்ணல் காலிலே. 197

திருமால் ஒளிந்து கொண்டது

எந்தைமுன் அளித்தஆழி எந்தைதாளில் வீழவே.
அந்தமெய் ஒழிந்து,பன்றி, அரியின்வேடம் ஆகியே,
வந்துவந்து போர்தொடங்கி வாளின்வேலின் வவ்வினான்;
உந்திவேறுஒர் சேலதாகி வாரிமீது ஒளித்தனன். 198

அனைவரும் அழிந்தது

(அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

புவிஉண்ட நெடுமாலும் பழையபடி
புவிஉண்டு போனான்; வேதன்
தவிஉண்டு தலைநாலும் தடிஉண்டார்
இமையவர்தம் தடிஊன் உண்டார்;
கவிஉண்ட கனகலம்அப் பேய்இறைச்சி
அருந்துகன கலமே ஆனது;
அவிஉண்டு மனம்மகிழ்தற்கு எய்துமுனி
வரர்எல்லாம் அவிஉண் டாரே. 199

சிவபெருமான் யாவர்க்கும் அருள் செய்தது

இங்குஇதுவாய் முடிந்ததன்பின் வீரன்இறை
பதம்பரவி இசைத்தான் எல்லாம்;
அங்கணனும் முனிவுஆறி அருள்சுரந்து,
மகத்துஇறந்தார்க்கு ஆவி ஈந்து,
மங்குஅரிய பதங்கள்எலாம் பழையபடி
உதவுதலும், வணங்கிப் போனார்;
சங்கரியை முன்பெற்றான் என்பெற்றான்?
தனக்குஆட்டுத் தலைபெற் றானே. 200

ஸ்ரீ பார்வதி பிறந்தது

என்நாதன் தனைஇகழ்ந்தோன் புதல்விஎன
உலகுஉரைக்கும் இடுக்கண் தீரத்
தன்ஆகம் தன்யோக சாதனத்தால்
விடுத்துஇமவான் தவத்தி னாலும்
முன்னாக மைநாகன் தனைப்பயந்த
மேனையது முயற்சி யாலும்
மின்னாக அவதரித்தாள்; அமரர்எல்லாம்
கற்பகப்பூ வீசி னாரே. 201

ஸ்ரீ பார்வதி தேவியார் திரு அவதாரம்

சித்தாந்தத்து ஒன்று,சத்தி சிவத்துஇரண்டாய்,
ஞானம்,இச்சை, செயலின் மூன்று
கொத்துஆகிக் குடிலைதரு நாதவிந்து
இரண்டினுக்கும் கொழுகொம்பு ஆகி,
முத்துஆகிச் சிவன்இடத்தே உருத்திரன்மால்
அயன்முதலாம் முளைத்த மூல
வித்துஆகி நிறைவாளைப் பயந்தவர்க்கு
முடிந்ததவம் விளம்பல் ஆமோ? 202

நாரதர் ஜாதகம் பார்த்தது

கலைவளரும் மதிபோன்று, சிவனைவெல்ல
மதன்வளர்க்கும் கரும்பு போன்றும்
பலகலையும் தெளிந்துபந்து, கழங்குஊசல்
இயற்றிஉமை பயிலும் நாளில்,
மலைஅரசன் இடத்தின்மறை நாரதனார்
ஒருநாளில் மகிழ்வாய் எய்தி,
உலகம்எல்லாம் குடிஇருக்கும் திருவயிற்றாள்
இலக்கணம்பார்த்து உரைக்கல் உற்றார். 203

ஒரு பாதி சிவனின் வடிவம் ஆகும் என்றது

நெற்றியில்ஓர் புறத்தில்அரை நேத்திரம்உண் டாம்;ஒருகை நெடிய சூலம்
பற்றும்;ஒரு தனமறையும், ஒருபாகம் மரகதம்போய்ப் பவளம் ஆகும்;
கற்றைநறும் குழல்பாதி சடைஆகும்; ஒருகைவளை கழன்று போகும்;
உற்றுவரவு இவைகள்என, மலைஅரசன் மனம்உருகி உவகை ஆனான். 204

ஸ்ரீ பார்வதியின் பணிவிடை
(அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)
(வேறு)

வையநீர்க் கங்கை பாயும் பனிவரை மருங்கின், அந்நாள்
துய்யநீர்ச் சடையான் வந்துஅங்கு ஓர்தவம் தொடங்கக் கேட்டு,
வையகம் அளித்தாள் தாதை, வள்ளலைப் பணிந்து, “மானை,
ஐய!நின் தவத்துக்கு ஏவல் கோடி”என்று அளித்துப் போனான். 205

ஓங்குமால், அயன்,மற்று உள்ளோர் ஒழிவுஇலாத் தவம்பு ரிந்தால்
தாங்குபேறு அளிப்பான், தான்ஓர் கருத்தினால் தவம்செய் போதில்,
பூங்குழல்,கனியும், போதும், முஞ்சியும், புனலும் கொண்டு,
பாங்கியர் பலரும் சூழப் பணிவிடை பலவும் செய்தாள். 206

பிரமனிடம் தேவர்கள் சென்றது

இங்குஇவை இருக்கத் தேவர் யாவரும் இமையோர் கோவும்
பங்கயத் தவனை எய்திப் பணிந்தனர்; பதுமத் தோனும்
அங்குஅவர்க்கு இருக்கை ஈந்தான்; அவர்அவர் முகத்தில் சோர்வும்
குங்குமக் குழம்பு நீத்த புயங்களில் குழைவும் கண்டான். 207

தேவர்கள் பொலிவிழந்த நிலை

வச்சிரம் ஒடிந்துஈ சானன் கணிச்சிவாய் மடிந்தும், காலன்
முச்சிரம் வளைந்தும் மற்றோர் படைஎலாம் முறிந்தும், தேவர்
மெய்ச்சிர மகுடம் நீத்தும் மெலிந்தமை விளம்பும் என்றான்;
அச்சுரர் தமக்குக் கோமான், தாரகன் அழித்தான் என்றான். 208

பிரமன் கூற்று

காலைஅம் புயத்தோன் சொல்வான்; காலனால், கனலால், காற்றால்,
மாலினால், என்னால், உன்னால், அவன்வலி தொலைக்க லாமோ?
ஆலமா மிடற்றான் சேயாய், அசலமாது இடத்தே தோன்றும்
வேலனார் வெல்வார்; உங்கள் சிறைஎலாம் விடுப்பான் என்றான். 209

யோகத்தில் இருக்கும் ஈசன் உமைக்குநாண் தரிக்கு மாறு
வேகத்தில் இயற்றும் என்றே அயன்விடை கொடுத்தான்; மீண்டும்
மாகத்தில் அணுகித் தேவர் மதனனை நினைத்தார்; மாரன்
சோகத்தை ஒழிக்கும் தென்றல் தேருடன் தோன்றிச் சொல்வான். 210

சிவன் தவத்தை அழிக்க மன்மதனை வேண்டல்

எவன்தவம் அழிக்க? மாதர் எவர்களை மயக்க? நீவிர்
கவன்றதுஎத் துயரால்? எம்மை அழைத்ததுஎன் கருமம்? என்றான்;
அவன்தனை இறுகப் புல்லி, அமரர்கோன் அருளின் நோக்கிச்
சிவன்தவம் அழிக்க வேண்டி அழைத்தமை தெரியச் சொன்னான். 211

சிவனாரின் தவத்தை அழிக்க யாரேவல்லார்!

விண்ணிலார் மகவான் சொல்ல, வெகுண்டு,வேள் பயந்து கூறும்;
பெண்அலான், அலிஆண் அல்லன்; பிறப்புஇலான், இறப்பும் இல்லான்;
கண்ணினால் அளவை நூலால் கருத்தினால் அளவா, அந்தத்
தண்நிலா முடியான் செய்யும் தவத்தையார் தவிர்க்க வல்லார்? 212

மன்மதன் மறுத்தல்

கன்னிகை கவுரி; ஈசன் கதம்இலாப் பிரம சாரி;
சந்நிதித் தன்மை யாலே உயிர்எல்லாம் தழையா நிற்கும்;
முன்னிய உயிர்கள் போல ஒடுங்கிடும் அவன்பால் செல்லும்;
மன்னிய பொருளும் தோன்றி மனத்திலே ஒடுங்கு மாப்போல். 213

தாமத குணத்தன் என்பர் சங்கரித்து இடலால்; ஈசன்
சேமம்ஆம் உயிர்கட்கு எல்லாம் இளைப்புஒழித்து அருள்வது ஆகும்;
மாமலம் குணம்ஒன்று இல்லை; வடிவமும் கனலாம்; என்கைப்
பூமலர் சொரிந்தக் காலும் புகைஎழப் பொரிந்து போமே. 214

தேவேந்திரன் கூற்று

உருவுஎனத் தெரியா தானை உருவினோடு அருவா வானை,
அருவுஎனத் தெரியா தானை, அமர்செயல் அரிதுஎன்று அஞ்சி
வெருவரப் புகுந்தான்; அந்த வேளையில், வேளை நோக்கித்
தருவனத்து இடையில் வாழும் சதமகன் உரைப்பான் ஆனான். 215

மாயவன் உரத்தின் மீதும், மலரவன் நாவின் மீதும்,
நாயகன் சிரத்தின் மீதும்,பொறுத்ததுஉன் நலமே அன்றோ?
காயும்நல் கதிரின் மேனி கடைந்ததும் எனக்கும் இந்த
ஆயிரம் நயனம் தந்த செயலும்உன் ஆண்மை அன்றோ? 216

மன்மதனிடம் வரங்கேட்டது

செல்வதுஇன்று எமக்காய் அங்கே; தருவது தேவர்க்கு ஆவி;
வெல்வது சிவனை; வென்று கொடுப்பது காம வேட்கை;
சொல்வது மறுக்க வேண்டாம்; எனச்சொலித் துணைக்கை பற்றி
நல்வரம் இதுதா என்ன, மதனவேள் நயந்து கூறும். 217

மன்மதன் சம்மதித்தது

அரன்சிலை மலைஎன் றாலும் அடுங்கணை அரிஎன் றாலும்,
வரம்புற இசைந்த நாணும் வாசுகி அரவுஎன் றாலும்,
கரும்புஎனும் சிலையால் ஐந்து கணைஎனும் மலரால், நீலச் 218
சுரும்புஎனும் குணத்தால், வெல்வேன் எனச்சொலித் தொழுது போனான்.

சந்தன மணமும் தெய்வத் தமிழ்ப்புது மணமும் கொண்டு
வந்தது மலையத் தென்றல்; வசந்தமந் திரியும் சேர்ந்தது
இந்துவும் நிலவுஆம் வெள்ளை வலையினை எறிந்தது; எங்கும்
கொந்துஅலர் இளமா எல்லாம் கோகிலம் முழங்கிற்று அன்றே. 219

மல்லிகை முகையாம் சங்கம், மதுகரம் முழக்கம் செய்ய,
முல்லை,சண் பகம்,அ சோகு, முளரியே முதலாய் உள்ள
எல்லைஇல் மலரும் தேனும் இறைத்தனர்; இரும்பைச் செம்பைக்
கல்லினை உருக்கும் சொல்லார், குறிஞ்சியாழ் கரத்தில் கொண்டார். 220

மன்மதன் மங்கையருடன் சென்றது

பொங்கிய உடுக்க ளான புகர்அணி முகத்துச் செக்கர்
தங்குசிந் தூரம் ஆகும், தனிஇருள் கரி,யும் கிள்ளைப்
பைங்,குர கதமும் செல்லப் பணைமுலைப் பவளச் செவ்வாய்
மங்கையர் எனும்போர் வீரர் வடிக்கண்வாள் விதிர்த்துச் சென்றார். 221

சிவனைக் கண்டு மன்மதன் ஒடுங்கியது

கோணிய கரும்பும் ஐந்து குலமலர்க் கணையும் கொண்டு,
வாள்நுதல் இரதி செல்ல, மகரகே தனத்தி னோடு
தாணுமா வனத்தைச் சேர்ந்தான்; தவம்செய்வான் தனைக்கண்டு அஞ்சி
நாணினான்; அறுகால் வண்டு நாணினான் நடுங்கி னானே. 222

மன்மதன் புஷ்ப பாணங்களைத் தொடுத்தது

வெளித்தலத்து எதிர்த்தால் என்ன விளையுமோ தனக்கு,என்று எண்ணி
ஒளித்தனன்; முன்னே பின்னே உமையவள் வரவு கண்டு
களித்தனன்; மயக்க மாமோ கனத்துகள் இறைத்து வில்லை
வளைத்தனன்; அளிநாண் பூட்டி, வடிக்கணை தொடுத்தான் மாரன். 223

மன்மதன் எரிந்தான் !

ஒருகரும்பு உருவச் சாபம் ஒடியினும் உலகம் ஈன்றாள்
இருகரும் புருவச் சாபம் உளஎனும் எழுச்சி யாலே,
பொருகணை தொடுத்தான் சென்று; புரம்சுடும் கணையி னானும்
ஒருகணை விடுத்தான்; மாரன் உடல்எலாம் கொளுத்திற்று அன்றே. 224

சிவபெருமான் கயிலை சென்றது

அருக்கவெண் பஞ்சு போல அழல்கண்ணால் அனங்கன் ஆன
திருக்குஉளன் கனலக் கண்டு, தேவரும் திசையி னோரும்
வெருக்கொள ஒளித்தார்; பூத கணத்துடன் விடையி னானும்
பொருக்கென மறைந்து, வெள்ளிப் பொருப்புஇடைப் புகுந்தான் அன்றே. 225

சிவபெருமான் பார்வதியை பெண் கேட்டு வரச் சொன்னது

சங்கரன் மணத்தை வேண்டி உமையும்நல் தவமே செய்தாள்;
அங்குஅது புணரு மாறு,ஏழ் முனிவருக்கு அமலன் சொன்னான்;
மங்கலம் உரைக்க ஏழு முனிவரும் மகிழ்வாய் எய்தித்
துங்கவெற்பு இறையார்க்கு இந்தச் சோபனம் சொல்லி னார்கள். 226

மலையரசன் மகிழ்ச்சி

மலைஇறை மகிழ்ந்தான்; அந்த மலைஇறை புதல்வன்; "வள்ளல்
குலம்எது ? பயந்தோர் நாமம், குடிப்பெயர் ஏது ? வாழும்
தலம்எது ? புகலும்" என்றான்; தவத்தவர் நகைத்துச் சொல்வார்;
"அலகுஇலான் பிறப்பு நல்ல கிளை"என அறிவித் தார்கள். 227

மலையரசன் திருமண முகூர்த்த ஓலை தந்தது

பெருத்ததுஓர் உவகை ஆகிப் பிறைமுடி யன்பேர், நாளில்
பொருத்தமும், நாளும் தேர்ந்து, முனிவரைப் புகழ்ந்து போற்றி,
விருத்தியார் வரவு நாளும் குறித்துஇறை விடுத்தான்; அன்னோர்
பரித்தகங் கையினாற்கு இந்தப் படிஎலாம் பணிந்து சொன்னார். 228

அனைவருக்கும் திருமண முகூர்த்த ஓலை அனுப்பியது

இமையவெற்பு இறைவன் ஓலை முகத்தில்ஏழ் கிரிக்கும் மேருச்
சிமையமால் வரைக்கும் செம்பொன் திகிரிமால் வரைக்கும் ஏழு
தமரவான் கடற்கும் சித்த சாரணர் முனிவோ ருக்கும்
அமரர்ஆ னவர்க்கும் வஞ்சி மணத்தினை அறிவித் தார்கள். 229

தேவர்கள் யாவரும் வந்தது

ஓலைகண்ட அளவே, சேர்ந்த, உததிகள் ஏழும்,பூமி
மாலையாய்ச் செல்லு கின்ற மகிமைசேர் நதிகள் ஏழும்,
நீலமே முதலாய்உள்ள கிரிஎலாம் நெருங்கிச் சென்ற;
கோலமா முனிவோர் சித்தர் இமையவர் குழாம்கொண் டார்கள். 230

திக்கனைத்தும் அழகு படுத்தியது

அட்டதிக்கு அனைத்தும் தேரால், கொடிகளால் அடைத்தார்; விண்ணை
மட்டறு விமானம் தன்னால் மாலையால் மறைத்தார்; வீதி
நெட்டிலை அரம்பை பூகம் நிரைகளால் நிறைத்தார்; வெற்பில்
தட்டிய புழுகி னாலே மெழுகினார் தரைகள் எல்லாம். 231

தோரணம் சமைத்தார்; முத்தின் தொடைஎலாம் தொடுத்தார்; விண்ணில்
பூரண கும்பம் வைத்தார்; புதுமணி விளக்கும் இட்டார்;
ஆரணன் உலகும் மற்றை அளகையும் அமரர் நாடும்
நாரணன் உலகும் வந்து காணவே நாணும் ஆறே. 232

ஸ்ரீ பார்வதியை அலங்காரம் செய்தது

மணிவிளக்கு அனைய மின்னை, மலைஅர மகளிர் கூடிக்
கணிமலர்க் கங்கை ஆட்டிக் கலையினால் மருங்கை வாட்டிப்
பணிமணி ஆரம் பூட்டிப் பரிமளத் தாமம் சூட்டி,
அணிநுதல் திலகம் தீட்டி, அருமறைச் சடங்கு செய்தார். 233

சிவபெருமானைத் திருமணக் கோலம் கொள்ளச் செய்தது

பூமணக் கோலம் செய்த பொடிஅணி புனித னாரைத்
தாம்மணக் கோலம் செய்யும் சதுர்முகன் முதலோர் ஈண்டித்
தூமணித் துகில்கள் சாத்திச் சுரதரு மாலை சாத்தி,
மாமணிப் பணியை நீக்கி, மாமணிப் பணிகள் பூட்டி, 234

சடைஇளம் பிறையைத் தங்கள் இறைஎனத் தகைந்து சூழ்ந்த
உடுக்குலம் என்ன, முத்தால் ஒளிவிடும் மகுடம் சூட்டி,
அடைவுடன் விழியாம் திங்கள் ஆதவர் காதின் மீது
குடிஇருந் தனபோல், செய்ய குண்டலம் இரண்டும் சாத்தி, 235

மணமக்களை மஞ்சள் ஆரத்தி எடுத்தது

வரம்பெற்ற திருமால் சாத்தும் மலர்விழிக் கரிய சோதி
பரம்பியது அனைய, நீலப் பருமணிச் சிலம்பு சாத்தி,
விரும்பிய கோலம் செய்தார்; இறையும்மால் விடைமேல் கொண்டான்;
அரம்பையர் நெருங்கித் தெள்நீர் ஆஞ்சனம் காட்டி னார்கள். 236

தகுதிக்கேற்ப அருள் நோக்கியது

குலவுமால் அணுகிப் போற்றக் குமுதவாய் மலர்ந்தான்; கஞ்ச
மலரினான் வணங்கச் சற்றே மணிமுடி அசைத்தான் விண்ணோர்
தலைவனார் எதிர்நின்று ஏத்தத், தனிநகை புரிந்தான்; தேவர்
பலரும்வந்து இறைஞ்சி ஏத்த அவர்க்குஎல்லாம் பார்வை ஈந்தான். 237

குடைபிடிக்க, சாமரம்வீச வந்தது

முடித்த கங்கையால் பிறைக்கொழுந்து எழுந்துமேல் முகைத்து
வெடித்தது ஆம்எனத் தவளவான் கவிகைமேல் விளங்க,
அடித்த கங்கையின் அருவியும் அம்புலிக் கொழுந்தும்
தொடுத்து வீழுமாறு எனஇரு கவரிகள் துளங்க, 238

வெற்றிலைத்தட்டு முதலானவை எடுத்து வந்தது

திருவின் நாயகன் அடைப்பைகொண்டு ஒருபுறம் சேர,
தருவின் நாயகன் களாஞ்சிகொண்டு ஒருபுறம் சார,
விரவி நான்முகன் ஆலவட் டம்கொடு வீசப்
பரவி நாரதர் தும்புரு இருபுறம் பாட, 239

மங்களப் பொருள்களுடன் வந்தது

கூற்றன் ஆனவன் கனகபா துகைகொடு குறுகக்
காற்று வேந்தனும் திசைஎலாம் நறும்புகை காட்ட,
ஏற்று வாகனக் கடவுளும் சிறியவாள் எடுப்ப,
தோற்றும் ஆதவர் கலைமதி விளக்கொடு சூழ, 240

ஆடை அலங்காரங்களுடன் வந்தது

சுரம டந்தையர் துகிலின்மஞ் சிகைபல சுமப்ப,
அரவ மங்கையர் நவமணிப் பணிசுமந்து அணுக,
பரவு கின்னரர் முதலினோர் வீணைஆர்ப் பரிக்க,
பொருஇல் நான்மறை நடந்துஇறை தலைமையைப் புகழ, 241

பனிநீர் தெளித்து வந்தது

கிரகம் ஏழும்எண் வசுக்களும் முனிவரும் கிளர,
உரகர் விஞ்சையர் இமையவர் மகிழ்ந்துகண்டு உருக,
இருக ரங்களால் உருத்திரர் மலர்மழை இறைப்ப,
திருவும் வெண்கலை மடந்தையும் இமசலம் தெளிப்ப, 242

பல்லாண்டு பாடியது

திக்குப் பாலகர் தெரிவையர் திசைதொறும் திகழ,
மிக்க மாதர்கள் எழுவரும் சோபனம் விளம்ப,
இக்கு நேர்மொழி நீர்அர மகளிர்வாழ்த்து எடுப்பத்,
தக்க விஞ்சையர் மகளிர்பல் லாண்டுஇசை தழங்க, 243

நாற்கருவிகளும் முழங்கியது

கண்டை பேரிகை, குடம்முழா முழவு காகளம்,த
வண்டை, மல்லரி சல்லரி வலம்புரி ஒலிப்ப,
அண்ட கோளகை மடந்தையர் சிலம்புஒலி அதிர்ப்ப,
எண்திசை சாமுகம் தனிலும்மெண் பிரம்பொலி இசைப்ப 244

இடபவாகனம் இமயகிரியில் இறங்கியது

எண்ணும் வெள்ளிமால் வரைஅடி இறங்கியது இடபம்;
அண்ணல் சேனையின் கொழுந்துஇம கிரித்தலம் அடைந்த;
விண்ணும் மண்ணும்எள் இடம்அற நெருங்கிய விமானம்;
பண்ணும் மால்விடை நெறிகடந்து அடைந்தது பதியே. 245

மணக்கோலம் கண்டோர் கூற்று

இமகி ரிப்பதி அடைந்ததும், இமகிரி மடவார்
நிமல னார்திரு அழகுஎலாம் விழிகளால் நிறைத்தார்;
உமைத வத்தினுக்கு அழிவுஇலை எனப்புகழ்ந்து உரைத்தார்;
அமர்செய் காமனை அழித்தகண் எதுஎன அறைந்தார். 246

ஆக மாரன்இங்கு இருக்கவும், உலகுஎலாம் அயர்ந்த,
யோகம் மீதுஇவர் இருக்கையால்; மதன்உடல் ஒழித்துப்
போகம் மீதுஇவர் விருப்புஉற, உயிர்க்குஅவை புணர்ந்த;
மோகம் ஆக்கிடும் முதல்இவர் எனச்சிலர் மொழிந்தார். 247

மாய வில்கைவேள் அழகு,இவர் எழில்மிகு வடிவில்,
ஆயி ரத்தில்ஒன்று இலை,எனத் தனைமதித்து, அவனைத்
தீஇ டத்துஉடல் கொளுத்திய தவத்தின்நல் திறனே;
ஆயும் உத்தமர், அழிப்பரோ எனச்சிலர் அறைந்தார். 248

இடப வாகனத்தில் இருந்து இறங்கியது

மாது லன்பெரும் கிளைஞரும், மருகனார் திரளும்,
காதல் அன்பினால் எதிர்எதிர் தழுவினர் கலந்தார்,
ஆதி அந்தமும் அதன்நிலை அளவுஇடல் அரியோன்,
வேதி யன்கரம் பிடித்துஇனிது இழிந்தனன் விடையின். 249

சிவபெருமான் திருமண மண்டபம் அடைந்தது

இலகு மங்கையர் அனேகர் நீராஞ்சனம் எடுப்ப,
உலக பாலகர் இருமருங் கினும்நடந்து ஒதுங்க,
திலக மாதவன் இருகைமேல் ஒருகரம் சேர்த்திட்டு,
அலகுஇ லாமணி இழைத்ததுஓர் மண்டபத்து அணைந்தார். 250

ஸ்ரீ பார்வதி வலப்பக்கத்தில் அமர்தல்

அரிய மண்டபத்து அமைந்தபீ டிகையின்மீது அடைந்தார்
வரைஇ டைப்பிறந் தமைவளர் முலைசொல வருவார்,
குரும லர்க்கையில் ஏந்திவந்து, அருள்குடி இருக்கும்
திருமு கத்தியை இறையவன் வலப்புறம் சேர்த்தார். 251

திருக்கல்யாணம்

முன்னை ஆரணன் வதுவையின் சடங்குஎலாம் முடித்து,
வன்னி மேல்பொரி இறைத்துநெய் சொரிய,மந் திரத்தால்,
என்னை ஆளுடை இறைவனும் ஏழ்உலகு ஈன்ற
கன்னி செங்கரம் பிடித்துமூ வலம்செய்தான் கனலை. 252

மணம் முடிந்த ஸ்ரீ பார்வதி பெற்றோரை வணங்கியது

ஒற்றை வால்வளை ஒலித்தது; சுருதியும் ஒலித்த;
சுற்றும் வானவர் இருடியர் மலர்மழை சொரிந்தார்;
பற்றி ஆசனத்து இருந்தனன்; அனைவரும் பணிந்தார்;
பெற்ற தாதையோடு அன்னையைப் பணிந்தனள் பெதும்பை. 253

மன்மதனை எழுப்பியது

“எரித்த காமனைத் தருதி”என்று இமையவர் அயன்,மால்
ஒருத்தர் அன்றியே, இறையவன் மகிழ்ச்சிகண்டு உரைத்தார்;
மரித்த காமனை அழைத்துஅருள் புரிந்தனன் வள்ளல்;
பெருத்த அன்பினால் அனைவரும் விடைகொடு பெயர்ந்தார். 254

கணபதி, முருகன் தோற்றமும் தாரகன் அழிவும்

அதன்பின் அண்ணலும் கவுரியும் உருகி ஒன்றாகி,
மதத்த ஆனையைக் குமரனைப் பயந்தனர் மகிழ்வாய்;
விதிர்த்த வேலினைக் குமரனுக்கு அளித்துஇறை விடுத்தான்
கொதித்த தாரகன் உயிர்குடித்து உவந்தனன் குமரன். 255

பரமனும் பார்வதியும் பிள்ளைகளுடன் கயிலை வந்தது

மயில்ள னத்திகழ் மலைமகள், பொருகரி வதனன்,
அயில்எ டுத்தசெம் கரன்உடன், இமையவெற்பு அகன்று
கயிலை வெற்பில்வந்து இமையவர் முனிவர்கள் களிக்க,
எயில்உ டைப்புரம் எரித்தவன் இருந்தனன்; அப்பால், 256

4. பார்வதி தேவியார்
திருக்கண் புதைத்த சருக்கம்

அன்னைஇடத்து என்அன்னை அவதரித்த
கதைசிறிதே அறைந்தேன்; இப்பால்
பொன்அனைய சடைஇறைவன் திருநயனம்
இருகரத்தால் புதைத்த வாறும்
தென்அருணை மாநகரில் அன்னவினை
தீர்த்ததுவும் செப்பல் உற்றேன். 257

சிவ பார்வதியின் மகிழ்ச்சி

ஊடுவர்; புலவி தீர்ப்பர்; ஒருவருக்கு ஒருவர் மாலை
சூடுவர்; மறைநூல் கேட்பர்; சொல்லுவர்; வீணை நாதம்
பாடுவர்; பலவி னோதம் பயிற்றுவர்; பலகால் சூதும்
ஆடுவர்; வெல்வர்; தோற்பர்; அணிகலம் புனைவர் அன்பால். 258

திருக்கண் புதைத்தது

அந்தவே ளையில்என் அன்னை ஐயனை இறைஞ்சி, “ஐயா!
இந்துவும் இரவி தானும் யாவர்?”என்று இசைத்தாள்;எந்தை,
“சுந்தரக் கனிவாய் மின்னே! சுடர்கள்எம் இருகண்” என்றார்;
கந்தனைப் பயந்தாள் ஈசன் விழிகளைப் புதைத்தாள் கையால். 259

அனைத்தும் இருண்டன
(கலிநிலைத்துறை)

ஈச னார்விழி புதைத்தலும், இருள்பிழம்பு உருக்கிப்
பூசி னால்என இருண்டன திசைகளும் புவியும்;
மாசுஇல் நீலமால் வரைஎனக் கருகிய மலைகள்;
காசுஉ லாவிய நதிஎலாம் யமுனைபோல் கறுத்த. 260

(அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

மறையவனும் நாரணனும் முனிவர்களும்
வசுக்களும்நான் மறையும் வானோர்
இறையவனும் விழிஒளிபோய்ப் பிறவிநெடும்
குருடர்என இருந்தார்; மற்றைக்
கறவைநிரை முதல்விலங்கு பறவைகளும்
ஒளிஇழந்த கண்ண தான;
துறவறமும் பிறஅறமும் தொலைந்தன;மற்று
உளதொழிலும் தொலைந்த தன்றே. 261

சிவபெருமானிடம் முறையீடு
(கலிநிலைத்துறை)

தேவர், மானிடர், இராக்கதர் நிறம்எனத் திரிந்தார்;
கோவில் இந்திரன் வெண்கரி கருநிறம் கொண்ட;
தாவுஇல் அம்புயன் கொடிகொடி ஆனது;அவ் அளவில்
மூவர் தேவனுக்கு அனைவரும் முறைசொலிப் புகன்றார். 262

சிவபெருமான் மூன்றாவது விழி திறந்தது
(அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

அஞ்சல்என அமைத்தகரத்து இறைவன்,நுதல்
விழிதிறந்தான்; அவனி ஏழும்
துஞ்சும்இருள் அகன்றது,பன் னிருகோடி
சூரியர்தம் தோற்றம் போல;
வஞ்சிஉமை இறைவன்விழி புதைத்ததிருக்
கரமலரை வாங்கி நின்றாள்;
விஞ்சும்மறை யவர்வளர்க்கும் கனல்போல
விழிமூன்றும் விளங்கிற்று அன்றே. 263

பார்வதி பரமனிடம் தவம்புரிய இடம் வேண்டியது

பார்புதைத்த திருவயிற்றாள் பணிந்துஉரைப்பாள்;
நெடும்சூலப் படையாய்! காலன்
மார்புஉதைத்த மலர்ப்பதத்தாய்! ஆர்புதைத்த
சடாஅடவியாய்! வையம் ஏழும்
கார்புதைத்த இருள்ஆக, விழிபுதைத்த
கொடும்பாவம் கழலு மாறு
நீர்புதைத்த பார்இடத்தில் தவம்புரிதற்கு
ஆனஇடம் நிகழ்த்தும் என்றாள். 264

காஞ்சியில் தவம் புரிக!

ஈசனும்அங்கு உரைத்துஅருள்வான்; "உனைவினைவந்து
அணுகாதே எனினும், யார்க்கும்
மாசுஅகலும் படிக்கு,அரிய தவம்புரிய
விரும்பினையேல், மதுரை, மாயை
காசி,அவந் திகை,துவாரை, அயோத்தியினும்
சிறப்புடைய காஞ்சி மேவிப்
பூசைபுரிந்து அரியதவம் புரி"என்றான்;
விடைகொண்டாள் புகழ்ந்து போற்றி. 265

பார்வதி கங்காதீரத்தை அடைந்தது

விசையமகள் குடைஎடுப்பச், சயமகள் பொன்
அடைப்பைகொடு விரைந்து மேவ,
அசையும்மணிக் கவரிஇரண் டருந்ததியுங்
கமலினியும் அடுத்து வீச,
திசையில்இள நிலவுஉறிக்கும் தரளமணிச்
சிவிகையின்மேல் சென்ற போது,
நசைபெருகும் அறம்பெருகப் புனல்பெருகும்
புகழ்க்கங்கா நதியைச் சேர்ந்தாள். 266

காசியில் அறம்வளர்த்துத் தொண்டை மண்டலம் அடைந்தது

இறந்தஉயிர் இனிமீளப் பிறவாமல்,
இறவாமல், இறைவ னார்தம்
சிறந்ததிரு உருவாகும் திருக்காசித்
தலம்அடைந்து சிவன்தாள் போற்றி,
வறந்தமழைக்கு உருகும்அந்தத் தலத்தவர்கள்
பிழைக்கஅறம் வளர்த்துப் பன்னாள்,
நறுந்தொடையின் அரசன்விடை கொண்டுநிற்பத்
தொண்டைவள நாட்டைச் சேர்ந்தாள் . 267

திருக்காஞ்சிபுரம் அடைந்தது

மழைதவழும் தலைப்பலவின் பழமதுவாய்
விரிந்தாலும், மகர வாழைப்
பழமதுவாய் விரிந்தாலும், புதுமதுவாய்
விரிந்துஒழுகும் பழனம் நீங்கிக்
குழைஅளவு நடமாடும் விழிமாதர்
நடம்ஆடும் குறிப்பு நோக்கிப்
பொழில்அதனில் மடமயில்கள் நடம்ஆடும்
திருக்காஞ்சி புரத்தைச் சேர்ந்தாள். 268

திருக்காஞ்சிபுர நகரச் சிறப்பு

தாவரத்தை அறிவுஆக்கி, மனிதரைஉள்
அறிவுஅழிக்கும் தடம்கண் மாதர்
நூபுரத்துஅம் புயசரணம் சிவப்புஏற
இழைமருங்குல் நுடங்க, ஏறும்
மாபுரத்தின் மணிமேடை அரம்பையர்க்கு
விளையாட மலைகள் ஆகும்;
கோபுரத்தின் நெடும்கொடிகள் காமவல்லி
எனும்கொடிக்குக் கொழுகொம்பு ஆகும். 269

பரதநா டகம்ஆடும் மயில்போலும், கயிற்றுவழிப் பாவை போலும்,
சுரதநா டகம்ஆடும் துடிஇடையார் கணவருடன் துவளும் போது,
மரகதா திகள்உறுத்த இழித்துமணி மேடையினும் வாரி வீச,
அரதநா கரம்ஆனது, அன்றுமுதல் இன்றுஅளவும் ஆழி தானே. 270

கம்பாநதியில் உமைபூசையும் கங்கை வரவும்

அனையமருங்கு அகன்றுவஞ்சி ஒருமாவின்
கீழ்இருக்கும் அரனைப் போற்றிக்
கனல்அனைய வினைகளையும் நடுங்குவிக்க,
நடந்ததிருக் கம்பை மேவிப்
புனையமணல் குவித்து,இலிங்க வடிவுஆக்கி,
உமைபூசை புரிந்தாள்; அப்போது
எனைஉடையான் அவள்தவத்தின் உறுதிநினைந்து
அரியகங்கை ஏவி னானே. 271

கம்பைநதியில் வெள்ளம் பெருகியது

பூதலமேல் குறுமுனிவன் குண்டிகையில் கவிழ்ந்துவரும் பொன்னி தானோ
ஆதியிலே அந்தமுனி ஆசமித்தே உமிழ்ந்தஅலை ஆழி தானோ?
ஏதம்அறத் தவம்புரியும் பகீரதற்காச் சன்னுமுனி இரக்கத் தாலே,
காதின்வழி ஒழுகவிடப் பரவியகங் காநதியோ கம்பை ஆறு?. 272

மணல் இலிங்கம் அழியாதிருக்க உமை தழுவியது
(வேறு)

மங்கா நதியின் மணல்இலிங்கம்
அழியாது இருக்கும் வகைஉமையாள்
வெங்கா தலினால் அணைபவள்போல்,
வெற்புஆள் இமைய வெற்பாள்,தன்
சங்கார் கரத்தால், இருதனத்தால்,
இறுக இறுகத் தழுவுதலும்,
கொங்கார் களபத் திருமார்பும்
உருகி உருகிக் குழைந்தாரே. 273

வெள்ளப்பெருக்கு இரண்டாய்ப்பிரிந்து சென்றது

மனத்தால் நினைந்த பெரும்துயரும்
மணக்காப் பிரிவும் உடன்தீரத்
தனத்தால் நெருக்கி முகம்அழுத்தித்
தலைநாள் போலத் தழுவுதலும்,
அனத்தால் விளங்கும் கம்பைநதி,
அருணா சலத்தை ஒருபொழுது
நினைத்தார் வினைகள் இரண்டுபோல்
இரண்டாய்ப் பகுந்து நீங்கியதே. 274

தழும்பர் ஆனது

விடுத்தனள் கரத்தை; பாங்கர்
விளங்குஇழை அவர்கள் சூழ,
தொடுத்தபூம் தொடையும் சாந்தும்
அணிந்துஅவள் தொழுதாள்; அந்த
வடுக்கணாள் தனது கேள்வன்
மார்பினைத் தொடாது நாணித்
தடுத்திடும் குறிகள் போல,
விளங்கிய தழும்பர் அம்மா! 275

இடபவாகனக் காட்சி

அப்பொழுது அரனும், மாறன் அடித்தழும்பு இருக்கும் தோளும்,
முப்பொழுது இறைஞ்சும் தேவர் முடித்தழும்பு இருக்கும் தாளும்,
மைப்பொலி குழலாள் கொங்கை வளைத்தழும்பு இருக்கும் மார்பும்,
மெய்ப்பொலி நீறும் ஆகத் தோன்றினார் விடையின் மீது. 276

பார்வதி பரமசிவனை வணங்கியது

அந்தரத்து அமரர் எல்லாம் அலர்மழை சொரிய, வானத்
துந்துமி முழக்கத் தோடே சுருதிகள் முழங்கா நின்ற;
இந்திரன், திருமால் தேவர், இறைவியைத் தொழுது நின்றார்;
சுந்தரக் கனிவாய் மின்னும், ஈசனைத் தொழுது நின்றாள். 277

பார்வதி இடப்பாகம் கேட்டது

ஒண்ணுதல் விடைமுன் சென்று, பணிந்து,உளம் உருகிப்பூசை
பண்ணுதல் புகழ்தல் ஆகிப் பணிந்தனள்; அவளை நோக்கிக்
கண்ணுதல்,“உனக்கு வேண்டும் வரம்எது ? கழறுக ” என்றான்;
“எண்ணுதல் பிறிதுஒன்று இல்லை; இடப்புறம் தருதி” என்றாள். 278

கண்புதைத்த தீமை பூசையால் நீங்கியது

அத்தனும் மொழிவான்,“என்கண் புதைத்ததால் அடைந்த தீமை
இத்தலத்து இனிய பூசை இயற்றலால் அகன்றது; இந்த
மெய்த்தலம் தனக்குத் தென்பால் ஒருநகர் விளங்கித் தோன்றும்;
முத்திமா நகரம் தன்னை நினைத்தபேர்க்கு அளிக்கும் மூதூர்.” 279

நினைக்க முத்தி தரும் தலத்தில் இடப்பாகம் தருவோம் என்றது

“ஆரணன், திருமால் தேட அடிமுடி ஒளித்து ஞானப்
பூரண ஒளியாய் மேல்கீழ் உலகுஎலாம் பொருந்தி நிற்போம்;
தாரணி யவர்க்கு மற்றைச் சயிலமாய் இருப்போம்; அங்கே,
வார்அணி முலையாய்! பாகம் தருகுவோம் வருதி” என்றார். 280

பார்வதியின் வினா

என்னலும், இறைவி சொல்வாள்; இனிமைசேர் கயிலை, காசி
தன்னிலும் இனிது காஞ்சித் தலம்என உரைத்தீர்! இந்த
நன்னிலம் தனக்குச் சோணை நகரமே அதிகம் என்றீர்!
பின்னையும் உளதோ அந்தத் தலத்தினுக்கு இணையாம் பேரூர்?" 281

பரமசிவனின் அருள் உரை

அவ்வுரை மறுத்து,எம் கோமான் அருளுவான்; "நமக்குஒப்பு ஆன
தெய்வம்,ஐந்து எழுத்து மானத் திருந்துமந் திரமும் இல்லை;
சைவமே அனையது ஆன சமயமும், அருணை போல
வெவ்வினை தவிர்க்கும் ஊரும் இலை"என விளம்பிப் போனான். 282

அருணாசலத்திற்குப் புறப்பட்டது

கொம்பனாள், "பொறுப்பாய் ஈது"என்று இறைவனைக் குவித்துப் போற்றிக்
கம்பைஆறு அகன்று, காஞ்சித் தலத்தையும் கடந்து, வேலன்,
தும்பிமா முகத்தோன், கன்னி, வயிரவர் கணங்கள் சூழச்
செம்பொனாள் கவரி வீசச் சிவிகைமேல் சிறந்து சென்றாள். 283

மண்மகள் மகிழ, பட்ட மரங்களும் தழைத்து வீறிக்
கண்மலர் சொரியக், கல்லும் மலைகளும் கரைந்து சோர,
வெண்மலர் மடவாள் போற்றக் காவதம் இரண்டு நீங்கி,
விண்மதி முகத்தாள் மற்றோர் வெள்ளிடை மருங்கில் சேர்ந்தாள். 284

வெய்யவன் நமையார் என்று வினவுகா ரணத்தால், நீலக்
கையவள், மரக தத்தில் கரியவள், கரமும் காலும்
செய்யவள் வருந்தி னாள்என்று அறிந்து,உயிர் சிதைப்பான் போலப்
பையமேல் கடலில் பாய்ந்தான்; குமரவேள் பந்தல் செய்தான். 285

குகனை சிவபூசனைக்கு நன்னீர் அழைத்திடு என்றது

அன்னையும் குகனை நோக்கி, "அரம்பையால் பந்தல் செய்து
பன்னிரு கரமும் சால வருந்தினை" எனப்பா ராட்டி,
"இன்னும்ஓர் கருமம்; சந்தி முடிப்பதற்கு, இனிய நல்நீர்
கைந்நிறை வேலை, ஏவி அழைத்திடு கணத்தில்" என்றாள். 286

கந்தன் கைவேலால் நதி உண்டாதல்

காதலால் இறைஞ்சிக் கந்தன் ஏவினான் கைவேல்; அவ்வேல்,
போதவான், புத்தி ராண்டன், புகழ்புரு கூதன், போதன்,
வாதில்பாண் டரங்கன் , சோமன், வாமன்,என் பவரை வாட்டி,
மீதில்ஏழ் கிரியை வீட்டிக் கொணர்ந்தது வேலை நீத்தம். 287

ஆற்றுநீர் சிவப்பது ஏன்?

கந்தவேள் அழைத்த ஆற்றில் கடன்எலாம் கழித்து, வாழைப்
பந்தரில் இருந்தாள்; அப்போது உமைபதம் பணிந்துஅவ் ஆற்றில்
சிந்துநீர் சிவப்பது ஏதுஎன்று உரைத்தலும்,சிவப்பது ஆக
வந்தஆறு அதனை, ஆறு திருமுகற்கு உரைப்பாள் வஞ்சி. 288

தேவி அருளிய வரலாறு

அனந்தமா புரத்தில், ஏழு மறையவர் அறியாக் காலத்து,
அனந்தமா வினைகள் செய்தார்; அதன்பின்நல் அறிவு தோன்றி,
அனம்,த(ம்)மா எனவே ஏறும் அயன்பதம் கருதிப் பன்னாள்
அனம்,தமால் அமுதா உட்கொண்டு அருந்தவம் புரிந்தார்; அந்நாள், 289

பதுமனும் அவர்முன் சென்று, பாவிகாள்! “வரைகள் ஏழில்
விதிமுறை தவம்செய் வீரேல், குமரவேள் விடுக்கும் வேலால்
பொதிசடை முடியும் உங்கள் வினைகளும் பொடியாம்” என்று
சதுர்முகன் உரைத்துப் போனான்; அவரும்அத் தவமே செய்தார். 290

நீ எறிந்த வேலால் சிவந்தது

(வேறு)

“எழுவரையும் அதில்இருக்கும் எழுவரையும்
பிளந்து,நீ எறிந்த கூர்வேல்
அழியும்அவர் உதிரமுடன் புனல்கலந்து,
சிவந்ததுகாண்; ஆகை யாலே
வழுஇலைஇங்கு உனக்கு”என்ன, அடிபணிந்து
மகிழ்ந்துஇருந்தான்; மலைமேல் பட்ட
செழுமுனிவர் குருதியினால் சிவந்ததுபோல்
சிவந்ததுவே, செக்கர் வானம். 291

பார்வதி வாழைப்பந்தலில் இரவைக் கழித்தது

வித்தகர்கண் புதைக்கமுனம் பரந்தஇருள்,
மறுமையில்சூழ் வினையைப் போல
அத்தலத்தில் உமையவளைப் பின்பிடித்தால்
எனப்பரந்தது அந்த காரம்;
உத்தமியோ சிறுகதலிப் பந்தரின்கீழ்
இருப்பவள்என்று, உம்பர் இட்ட
நித்திலப்பந் தரைநிகராய் விளங்கியது
தாரகையால் நெருங்கும் வானம். 292

பொழுது புலர்ந்தது

மாலைஎனும் குமரிஇருள் மகிடன்முகம்
அகற்றிஅந்தி வானில் சோரிக்
கோலமுடன் படிகலிங்கம் கொண்டதுபோல்
மதிஎழுந்து குடபால் சென்றது;
ஆலம்மணி மிடற்றுஇறைவன் விழிபுதைக்க
வளைந்தஇருள் அனைத்தும் நீங்கப்
பாலம்மிசை வெடித்துஎழுந்த விழிஎனவே
எழுந்தது,செம் பரிதி தானே. 293

பார்வதி திருவண்ணாமலையைக் கண்டு அடிதொழுதது
(வேறு)

கங்கை நிகராம் சேயாற்றில் காலைச் சந்திக் கடன்கழித்து,
மங்கை கனகச் சிவிகையின்மேல் மறைஓ லம்இட வழிகொண்டாள்,
பங்கம் மலம்தீர் வழிஅடியார் கொடிய வினையாம் பஞ்சுமலைக்கு
அங்கி மலையாய் விளங்கியசீர் அண்ணா மலைகண்டு அடிதொழுதாள். 294

ஐவகை நிலங்கள் செயல்

வென்றியினால், கவர்ந்தபொருள் பகிர்ந்துஇறைவி
பலிஆடும் வேனில் பாலை;
குன்றம்எலாம் வெறியாடல்; முல்லைஎலாம்
பொதுவர்மின்னார் குரவை ஆடல்;
மன்றல்கமழ் இந்திரற்கு விழாஎடுத்துக்
கொண்டாடல் மருத வேலி;
முன்றில்எலாம் சினச்சுறவு முன்உணக்கி
அணங்காடு முந்நீர்க் கானல். 295

திருநதியும் திருமாலும்

சோதிபெறு கரனாகம் மறையஅம்பு சொரிகையினால், தூய்மை ஆய
மாதரைஎ லாம்கலந்த மகிழ்ச்சியினால், பொன்கலந்து மருவு நீரால்,
போத,அரி சனம்கரையப் பெருகுதலால், மதுஉடையப் பொருத லாலே,
சீதரனை நிகராகத் திருநதிநால் திசைகள்எலாம் சிறந்தது அன்றே. 296

நிலச் சிறப்பு

மேவுபுனல் பரந்துஒழுக குளிர்ந்துமயிர்
பொடித்தனபோல் விதிர்த்துத் தோன்றி
காவில்உறை பசுங்கிளியின் சிறகுஎனவே
பசந்து,தொண்டைக் கதிராய் முற்றி

கூவுகுல வாரணத்தின் களம்போல
நிமிர்ந்துஎழுந்து, குறைவில் சாலி
பாவைஉமை தவம்புரியும் தலம்இதுஎனப்
பணிந்தனபோல் படிந்த மாதோ. 297

சந்ததமும் ஏருழவர் பதம்பார்த்துஅங்கு
அரிந்தஅரி தடுத்து ; வாரி
இந்திரனார் உலகினொடு போர்செய்வான்
எழுமலையாம் என்னப் போர்செய்து,
அந்தரமே சுற்றிஇரவி புரவிகள்போல்
கடாவிடுத்தே ஆற்றித் தூற்றி,
மந்தரமாம் எனக்குவித்து, வழங்குகினும்
தொலையாநெல் மருத வேலி. 298

கயல்இனம்என்று உழத்தியர்தம் கண்நிழலைக்
கண்டுகரும் கயல்வந்து ஏறும் ;
அயலில்இவர் கொடும்புருவ நிழலினைக்கண்
டேசிலைஎன்று அஞ்சி மீளும் ;
மயல்உதவும் மாவதனம் தாமரைப்போது
எனமருவி வண்டு சேரும் ;
இயலும்அவர் நாசிநிழல் சண்பகப்போது
எனவெருவி இரியல் போகும். 299

பெரும்பழனத்து உழத்தியர்தம் கணைக்காலை
வரால்எனப்போய்ப் பிடித்து மள்ளர்,
திரும்பவும்அங்கு அவர்புறங்கால் கமடம்எனப்
பிடிமருதத் திணைகள் தோறும்,
குரும்பைஎனும் முலைச்சியர்கள் முகத்தினுக்கும்
விழியினுக்கும் குலைந்தோம் என்று,
கரும்பினுடன் கலுழ்வனபோல், தாமரையும்
குவளையும்தேன் சொரியும் தானே. 300

(வேறு)

நிழலையும் சுழிக்கும் மேதி நெடும்புனல் குடைய, அன்னம்
மழலைவண் டானத் தோடு மருதவண் தானத்து ஓடும் ;
அழல்அவிர் மணிப்பூண் மள்ளர் அரிகிணைக்கு இசைய ஊதும்
குழல்இசை அறுகால், மாதர் குழல்இசை அறுகால் கூட்டம். 301

மூசுவண்டு இனங்கள் எல்லாம் முடிந்தசங் கிலிகள் ஆக,
காசுநெல் கதிர்கள் எல்லாம் கன்னசா மரைகள் காட்ட,
தேசுவாய்க் கவளம் பெற்றுத் தேறுகட் பாகைச் சிந்தி
வாசவன் களிறு போல மருதம்வீற்று இருந்த மாதோ. 302

பார்வதி கீழவீதியை யடைந்தது

(நாலடித்தரவு கொச்சகக்கலிப்பா)

பண்ணார் கமலப் பழனப் பதிநீங்கி,
மண்ணாடர் போற்றும் வடவீ தியில்குறுகி,
அண்ணா மலையான் அடிக்கமலம் சென்றுதொழ,
விண்ணார் கொடிநெடும்தேர் வீதிகளின் மேவினாள். 303

(கலிவிருத்தம்)

நச்சு கோபுரத்து உச்சி மேவிஓர்
வச்சி ரத்தினால் மதியின் மாசுபோம்;
வச்ச மாமணிச் செம்மை யால்,இனன்
பச்சை மாஎலாம் பவளம் ஆகுமே. 304

மேடை மதில் ஆகியவற்றின் உயரமும் ஆழமும்

வேற்று மேருநேர் மேடை மீதினும்,
போற்று கார்மதில் புரிசை மீதினும்,
தோற்றும் நீலமா மணியின் சோதியால்,
ஏற்ற வான்நதி யமுனை ஆனதே. 305

நடன அரங்கின் அழகு

பரவை ஆம்எனப் பணைமு ழங்கவே
அரிவை மாதரார் ஆடுஅ ரங்கின்மேல்,
விரவு பச்சையின் கதிரை வெய்யவன்
புரவி கௌவிடும் புல்என்று உன்னியே. 306

அருணாசலேஸ்வரரை வணங்கி மலைச்சாரலை அடைந்தது

(நாலடித்தரவு கொச்சகக்கலிப்பா)

அத்தகைய வீதி கடந்து,மணி ஆலயம்சேர்ந்து,
உத்தமனை, என்னைஆள் உடையானை, சோணகிரி
வித்தகனைக் கண்டு, பணிந்து,உருகி மீண்டுபல
சத்திகள் தம்மோடு தலேச்சுரத்தை மேவினாள். 307

தவஞ்செய்வார் கோடான கோடிபேர்

ஊசியில்ஓர் கால்விரலை ஊன்றி,ஒரு கால்மடித்து,
நாசிமிசை விழியை நாட்டிஅழல் மூட்டித்
தேசின்அமுது உருக்கித் தெள்அமுதை உண்டுதவக்
கோசிகனைப் போல்முயல்வார் கோடான கோடியே. 308

சிவஞானிகள் கோடான கோடிபேர்

நாடும்மலம் மூன்றுஅகற்றி நல்வினையும் தீவினையும்
சாடி,மனம் இறந்து, தான்இழந்து தன்மயமாய்
வீடுபெற விரும்பி, வேட்கைபிறிது இல்லாமல்,
கூடுசிவ ஞானியர்கள் கோடான கோடியே. 309

சிவபூசை செய்வோர் கோடான கோடிபேர்.

தொண்டருடன் ஆகமங்கள் சொன்னவிதி முறையைத்
தண்டி முடிவு சவுராதி யாய்ப்பூசித்து,
அண்டர்பிரான் அஞ்சுஎழுத்தை ஓதிஅகம் மகிழ்ந்து
கொண்ட கிரியையினர் கோடான கோடியே. 310

சிவயோகியர் கோடான கோடி பேர்

நேரும் இயமம் நியமம்ஆ தனவகையும்,
பேர்பிரா ணாயாமம், பிரத்தியா காரமொடு
தாரணை, தியானம், சமாதிவகை தன்னிலும்,மெய்
கூரும்முயல் யோகியர்கள் கோடான கோடியே. 311

பார்வதியார் கௌதமர் ஆஸ்ரமத்திற்குச் செல்லுதல்

மாதவர்கள் இன்னசெயல் செய்யும் வகைபார்த்துச்
சூதவனம் சூழ்ந்த சுனையும், சுனைசூழ்ந்த
சீத அருவிகளும் பார்த்துச் சிறப்புற்றுக்
கோதமனார் ஆசிரமம் தன்னில் குறுகினாள். 312

அந்தஇடத்து உமையாள் செல்ல, அகலிகையும்
மைந்தனும்வந்து ஏத்தினார் வாழ்த்தி,"மறைக் கோதமனார்
முந்துமுனி எவ்விடத்தே?" என்றாள்; முனிபுதல்வன்
தந்தை,மலர், தருப்பைக்கு எய்தியதும் சாற்றினான். 313

பின்னும்அவன் உரைப்பான்; "பேதைமையேன் புன்குடிலில்,
கன்னல் அமுதே! கணப்போது இருந்துஅருளில்,
அன்னவனைக் கொணர்வேன்" என்றே அடிதொழுது
தன்னை அளித்தவன்பால் சென்றான் சதானந்தன். 314

பார்வதியின் வரவால் பூங்கா கற்பகமாகத் தோன்றுதல்

இங்குஇவன் செல்போதில், இளந்தருப்பை கொய்து,முனி
புங்கவர்கள் சூழ்ந்து வருமுனிவன், பூத்துஅலர்ந்து
துங்கவனம் கற்பகம்போல் தோன்றுதலால் இந்தவனம்
தங்கள்வனம் அல்லஎன்று சங்கைஉற்று நோக்கினான்; 315

கௌதமர் மகனிடம் கேட்டல்

இத்தலத்தில் வந்தவர்ஆர் என்றுஉரைத்து, மாதவற்குப்
பத்துஉருவம் தந்த முனியும் பராசரனும்
அத்திரியும் அப்புதுமை ஆராயும் எல்லையில்,தன்
புத்திரனைக் கண்டு“வரவு என்ன? புகல்!”என்றான். 316

மகன் சொன்ன செய்தி
(கலிவிருத்தம்)

“தாதை!இவை கேள்!இறைவர் தங்களை அளிக்கும்
சோதிஇவண் எய்தினள்” எனத்தொழுது சொன்னான்;
“நாதம்மறை தேடும்அவள், நம்குடிலின் மேவற்கு
ஏதுதவம்? ஏதுதவம்? ஏதுதவம்?” என்றான். 317

கௌதமரின் மகிழ்ச்சி நிலை

ஓடினன்; அணைத்துமகன் உச்சியை முகந்தான்;
ஆடினன்; மகிழ்ச்சிஎனும் ஆர்கடல் புகுந்தான்
பாடினன்; எடுத்த,குசை பார்மிசை எறிந்தான்;
“வீடினது நம்தம்வினை வேரின்உடன்” என்றான். 318

பார்வதியை முனிவர்கள் தொழுதல்

அத்திரி முதல்தலைமை அந்தணர்கள் எல்லாம்
கைத்தலம் எடுத்தனர்; நடித்தனர்;க ளிப்பால்
வித்தகி இருக்கும்இடம் மேவிஎதிர் கண்டார்;
பத்திவலை யில்படு பதங்களில் விழுந்தார். 319

“நின்நிலைமை கன்னி;இறை நீள்பிரம சாரி
என்னும்,மறை அன்றுமுதல் இன்றுவரை; எல்லாம்
உன்னிடை உதித்துஉலகு உயிர்த்தொகைகள் எல்லாம்
அன்னைஎனும்; உன்பெருமை யார்அறிய வல்லார்?” 320

தேவியின் பெருமை

“நித்தனை முதல்தருவை, நித்தனது இடத்தே
சத்திஎன நீவருவை; சத்திசிவம் என்றே
இத்தகைமை கொண்டுஉயிர்கள் யாவையும் அளிப்பாய்;
அத்துவிதம் ஆகும்உனை யார்அறிய வல்லார்?” 321

“மெய்ப்பொருள் மகேசன்,அரன், வேதன்,அரி ஆனால்
மைப்பெரும கேசி,உமை, வாணி,திரு ஆவை
இப்படியும் அன்றி,அவன் எப்படி எடுத்தான்
அப்படியும் ஆவைஉனை யார்அறிய வல்லார்?” 322

நெஞ்சுஉருகி மாதவர்கள் நின்றுஇவை புகழ்ந்தார்
வஞ்சிஇடை, கோதமனும் வந்தனன்; வரும்போது
அஞ்சலிபு ரிந்தனள்; அதற்குமுன மேமின்
கஞ்சமலர் என்னும் இரு கால்களில் விழுந்தான். 323

அன்பில்உயர் கோதமனும், அன்னையை வணங்கி,
இன்புஉற உரைப்பன்:“அயன், எண்திசை புரப்போர்
தன்சிரம் மிதிக்கரிய தாள்இணைகள், இன்றுஎன்
புன்குடில் மிதிக்கஎன புண்ணியம் முடித்தேன்? 324

உமையின் உரை

இந்தமொழி சொற்றலும், இளங்கொடியும், “வேலன்
தந்திஇடை சென்றிடுவன்; அங்குஅது தவிர்ந்தால்
சிந்தைமகிழ் உன்இடையில் வந்துகுறை தீர்வேன்
மைந்த!”என ஓதினள்; மறுத்தும்இவை சொல்வாள். 325

நாயகன் மொழிந்திட நடந்தபடி எல்லாம்
பாயிரம் எனும்படி பகர்ந்தனள்; எவர்க்கும்
தாய்இவை மொழிந்தஅள வினில்,சத மகற்கன்று
ஆயிரம் விழித்திரள் அளித்தமுனி சொல்வான். 326

“தலேச்சுரத்தில் இடப்பாகம் கிடைக்கும்” என்றது

“இத்தலம் முதல்தலம்; இதன்பெயர் தலேச்சரம்;
உத்தமம்; இதில்தருமம் ஒன்று,பல ஆகும்;
மெய்த்தவம் இயற்றிடில், வெள்விடையின் மேல்வந்து
அத்தனும் இடப்புறம் அளித்துஅருளும்” என்றான். 327

“மால்,அயன், வசுக்கள்,மக வான்,முனிக ணத்தோர்;
சாலைகள் சமைத்ததில் தனித்தவம் முடித்தார்;
காலம்இடம் நன்று,செயல் கைப்பலம்இது” என்றான்;
மூலம்முதல் வல்லியும்,“முடிப்பன்இது” என்றாள். 328

தேவியின் தவம்

(எண்சீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

கோதமனே முதலாய முனிவர்க்கு எல்லாம்
குளிர்ந்தமொழி பகர்ந்துவிடை கொடுத்துச் சோண
பூதரமாம் அதன்குணபால், பன்ன சாலை
புதிதுஅமைப்பித்து அகம்மகிழ்ந்து, புறம்பு காக்க
மாதர்எழு வரைஅமைத்து, நாலு பாலின்
வாயிலைஎண் வயிரவர்கள் மகிழ்ந்து காக்க
ஆதரவின் நிறுத்திமைந்தர் மருங்கு காக்க,
அந்தரிஉள் புறம்காக்க, அமைத்தாள் மன்னோ. 329

கொந்தளகம் சடைபிடித்து, விரித்துப், பொன்தோள்
குழை,கழுத்தில் கண்டிகையின் குப்பை பூட்டி,
உந்தும்அரவு உரிநிகர்பட்டு ஆடை நீக்கி,
உரித்தமர உரிசாத்தி உத்தூ ளத்தால்
விந்தைதிரு நீறுஅணிந்து, கனற்குள் காய்ந்து
விளங்கும்ஊ சியின்ஒருகால் விரலை ஊன்றி,
அந்திபகல் இறைபதத்தின் மனத்தை ஊன்றி,
அரியபெரும் தவம்புரிந்தாள் அகிலம் ஈன்றாள். 330

இளைத்தகொடி மருங்குவளைந்து, எரியின் நாப்பண்
இனியதவம் இயற்றுதல்கண்டு, இளைத்து வாடிக்
களைத்துமனம் துடித்துவிழி புதைத்து வாணி
கண்ணீரீன் மூழ்கிநின்றாள்; கமலத் தாளும்
உளைத்துமனம் தளர்ந்துஅழுது விழுந்தாள்; மற்றை
உயிர்கள்எலாம் கரைந்துகரைந்து உருகா நின்ற;
வளைத்துவளைத்து உரைப்பதுஎன்?தாய் வருந்து மானால்
வயிற்றில்உள்ள கருப்பம்எல்லாம் வருந்தி டாதோ? 331

முன்பனியில் கருகுபடாக் கமலம் போல
முகம்தோன்ற, பனிக்கயத்துள் மூழ்கி நிற்கும்;
பின்பனியில் அதிசீத இடத்தில் சேரும்,
பெருமழைக்குள் மீன்என்னப் பேணி நிற்கும்,
அன்பன்இடம் பெறுமளவும் அதுபோல் வேண்டும்
அரியதவம் புரிந்தனள்;அவ் இடத்து வேதன்,
வன்பணியில் துயில்நெடுமால் முதலாம் தேவர்,
மறைபுகுந்த தவச்சாலை மருங்கில் சார்ந்தார். 332

அந்தரியும் மாயவனார் முதலாம் தேவர்
அனைவருக்கும் உபசாரம் அளித்து, "நீங்கள்
வந்தவகை இயம்பும்"என மகிடனாலே
வருந்தியதும் தளர்ந்ததுவும் வகுத்துச் சொன்னார்
சுந்தரியும் குமரி "உடன் சுடரும் வாளால்
தொடுகளத்தின் மகிடன்உரம் தொலைப்பாய்" என்றாள்;
விந்தை"அது புரிவம்"எனப் பணிந்தாள்; அன்னை
விளம்புதல்கண்டு அகம்மகிழ்ந்து விடை கொண் டாரே. 333

இனி இடப்பாகம் பெற்றதைக் கூறுவது

(கலிவிருத்தம்)

கோத மாச்சிர மம்தனில் கோல்வளை
தீதுஇ லாத்தவம் செய்தது செப்பினேன்;
மேதி மாமுகற் காய்ந்ததும்,வெள்விடைச்
சோதி பாகம்அ டைந்ததும் சொல்லுவேன், 334

௫. பார்வதி தேவியார் இடப்பாகம் பெற்ற சருக்கம்

மகிஷாசுரனின் கொடும் பண்பு
(அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

அஞ்சனக் கிரியில் வாழும் அசுரன்தான் ஆர்க்கும் தீரன்,
நஞ்சினை அனையான்; அந்த நமனுக்கு நமனாய் வந்தோன்;
செம்சிகை எரியைத் தீய்க்கும் தீமையான்; அளகை நாட்டின்
விஞ்சையான் வருந்த உள்ள வளம்எலாம் கவர்ந்த வீரன். 335

தாமரைக் கண்ணன் தூங்கும் அரவினைத் தலை,வால் கூட்டி,
மாமணிக் கவண்போல் கொள்வன்; வன்னிவா கனத்தை வாங்கி
வேம்அழற் குஞ்சி மைந்தர்க்கு உதவுவன்; விமானத் தோடே
சோமனைப் பிடித்துக் கையால் பிழிந்துஅமுது அருந்தும் சூரன், 336

கருகிய மகவான் வெள்ளைக் களிற்றின்மேல் திரிவன்; பின்னைப்
பரிதிதேர் அதனில் பச்சைப் பரிசெலப் பவனி போவான்;
நிருதியைச் சுமக்கும் ஆளி ஏறுவன்; நிணத்தின் மூழ்கிக்
குருதிகொப் பளிக்கும் வாள்ஒன்று எடுத்து உயிர் அனைத்தும் கொல்வான். 337

அன்னவன் மகிடம் ஆன ஆற்றினால், அஞ்சிக் காலத்
தென்னவன் மகிடம் ஏறான், காலினால் திரிந்தான் என்றால்,
என்அவன் கொடுமை நம்மால் இயம்பலாம்? இலங்கும் சோதி
மன்னவன் கிரியைச் சாய்த்தான்; மீனுக்கா வாரி தூர்த்தான். 338

மயன்எனும் தச்சன் செய்த மகிடமா புரத்தில், அன்னான்,
அயன்அறுகு, அரிசி நல்க இருக்கும்நாள், அவனுக்கு ஆய
பயன்உறு நுகர்ச்சி வேண்டி, ஆயிரம் படைக்கை யாளர்
கயம்முதல் விலங்கை நாடி வேட்டையாக் கானில் சென்றார். 339

தூதர்கள் மகிடனிடம் தம்மின அழிவையும் பார்வதியின் தவத்தையும் சொல்வது

தானவர் சென்று, வஞ்சி தவம்செய்கா னகத்தைச் சூழ,
வானவர் பணியும் அட்ட வயிரவர் தொலைத்தார் ஆவி;
போனவர் அழிந்த வாறும் புரிகுழல் தவமும், தூதர்
ஆனவர் அவுணர் கோவுக்கு அடிபணிந்து அறிவித் தார்கள். 340

மகிடனின் கோபம்

போற்றிஅங்கு அவர்கள் சொல்லப் புகைநகை பிறந்தது; அங்கி
தூற்றிய இருகண்; அண்ட கோளமும் சுழன்றது; அங்கே
நாற்றிய திசையின் வேழம்; நடுங்கியது இமையோர் கூட்டம்;
கூற்றமும் கரந்தது ஆல காலமும் குளிர்ந்தது அன்றே. 341

நிகும்பன் கொல்வேன் எனப்போதல்

அப்படி மகிடன் சீறும் அளவினில், நிகும்பன் என்போன்,
“செப்பிடும் உனது கோபம் பொறுப்பரோ சிறியர்” என்றே
“முப்புடை இளநீர் என்னும் முலைச்சிவாழ் வனத்து ளாரைக்
கைப்படை அதனால் கொல்வேன்” எனச்சொலிக் கடிது போனான். 342

நிகும்பனின் போர்க்கோலம்

குடதிசைக் கடலைச் சீறிக் குணதிசைக் கடல்சென்று என்ன,
நெடியதேர்; கரிமா, சேனை எழுந்தன; நிகும்பன் என்போன்
வடகிரி தனக்கும் கும்ப மாமுனி மலைக்கும் நேரே,
இடைஒரு கரிய மேரு எழுந்ததாம் என்னச் சென்றான். 343

நிகும்பனின் போர்

(வேறு)

எழுந்துஅவனும் மரகதநேர் துரகதம்ஆ
யிரம்பூண்ட இரதம் ஏறி,
வழிந்தகரி மதக்கடலை எழுந்ததுகள்
அடக்க,உமை வனத்தில் சென்றான்;
கொழுந்துவிடும் கனல்அனையார் வரவுகண்டு,
பலகோடி குன்றம் வீசித்
தழைந்தபடைத் தாக்கணங்கும் நோக்கணங்கும்
பொருதுஎதிரே தடுத்தார் அன்றே. 344

அட்டவயிரவனின் அரும்போர்

சண்டன்,உருத் திரன்,சோமன், கபாலி,நிகர்
சங்கரன்,கோ தண்டன், வீதன்,
எண்தகைய சித்திராங் கதன்,என்னும்
வயிரவர்கள் இருநால் வோரும்,
அண்டம்முகடு உடையநகைத்து, ஆனைகளைத்
தொலைத்திட்ட அரிகள் போலக்
கண்டகனும் சாரதியும் தேரும்அன்றிச்
சேனைஎல்லாம் கணத்தில் சாய்த்தார். 345

தாக்கணங்கு நிகும்பனைக் கொன்றது

அட்டவயி ரவர்படையால், அணங்குகளால்
தனதுபடை அழிதல் நோக்கி,
வட்டநெடும் தேர்முடுக்கித் தாக்கணங்கின்
முகத்தில்,எண்ணில் வாளி கோத்தான்;
விட்டகணை களைவிலக்கித் தேர்ஓட்டும்
சாரதியை வீழ்த்தி வாளி
தொட்டகரங் களைப்பிடுங்கி, அவன்உயிரைக்
குடித்தனள்அச் சூர மாது. 346

அவுணர் அழிந்ததை மகிடனுக்கு அறிவித்தது

ஓடினசெங் குருதிநதி, உடல்இழந்து
விழும்அவுணர் உயிர்கள் போல;
ஆடினவெம் குறைத்தலைகள், அனுதினமும்
அருந்துகின்ற அலகை போல;
சூடினர்கள் வைரவரும் தாக்கணங்கும்
நோக்கணங்கும் தும்பை வாகை;
வீடினர்கள் அவுணர்என மகிடமுகற்கு
உரைத்தனர்போய் விரைந்து தூதர். 347

மகிடாசுரன் யானைத்தேரில் புறப்பட்டது

கேட்டஅளவில், மகிடமுகன் கயிடவன்தன்
முகம்நோக்கிக் கிளத்து வான்,“ஓர்
காட்டில்உறை சிறுபேயும் கணங்களும்நம்
பெரும்படையைக் கடிந்து வென்றால்;
நாட்டன்நுதல், அயன்அரியும், எனக்குஇனிமேல்,
திறைகொடுக்க நாணு வார்”என்று
ஈட்டுநகை புரிந்துஎழுந்தான்; ஏறினன்ஆ
யிரம்கரிசூழ் இரதம் மீதில். 348

பன்னிரு அவுணர்களும்பின் தொடர்ந்தது
(வேறு)

பதினொரு கோடி யானைப் பலத்தர்,ஆம் காந்தன், நீலன்,
முதுகரன், குருதி, அண்டன், நீசகன், சண்டன், முண்டன்,
மதுகயிட வன்,தீக் கண்ணன், புகைக்கண்ணன், மாலி என்னும்
துதிகொள்ஆறு இரண்டு பேரும் தேர்களைத் தூண்டிச் சென்றார். 349

விலங்குமுக அவுணர்கள் பின்சென்றது

கரிமுகத் தவர்,நி வாத கவசர்கள் கால கேயர்,
பரிமுகத்து அவுணர்,மேதிப் பணைமுகத் தவர்கள், பற்றி
எரிமுகத்து அவுணர், சீறி எழும்புலி முகத்துக் கள்வர்
அரிமுகத்து அவுணர் வெள்ளம் ஆயிரம் சென்ற அன்றே. 350

மகிடாசுரன் களத்திற்கு வந்தது

பாய்பரி அதனில் பாதி பரிகளில் கரிகள் பாதி
காய்கரி அதனில் பாதி; கடும்பரிக் கொடுந்தேர் செல்லப்
பேய்கரும் கொடிகள் ஆடப் பிணங்கிவெண் கொடிகள் ஆட
வேய்களப் பறைகள் ஆர்ப்பக் குறுகினன் விந்தை கானில். 351

பார்வதி துர்க்கையை அனுப்பியது

அடலவன் வரக்கண்டு அஞ்சி,
அடைந்து,உமைக்கு "அபயம்" என்று
படர்உறு முனிவர் கூற
உமையவள் பயங்கள் தீர்த்து,
விடல்உடன் அருகு நின்ற
விந்தையை விரும்பி நோக்கி,
"கடகம்கொண்டு அடுவாய்" என்றாள்;
விடைகொடு பெயர்ந்தாள் கன்னி. 352

துர்க்கை சிம்ம வாகனத்தில் அணிவகுத்துச் சென்றது

ஆளிமேல் கன்னி செல்ல, அருணநா யகிமுன் செல்ல,
காளிதுந் துமிபின் செல்லச் சுந்தரி கணங்கள் செல்ல,
ஞாளிமேல் வடுகர் செல்ல, நான்முகி முதலாம் மாதர்
தூளிமேல் செல்ல, தாங்கள் விடையின்மேல் தூசி சென்றார். 353

சென்றுதோ மரத்தில், குன்றில், சிலைகளில், படையில் கையில்
கன்றிய மகிடன் சேனை பாதியைக் கணத்தில் சாய்த்தார்;
வன்திறல் மகிடன் சேனைத் தலைவரும் மகிடன் தானும்,
குன்றுஎன எதிர்ந்து, கன்னி படைஎலாம் துரத்திச் சென்றார். 354

துர்க்கை "உமையை" தியானித்தது

துந்துமி முதலா நால்வர் இடைந்தனர்; சூலி, ஆல
கந்தரி, வராகி, ஆறு முகத்தவள் திகிரிக் கையாள்
இந்திரை, மறையாள், என்னும் எழுவரும் மறைந்தார்; ஞாளி
உந்தினர் இடைந்தார்; கன்னி மனம்தளர்ந்து உமையே என்றாள். 355

“உறுதுணை உமையே!” என்னும் பொழுதில்,யோ கினிகள் வானில்
அறுபது நாலு கோடி அதிர்ந்துஎழுந்து, அழலின் மாரி
இறுதியாய் உருளச் சேனை இடிமழை சொரிகை யாலே
குறுகிய மகிடன் சேனைத் தலைவரும் கொதித்துச் சென்றார். 356

ஏழுமாதர்கள் அசுரர்களைக்கொன்றது
(கலிவிருத்தம்)

அருசி கன்றனைச் செற்றனள் ஆரணி;
மருவு காந்தனை மாய்த்தனள் வாரணி;
கரனை வென்றனள் வேல்உடைக் காரணி;
நரகன் ஆர்உயிர் உண்டனள் நாரணி. 357

சூல பாணி தொலைத்தனள் மிண்டனை;
கோல மாமுகி சண்டனைக் கொன்றனள்;
ஆல ஊணி மதுவை அழித்தனள்;
நீலன் ஆர்உயிர் இந்திரை நீக்கினாள். 358

துந்து மிக்கொடி சோணித ஊணனைக்
கந்து மிக்கும் படிக்கதை காட்டினாள்;
நந்து மிக்கு நிகர்த்தஅரு ணாசலை
வந்து மிக்குளரிக் கண்ணனை வாட்டினாள். 359

துர்க்கை மகிடாசுரனை எதிர்த்துவருதல்

கயிட வன்புகைக் கண்ணன் இருவரும்
செயிரின் மாளுறச் சிந்தினள் சுந்தரி;
நெயிடு மிக்க நிணம்இடு வேலினள்
மயிட வன்முகம் கண்டுஎதிர் வந்தனள். 360

வெம்க டாமுகன் மேவலும், மாதர்கள்
தங்கள் ஆயுதம் கொண்டு தடுத்தனர்;
சிங்க ஊர்தி அவன்எதிர் சென்று,கைச்
சங்கை ஊதினள் மேரு சலிக்கவே. 361

துர்க்கை போர்

செருவில் அங்குஅவள் சங்கொலி செய்திட,
ஒருவர் இன்றி அவுணர் உறங்கினர்;
பெருவ ரங்களில் பெற்ற சரங்களை
இருவ ரும்சொரிந் தார்மழை என்னவே. 362

எந்த எந்தக் கணைஇவள் ஏவினும்,
அந்த அந்தக் கணையால் அறுத்தனன்;
விந்தை மீண்டுஇரு வெம்பிறை வாய்க்கணை
சிந்தி னாள்,அவன் சென்னி அழுந்தவே. 363

வெம்பு செம்புனல் வெள்ளம் உருக்கிய
செம்பு போலச் சிதற விடும்கணை
அம்பு போல இருக்கினும், ஆங்குஅவன்
கொம்பு போல விளங்கின கோடியே. 364

வெற்றி கொண்டவள் வில்லை முறித்தனன்;
உற்ற அம்பில் சிலைநுதல் ஊன்றினாள்;
கொற்ற அம்பின் குலங்கள் விடுத்தவன்
நெற்றி யில்கண் அழலின் நிமிர்ந்ததே. 365

சாப வெம்சிலை போகத் தரிப்பளோ?
கோபம் விஞ்சிக் கொதித்துஎழும் கூற்றத்தில்
தீபம் என்னத் திகிரிஒன்று ஏவியே,
பாப காரி தலைவிழப் பண்ணினாள். 366

மகிடன் யானையானது

கன்னி ஆழி எறியக் கடாமுகன்
சின்ன பின்னங்கள் ஆயும் சிதைந்திலன்;
முன்னை மாதவத்து உண்மையின் மும்மதம்
துன்னும் மால்கரி யாய்எதிர் தோன்றினான். 367

யானை வடிவம் இறவாமையால் கூர்வேல் ஏவியது

ஆளி ஏறுசென்று அங்குஅதன் உச்சியில்
மூளை வாரி நுகர்ந்தது; மொய்ம்பினான்;
மீள வும்கதை கொண்டுஎதிர் வீசினான்;
கூளி நாயகி கூர்வேல் ஏவினாள். 368

விடம்த தும்பிய வேல்பட,வெம்சமர்க்கு
இடைந்த தும்பி முகனும் இறந்தனன்;
அடைந்த தும்பிகள் ஆயிரம் ஆயிரம்
குடைந்த தும்பி மரம்எனக் குன்றியே. 369

குதிரைமுகமாய் வந்து போரிட்டது

வீழ்ந்த பின்,பரி வேடமது ஆய்எதிர்ப்
போந்து, வெம்கதை கொண்டு புடைத்தனன்;
சேர்ந்த வன்கதை யும்அவன் சென்னியும்
நாந்த கம்கொண்டு அறுத்தனள் நாரணி. 370

மகிடாசுரன் மாயையால் போரிட்டது

அங்குஅ தன்பின், அழல்உருவு ஆயினன்;
கங்கை ஆயினன்; கார்இருள் ஆயினன்;
பங்க யாசனன் ஆயினன்; பங்கய
மங்கை நாயகன் ஆயினன், மாயையால். 371

துர்க்கை பார்வதியை நினைக்க அசரீரி எழுந்தது

ஈது கண்டு,அவள் என்செய்வள்? மாயையால்
வாதை செய்தனன் என்றுத ளர்ந்து,உமை
பாதம் நெஞ்சினில் பற்றினள்; பற்றிய
போதில் ஓர்மொழி விண்ணில் புகன்றதே. 372

உன் தூய திருவடியால் மிதித்துக் கொல்க

மாய வேடங்கள் அன்றி, மகிடமே
ஆய போதில் அவன்தலை தள்ளியே,
தூய தாளின் மிதிக்கத் தொலைந்திடும்
தீய மாயை எனச்சொலத் தேறினாள். 373

துர்க்கை மகிடனைக்காலால் மிதித்துக் கொன்றது

மட்டில் மாயை வடிவின் மலைந்தபின்,
நெட்டுஇ லைத்தலை சூலத்தின் நீக்கினாள்;
துட்டன் மேதிஅ தாய்ப்படை தொட்டனன்;
வெட்டி வீழ்த்தி அடியின் மிதித்தனள். 374

துர்க்கையின் திருவடியால் மாயை அழிந்தது

ஒப்புஇல் லாப்பதம் ஊன்றி மிதித்திடில்
தப்பின் மாயை தவிர்ப்பது பாரமோ ?
அப்ப தத்தை நினைக்கினும் ஆணவம்
செப்பு காமியம் மாயையும் தீர்க்கும். 375

மகிடன் கண்டத்தில் படிகலிங்கம்

போத வானவர் பூமழை பெய்தனர்;
மேதி மாமுகன் மெய்க்கதி உற்றனன்;
தீதுஇ லாஅவன் செம்களம் தன்னில்,ஓர்
சோதி லிங்கம் இருந்தது தோன்றவே. 376

தேவி இலிங்கத்தைக் கையில் எடுத்தது

கண்ட மட்டுஇலக் கைக்கொளக் கார்நவ
கண்ட மட்டில் புரந்த கடாமுகன்
கண்ட மட்டில் இருந்த கடவுளைக்
கண்ட மட்டில் எடுத்தனள் கன்னியே. 377

இலிங்கம் உமையின் கையை விடவில்லை

கொண்டு சென்று,உமை கோகந தப்பதம்
கண்டு போற்றிக் கடவுளை ஈந்தனள்;
வண்டு வார்குழல் வாங்கினள்; செங்கையை
அண்டர் நாயகன் விட்டிலன் ஆசையால். 378

இலிங்கம் கையைவிடாத காரணம் என்ன?

தாயும் அங்குஅது கண்டு மகிழ்ந்து,“இறை
ஏய என்கரம் பற்றியது ஏது ?”என
வாயை அங்கை புதைத்து மகபதிக்கு
ஆயி ரம்கண் அளித்தவன் கூறுவான். 379

மகிடன் கண்டத்தில் இலிங்கம் வந்த வரலாறு

(அறுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

முன்அகத்தி யன்முதல்ஆம் முனிவர்கள்ஐம்
பதின்மர்வர முனிபால் செல்ல
அன்னவன்தன் தவமதிப்பால் அவமதிப்பாய்
இருந்திடவும், அவனை நோக்கிப்
பொன்அனைய தவமுனிவர் வெகுண்டுஉரைப்பார்;
“எமைஇகழ்ந்த புன்மை யாலே
உன்னரிய கருங்கடாவாய் இனிப்பிறக்கக்
கடவாய்”என்று உளையச் சொன்னார். 380

மகிடன் வரலாறு

அருந்தவர்ஐம் பதின்மரும்அன்று உரைத்தமொழிக்
கொடுமையைக்கண்டு அச்சம் ஆகி,
இரும்தவனும் எழுந்துபணிந்து, “எனதுபிழை
பொறுத்தருள்வீர்!” என்றான்; அந்தப்
பெருந்தவர்அன் புடன்உரைப்பார்;“மகிடமுகத்து
அவுணன்எனப் பிறந்து, பின்னர்த்
திருந்தஅரன் இடம்வேண்டித் தவம்புரியும்
உமை,கணத்தில் தீர்ப்பாள்” என்றார். 381

ஆங்கவர்சொற் படிஅவனும் அசுரர்பெரும்
குலத்தில்உதித்து, அரசன் ஆகி,
ஓங்கியபேர் மகிடன்எனக் கொடுங்கோன்மை
புரிகுதலும், ஒருநாள் வேட்டைத்
தீங்குசெய வனத்தில்அடைந்து, அழல்பசியால்
இளைத்துஓடித் திரிந்தான்; ஆங்கே
நீங்குஅரிய அருச்சனைசெய் மன்னதன்என்று
ஒருமுனிவன் நேர்பட் டானே. 382

மன்னதனாம் அவனை,இவன் கரத்துஇலிங்கத்
துடன்விழுங்கி மகிழ்ந்து போனான்;
பின்அதனால் அவன்மிடற்றில் சிவன் உருவம்
இருந்தது;அந்தப் பெருமை யாலே
உன்னதம்ஆ யினன்;சிவனாம் உருத்தரித்த
உடலும்இறை உருவம் அன்றோ?
அன்னதனால் வினைஅடைந்தது; அதுதவிரும்
நவதீர்த்தம் ஆடில் என்றான். 383

நவதீர்த்தம் உண்டாதல்

அன்புமுனி உரைத்தளவில் ஒருமொழிஅந்
தரத்தில்எழுந்து,"அரிய தீர்த்தம்
ஒன்பதும்இவ் இடத்தில்வரும்; அவைவருமாறு
இயற்றும்"என, உமையும் விந்தை
தன்பதும முகம்நோக்கி, "உனதுகைவாள்
எறிந்து,கங்கை தருவாய்!" என்றாள்;
வன்பணிலம் எடுத்தாளும் தொழுது,கைவாள்
நிலத்துஎறிந்து வாங்கும் போதில். 384

பார்வதி தீர்த்தத்தில் நீராட, பற்றிய இலிங்கம் விடல்

நவநதியும், பிறஉளநல் நதிகளும்,அச்
சோகம்தீர் நல்ல தான
சுவைஅதிகம் உதவுபல தடங்களும்,அங்கு
எழுந்த;அந்தச் சுனையின் ஊடே,
பவம்அகல ஒருமாதம் முழுகிஇருந்
தாள்;கரத்தைப்; பற்றி நீங்காச்
சிவவடிவும் அகன்றது;தன் உளம்மகிழ்ந்து
கரையில்வந்தாள், தேவர் போற்ற. 385

என் பாவந்தீர்த்தான் - கட்க தீர்த்தம்

அருஉருவாம் ஒருசிவனை, அதன்கரைமேல்
புறத்துஇருத்தி அருச்சித் தாள்;நம்
இருவினையும் தவிர்ப்பானுக்கு “என்பாவம்
தீர்த்தான்”என்று இயல்பேர் இட்டாள்;
திருமருவும் பெரும்சுனைக்கு “இனியகட்க
தீர்த்தம்”எனத் திருப்பேர் இட்டாள்;
குருமணியை அருணகிரிப் பெருமானைத்
தொழக்கனகக் கோயில் சார்ந்தாள். 386

அண்ணாமலையாரை வணங்கியது

முருகுமலர் அயன்தடத்தில் படிந்து,வெண்ணீறு
அணிந்து,செங்கை முடியில் கூப்பி,
அருகுவரும் கோதமன்சொற் படிதொழுது,உள்
புகுந்துதண்ஆர் அமுதைக் கண்ணால்
பருகி நிலம் உறவிழுந்து, பணிந்து,எழுந்து,
பரவசமாய்ப் பாடி ஆடி,
உருகி,உவந்து, அழுது,உயிர்த்து, வலம்புரிந்து
தனதுகுறை உரைத்துப் போற்றி, 387

மலைவலம் வருக

கார்த்திகைத்திங் களில்திருநாள் ஆகமத்தின்
படிநடத்தி, கனல்கண் ணானைத்
தோத்திரம்பண் ணுதலும்,ஒரு சுடர்மலைமேல்
எழுந்தது;அந்தச் சுடரின் ஊடே,
ஏத்துஅரிய பலகோடி இரவிஎன
ஒருசோதி எழுந்து, “மின்னே!
வாய்த்தமலை வலமாக நடத்தி”என
உரைத்து,உடனே மறைந்தது அன்றே. 388

அம்மை மலைவலம் வருதல்

நாரிதனைச் சிலைஆக்கும் முனிவனும்,“அப்
படிவலமாய் நடத்தி” என்றான்;
வாரிஎன மறைபுகழக் காரிகையும்
நடந்தனள்தன் மலர்க்கை கூப்பி;
பேரிகையும் காகளமும் சல்லரியும்
மல்லரியும் பெரிய வானில்
தூரியமும் துந்துமியும் மத்தளமும்
குடமுழவும் துவைத்த அன்றே. 389

உமைக்குத் தேவமாதர்கள் செய்த தொண்டு

அரம்பைஉருப் பசிமுதலாம் மகபதிநாட்டு
அரிவையர்கள் ஆடல் காட்ட,
குரும்பைஎன நெருங்குமுலை வரைஅரமங்
கையல்மலரின் குப்பை கொட்ட,
கரும்புகனிந்து அனையமொழிப் புனல்அரமங்
கையர்இரட்டும் கவரி ஆட்ட,
இரும்புஉருக நகைபுரியும் அரவமினார்
மணிவிளக்கம் எடுத்து நீட்ட, 390

முண்டகமண் டபமயிலும், புலோமசையும்,
நறும்தவள முளரி மானும்,
கண்டகமும் வழிப்பரலும் ஒழித்துவர,
நிலமகள்தன் கைகள் நீட்ட,
அண்டர்குல மடந்தையரும் முனிவர்குல
வனிதையரும் அருவிப் பூந்தேன்
வண்டல்இடும் சேறுஅகற்ற, மலரின்நறும்
துகள்சொரிந்து வழிகள் ஆக்க, 391

அனல் திசையில் நின்று அழல் கிரியை வணங்குதல்

"கன்றினதுஉன் இருசரணம்; பொறுத்துஅருள்வாய்!"
எனஅங்கை கங்கை கூப்ப,
மன்றுஅனலத் திசைஅணுகி, அழல்கிரியை
எதிர்முகமாய் வணங்கிப் போற்றி,
தென்திசையும் நிருதிபெரும் திசையினையும்
கடந்து,குட திசையில் சென்றாள்;
குன்றுஅரிய புகழரனும் மழவிடைமீ
தினில்காட்சி கொடுத்துப் போனான். 392

மண அழலை வலம்புரிந்த செயல் போல இருந்தது

நாற்றிசையும் போற்றிசெயும் புகழ்அணிஅண்
ணாமலையான் நடத்தாள் போற்றி,
மேற்றிசையும் காற்றிசையும் கடந்து,வட
திசைஅணுகி, விரும்பி ஏத்தி,
ஏற்றுஇசையும் இறைதிசையும் மகிழ்ந்துகுண
திசைஅடைந்தாள்; இமய வெற்பில்
சேற்றுஇசையும் மணஅழலை வலம்புரிந்த
செயல்போலச் செறிந்தது அன்றே. 393

சங்கொலி முழங்கியது
(கலிநிலைத்துறை)

பானு கம்பன்கைச் சங்கொலி,நெடியமால் பணிலத்து
ஆன கம்பலை, நாரதர் வீணையின் அரவம்.
வான துந்துமி கம்பலை, திசைஎலாம் மறைத்த;
தேன்நி றைந்திடு மலர்மழை இமையவர் சிதற, 394

பார்வதிக்குப் பாதி இடம் கொடுக்கத் தொடங்கல்

கற்றை வார்சடை இளம்பிறை நெடுநிலாக் கமழ,
புற்றுஅ ராமணி இளவெயில் விரித்திடப் புவியைப்
பெற்ற மாதினுக்கு ஒருபுறம் அளித்திடப் பிடித்த
எற்று நூல்எனப் புரிபூணூல் மார்புஅகத்து இலங்க, 395

விடைக் காட்சியைக் கண்டு அறத்தின் நாயகி அடிபணிந்தது

பிறப்பி லாமுதல்; மறைஎலாம் அளவிடாப் பெரியோன்;
இறப்பி லாஇறை விடையின்மேல் இனிதுஎழுந்து அருள
அறத்தின் நாயகி அடிபணிந்து, இறைஞ்சினள்; அனைத்தும்
துறக்கும் அண்ணலும், அவளுடன் இவைஇவை சொல்லும். 396

அண்ணல் அம்மையிடம் கூறியது

“பெண்ணும் ஆணுமாய் உலகுஉயிர்ப் பொருள்எலாம் பிரித்தோம்;
அண்ணி தாகிய பீடமும் இலிங்கமும் ஆனோம்;
எண்ணும் நீஎன நான்என இரண்டுஇலை; மரமும்
உண்ணி லாவிய வயிரமும் நிகர்த்துஉடன் உறைவோம்” 397

இடப்பாகந் தந்தது

“அங்கம் யாவும்நம் பொருட்டுவிட்டு இமயவெற்பு அடைந்தாய்;
இங்கு நாம்உனக்கு ஒருபுறம் அளிப்பதே இயற்கை
மங்கை யே!நமது இடப்புறத்து உறை!”என மகிழ்வுற்று
அங்கை யால்அணைத்து அருளினன்; உருகிஒன்று ஆனார். 398

உமையொருபாகக் காட்சி

அடுத்த செஞ்சடை ஒருபுறம்; ஒருபுறம் அளகம்;
தொடுத்த கொன்றைஓர் புறம்;ஒரு புறம்நறும் தொடையல்;
வடித்த சூலம்ஓர் புறம்;ஒரு புறம்மலர்க் குவளை
திடத்தில் ஆர்கழல் ஒருபுறம் ஒருபுறம் சிலம்பு. 399

உமையொரு பாகமானவரை இமையவர் வணங்கியது

பச்சை வன்னம்மற்று ஒருபுறம்; ஒருபுறம் பவளம்;
கச்சு லாமுலை ஒருபுறம்; ஒருபுறம் கவின்மார்பு;
அச்சம் நீக்கிய வரதம்ஒன்று; அபயம்ஒன்று அங்கை;
இச்சை யாஇவர் உறுதல்கண்டு இறைஞ்சினார் இமையோர். 400

இக்கதை படித்தோர் பெறும் பலன்

இந்த மாக்கதை படித்தவர், செவிகளில் கேட்டோர்,
சந்த னாசல முனியினில் தமிழ்க்கடல் கடப்பார்
மைந்த ரேமுதல் கிளையுடன் உலகினில் வாழ்வார்
பந்த பாசம்அற்று அழிவுஇலாப் பரகதி பெறுவார். 401

வச்சிராங்கதன் கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தது

முனிவ னே!எனைப் பயந்தவன் உரைத்ததுஇம் முறைஎன்று
அனைய மாமுனிக்கு உரைத்தலும் அவன்எழுந்து இறைஞ்சி,
கனக வச்சிராங் கதன்உயர் கதிபெறும் கதையை
வினவி னான்முனி வினவலும், மகிழ்ந்துஇவை விளம்பும். 402

6. வச்சிராங்கத பாண்டியச் சருக்கம்

பாண்டிய வளநாடு

(கலிவிருத்தம்)

தோடுகமழ் சந்தன வனத்திடை துளைந்தே,
நீடுதழ் இன்சுவை அளைந்து,நெடு நாளாய்,
ஆடுமயில் அன்னவர்கள் அன்னநடை போலே,
வாடைமிசை தென்றல்புகும் வையைவள நாடு. 403

வெவ்இருக ணார்இடையை மின்என மருண்டே,
செவ்விபெறு கேதகை செறிந்துஅலரும் நாடு;
நவ்விஅனை யார்அளகம் நள்இருளது என்றே,
மவ்வல்அரு கேஅலரும் வையைவள நாடு. 404

பாண்டியன் பெருமை

அந்தவள நாடர்பெரு மான்,அரசர் கோமான்,
இந்திரன் முடிக்கிடை எறிந்தவளை வீரன்,
நிந்தைஅகல் தென்கயிலை நெற்றிவிழி போலே,
முந்திய திசைக்கரி முகத்துஎழுதி வைத்தோன். 405

பாண்டியன் பண்புநலம்

ஆகம் ஆதி, மதனின் அழகினான்;
ஆக மாதி, தெளிந்த அறிவினான்;
பாகம் நாரியர் பத்தியி னான்,மொழிப்
பாகுஅம் நாரியர் பற்றிய தோளினான். 406

வான கத்திலும் மண்ணிலும் எண்இம
வான்அ கத்திலும் வைத்த புகழினான்;
கான கத்துஒளி ஆர்சடைக் கண்ணிதன்
கான கத்துஒளி யாமணைக் காப்பவன். 407

தங்கள் நாயக னைத்தலை சூடிய
எங்கள் நாதர் அடித்தலை ஏத்தினான்;
பொங்கு நன்றி அறிந்துஅது போற்றுவார்
இங்குஇ வற்குஇணை யாவரும் இல்லையே. 408

பாண்டியனின் முத்துவளம்

பத்து வார்திசை மீதும், படர்புகழ்
வித்து வாரி இறைக்கின்ற மேன்மைபோல்,
நத்து வாரியில் வாரினர் நல்கிய
முத்து வாரி இறைத்திடும் முன்றிலான். 409

பாண்டியன் புகழ்

ஆடுஅ லர்ந்த அரசன் புகழ்க்கடற்கு
ஓடு கின்ற கலம்,கதிர் ஓட்டுதேர்;
கூடு செக்கர், பவளக் கொடிகளே;
நீடு திக்கினர், நீரின் மனிதரே. 410

வச்சிராங்கதன்

எச்ச ராசர மும்களிப்பு எய்தவே,
நச்சுஅ ராஉலகு ஆளும் நலத்தினான்;
கச்சுஅ ராவு கழல்பொலி காலினான்;
வச்சி ராங்கதன் என்றுஒரு மன்னவன். 411

பாண்டியன் கொடை

படையில் தோற்ற அரசரைப் பல்சிறை
இடையில் போட்டனன் என்கை வியப்பதோ?
கொடையில் தோற்றிடும் கொண்டலை யும்சிறை
இடையில் போட்டனன் என்றது இருக்கவே. 412

வச்சிராங்கதன் வேட்டையாட வடதிசைக்கு வந்தது

நாட்டும் அவ்அர சன்ஒரு நாளிலே,
வேட்டை ஆட விரும்பினன் ஆகியே,
மூட்டு சேனை, கரி,பரி மொய்த்திட,
ஓட்டி னான்,பரி உத்தர திக்கிலே. 413

யானைகள் வெருண்டது

துங்க வாம்பரி மீதுஇவன் தோன்றலும்,
அங்கை வேழம் அகன்றுஅகன்று ஓடின;
திங்க ளின்குலச் செல்வன்என்று அஞ்சியே ,
எங்கும் ஓடும், இருள்கணம் என்னவே. 414

புலி, கடம்பை வேட்டை.

வீறும் அம்புலி யின்குல மேன்மையான்,
வீறும் அம்,புலி யின்குலம் வீட்டினான்;
ஆறில் ஒன்று கடமைகொண்டு ஆள்பவன்,
ஆறில் ஒன்று கடமைகொன் றான்அரோ. 415

மானையும், கலைமானையும் வளைத்தது

சேர மான்,இனம் தன்னைச் சிதைத்தவன்,
சேர மான்இனம் தன்னைச் சிதைத்தனன்
வாரம் ஆய்கலைச் சங்கம் வளர்த்தவன்,
வார மாய்கலைச் சங்கம் வளைத்திட்டான். 416

புனுகு பூனையைத் தொடர்ந்தது

சோனை போல்மத மாரி சொரிந்திடும்
யானை, தேர்,பரி, ஆள்முதல் ஆகிய,
தானை பின்னிடத், தான்தனி வாசிமேல்
கான நாவியைக் கண்டுதொ டர்ந்தனன். 417

புனுகு பூனை விழுந்தது

அந்த நாவி அகன்று,அரு ணாசலத்து
உந்தி யேவல மாய்விரைந்து ஓடலும்
முந்தி வாசிஅ தன்பின் முடுக்கினான்;
கந்த நாவி விழுந்தது கண்முனே. 418

விழுந்த புனுகு பூனை தேவர் உடலோடு எழுந்தது

பச்சை நாவி பருகினர் போல்விழுந்து
அச்ச நாவிதன் ஆகம் விடுத்து,எழில்
விச்சை வேந்தர் துதிக்க, விமானம்மேல்
இச்சை மேனிகொண்டு ஏகி எழுந்ததே. 419

குதிரையும் இறந்து புட்பவிமானத்தில் ஏறியது

மேவும் அந்த அரசன் விழுந்திட
மாவும் வீழ்ந்து, வடிவு தனைத்துறந்து,
ஓவி யர்க்குஎழு தாஉருக் கொண்டு,ஒரு
பூ,வி மானமது ஏறிப் பொலிந்ததே. 420

வச்சிராங்கதன் வருந்தியது

கைவி லங்குஅனை யான்பரிக் காலின்வீழ்ந்து,
அவ்இ லங்கை அரசனைப் போலவே,
செவ்வி லங்கல் அடியினில் தேம்பினான்;
வெவ்வி லங்கு உடன்ஓடின் விழார்களோ? 421

காந்திசாலி, கலாதரன்

பாய்ந்த நாவி பரிப்பெயர் போய்ப்,பழம்
காந்தி சாலி, கலாதரப் பேர்படைத்து,
ஆய்ந்த நண்பொடு, அருவிஅம் கண்ணராய்,
மோந்து அணைந்து மகிழ்ச்சியின் மூழ்கினார். 422

அன்ன வீரர்கள் அவ்விடம் நின்றுழி,
ஒன்ன லர்க்கும் உறாத்துயர் உய்த்திடும்
மன்னர் மன்னவன், மற்றது வந்தஆறு
என்ன என்னஎன்று ஏங்கி இரங்கினான். 423

விஞ்சையர் பாண்டியனிடம் கூறியவை

விஞ்சை மன்னர் விமானத்தர், ஆகியே,
தஞ்சம் இல்லவன் தன்புடை சூழ்ந்து,நீ
அஞ்சல் அஞ்சல்என்று அங்கை அமைத்தனர்;
பஞ்ச வன்மகிழ் வோடும் பகருவான். 424

நீவிர் யார்? சொல்லும்!

நீதி யாய்வரும் நீர்எவர்? இத்துயர்க்கு
ஆதி காரணம் யாது? வரும்துயர்,
போது மாறுஎது? போதியும் என்று,அவன்
ஓத ஓதக் கலாதரன் ஓதுவான். 425

விஞ்சையர் விளம்பிய வரலாறு

வாய்ந்த சாலி மதுரையின் மன்னனே!
ஏய்ந்த விஞ்சையர் யாங்கள்; இவன்பெயர்
காந்தி சாலி கலாதரன் என்பெயர்;
ஆய்ந்த நண்பின ராய்விளை யாடினோம். 426

மேருமலையை அடைந்தது

மார வேளும் வசந்தனும் போலவே,
ஆர வே,பிரி யாதுஉறை நாளிலே;
சேர ஊழ்வினை சென்று தொடர்ந்திட,
மேரு மால்வரைச் சாரலின் மேவினோம். 427

துருவாசர் ஆசிரமம்
(வேறு)

மாச்சரியம் மிக்கதுரு வாசமுனி வாழும்
ஆச்சிரமம்மேல்அருகில், அந்தமுனி தானே
நீர்ச்சொரிய; நெஞ்சுஉருகி நின்றமரம் எல்லாம்
பூச்சொரியும் நந்தவனம் மீதின்இடை புக்கேம். 428

துருவாசரின் கோபம்

புக்கவன் அதிற்சிறு புதர்களை மிதித்தான்;
மிக்கவினை யேனும்அதன் மென்மலர் பறித்தேன்;
அக்கணம் உணர்ந்துமுனி அங்கிவிழி யாலே,
கக்கஒளி மிக்கசடை கட்டுஅவிழ வந்தான். 429

முத்துமணி யாம்என முகத்தினில் வியர்ப்ப,
வித்துருமம் வைத்துஅனைய மெல்இதழ் துடிப்ப,
உத்தரியம் வீழ்வதை அடிக்கடி உயர்த்திச்
சித்திர அழல்பொறி தெறிக்கஇவை சொன்னான். 430

செம்தபனர் தம்கதிர் உறாது,சிறு காலும்
நந்தும்அறு காலும்ஒரு காலும்இதை நண்ணா;
முந்துஇலைஉ திர்ந்துபுல ராது;முடிவு எய்தாது;
இந்தவனம் மீதுஒருவர் எய்தஎளி தாமோ? 431

துருவாசர் இட்ட சாபம்
(அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

சேவினார்க்கு இனிய பூசைக்கு அணிமலர் செலுத்தும் காவில்,
பாவிகாள்! புகுந்துஎன் கோபக் கனல்இடைப் பஞ்சது ஆனீர்!
மவிய துரங்கம் ஆக,என்று இவற்குஉரை விடத்தை ஈந்தான்;
நாவியாப் பிறப்பாய் என்றான்,நாள்மலர் பறித்த என்னை. 432

சாபம் தீரும் நாள் சொல்லியது

கோபமே தவம்அது ஆகப் பலித்திடும் கொடியோன் இட்ட
சாபம்மேல் வரவே, நாங்கள் இருவரும் தளர்ந்து,"ஞானத்
தீபமே! அருளே! அன்பர் செல்வமே எனச்சென்று ஏத்திப்
பாபமே லிடும்இச் சாபம் ஒழியும்நாள் பகர்தி!" என்றோம். 433

முனிவது தவிர்ந்து சாப முனிவனும் மொழிவான்; இந்தத்
தனிவரும் சாபம் சோணா சலத்தினை வலம்செய் தால்போம்;
மனிதரும் சுரரும் போற்றும் மலைவலம் புரிகை தானும்
இனிமையாம் பாண்டி நாட்டின் இறைவனால் எய்தும் என்றார். 434

கனிக்காக வலம் வந்தோர் கதை

என்றுஒரு கதையும் சொல்வான்; எரிஅழல் கிரிய தாக
நின்றஎம் இறைவன், முன்னாள் நெடுவனக் கடவுள் ஈந்த
மன்றல்சேர் கனியைத் தன்சேய், இருவரும் வருந்திக் கேட்க
இன்றுஉலகு அனைத்தும் சூழ்ந்தோர்க்கு அளிப்பம்என்று இறையும் சொன்னான். 435

கந்தனும் கணபதியும் வலம் வந்தது

கந்தனும் மயிலில் ஏறிக் கடல்உலகு அனைத்தும் சூழ
முந்தினான்; கரிய யானை முகத்தவன் எழுந்து, எல்லோர்க்கும்
தந்தையாம் தனது தாதை தனைவலம் புரிந்தான்; தந்தை
மைந்தனைத் தழுவி, வேண்டும் வரத்துடன் கனியும் ஈந்தான். 436

தம்மை வலம் செய்த கணபதிக்குக் கனி

வேலினான் கடிது மேவிக் கனிதர வினவ, நம்மைக்
காலினால் வலமாய் இந்தக் கரிமுகன் வந்தான்; ஏழு
தாலமே வலம்செய் தாலும், பலபல தவம்செய் தாலும்,
பாலகா! நமைச்சூழ் தெய்வப் பலத்தினுக்கு இணையோ பார்க்கின்? 437

மலைவலம் வருதலின் உயர்வு

செம்மலை உருவாம் நம்மைத் தினம்வலம் புரிந்தோர், வேதன்
தம்மிலும் அதிகம்; மாயோன் தனக்குமேல் அதிகம்; பார்க்கில்
உம்மிலும் அதிகர்; இந்த உமையினும் அதிகர்; மைந்தா!
எம்மிலும் அதிகம் என்றான்; எவர்க்கும்மேல் அதிகம் ஆனோன். 438

மலைவலம் வருவோர் பெறும் பேறு

மாசுஇலா நமது மேனி வரைதனக்கு அமரர் தாமும்
பூசனை புரிய மாட்டார்; அதைவலம் புரிந்த பேருக்கு
ஆசையாய் அளிக்கும் பூசை நமக்குஇனிது அளிக்கும் பூசை;
கூசுமாறு இழைத்த தீங்கு நமைச்செயும் கொடுமை ஆகும். 439

மலைவலம்வந்தோம்! பழையகோலம் பெற்றோம்

என்பது மொழிந்தான் அத்தன், எனச்சொலி முனிவன் போனான்;
பின்புஅதன் படியே நாவி புரவியாய்ப் பிறந்தோம்; இன்று,
தென்புவி உடையாய்! நின்னால் திருமலை வலமும் பெற்றோம்;
மின்பொலி பழைய கோலம் படைத்து,எழில் விமானத்து ஆனோம். 440

குதிரை ஏறி வலம் வந்ததால் பாவம் வந்தது

எங்கள்தம் வரவுஇது ;உன்பால் இடுக்கண்வந்து அடைந்தது, இந்த
வெம்கனல் வரையை மாவின் மிசைவலம் வருகை யாலே;
பொங்கியது அதுவும் பூசை புரிந்திடில் போம்என்று ஓதி,
தங்கள்ஊர் புகுந்தார், காந்தி சாலியும் தானும் ஆக. 441

பாண்டியனின் பரிவாரம்

வேழமும் பரியும் தேரும் வீரரும் சுவடு நாடிச்
சூழமந் திரிக ளோடும் சூழ்ந்தனர்; துயரம் தீர்ந்தான்;
தாழையும் கமுகின் காடும் தவளவான் கதிரைத் தீண்டும்
வாழையும், கரும்பின் சாற்றின் வளர்ந்திடும் வையை நாடன். 442

மகனை அரசாளச் சொன்னது

அரதனாங் கதனாம் மைந்தன் தனைக்கடிது அழைப்பித்து, ஆதி
பரதனாம் எனஇப் பாரைப் புரஎனப் பகர்ந்தான்; சீல
விரதன்ஆங்கு அதனைக் கேளா அதன்முனம் விடைபெற்று, ஆனை
இரதம்நான் மருங்கும் சூழப் பதிபுகுந்து இறைமை செய்தான். 443

மைந்தன் அனுப்பிய பொருளால் பூசை திருப்பணி செய்தது

முறையினால் இறையின் வந்த கனகமும், முத்தும், தெவ்வர்
திறையினால் அளந்த பொன்னும், தினம்தொறும் களிற்றின் மேலே
இறைவனாம் தனது தாதைக்கு அளித்திட, இறைவன் வேணிப்
பிறையினாற்கு இனிய பூசை திருப்பணி பெரிதும் செய்தான். 444

பர்ணசாலை அமைத்து மலைவலம் வந்தது

செய்தபின் தவமது ஆகிக் கௌதமஆச் சிரமத்து ஓர்பால்,
எய்திய பன்ன சாலை இயற்றி,நம் பாவம் தீர்க்கும்
மைதவழ் மிடற்றாற்கு, அன்பாய் மலைவலம் செயுநாள், அந்தக்
கைதவற்கு எதிரே வந்தான், கைதவர்க்கு எதிரே வாரான். 445

ரிஷபவாகனக் காட்சி

அணிச்சிறு பிறையும்,போதம் அருள்பொழி விழியும், நீல
மணிக்கறை மிடறும், நாலு புயங்களும் மலர்க்கை மானும்,
கணிச்சியும் விடையின் மீதில் இருப்பதும் கண்டுஎன் பாவப்
பிணிச்சிறை விடுப்பது என்றோ? எனச்சொலிப் பெரிதும் தாழ்ந்தான். 446

பாண்டியன் நாவாரப் பாடியது
(வேறு)

அண்ணாமலை உடையாய்!மழ விடையாய்!அணி சடைசேர்
தண்ணாம்அலை உடையாய்!எமை உடையாய்!நுதல் தழுவும்
கண்ணா!மலைவு உடையார்வினை கடவார் அறிவு அறிதற்கு
ஒண்ணாமலை உடையாய்!உமை உண்ணாமுலை தலைவா! 447

செய்யாதது செய்தேன் என்றானுக்கு அருள் தந்தார்

‘மையாகிய வினையேன்,உனை ஒருமாவினில் வலமாய்ச்
செய்யாதது செய்தேன்;இதுதீர்’ என்றுஉரை செய்தான்;
பொய்யாதவன் மொழிகின்றது கண்டே,அருள் பொழிவுற்று,
ஐஆனனம் உடையான்,மழ விடையான்இவை அருள்வான். 448

மதியாமையாகிய பாவத்தைத் தீர்த்தான்

“மன்னா!மக பதி!நீஎமை மதியாதுஒரு குலிசம்
அந்நாள்விடல் உற்றாய்;அத னாலேநரர் வடிவாய்,
இன்னாதன பெற்றாய்;இனி இமையோர்அதி பதியாய்ப்
பொன்நாடுஅணை,” என்றேவரம் பொழிந்தேஇறை மறைந்தார். 449

அருணாபுரி நினைவோர் சிவன்வடிவாகுவர்

“அருணைப்பதி வளம்இப்படி; அருணாபுரி நினைவோர்
மரணத்துகள் அடையார்;சிவன் வடிவுஆகுவர்” என்றான்;
“கருணைக்குஒரு கடலே!பர கதிபெற்றனம்” என்றே
சரணத்துஇடை பணிந்தான்;நமன் தனைவாட்டிய தவத்தோன். 450

இக்கதை கேட்ட பலன்

இக்காதையின் பொருளானதுஓர் எழுத்தாகிலும், தெளிந்தோர்
தக்காருடன் படித்தோர்சிவ சாயுச்சியம் பெறுவார்;
முக்காலமும் இதுகற்றவர் வினவிப்பொருள் முடிப்பார்;
புக்கார்சிவ கதிஎன்பது புதுமைப்பொருள் அன்றே? 451

7. வல்லாள மகாராஜன் சருக்கம்

வல்லாளனுக்கு ஈசனே மகவாக வந்தது சொல்வோம்

(கலிநிலைத்துறை)

பாசம் உற்றவச் சிராங்கத பாண்டியன் சீரை
வாச மாய்நவின் றோம்;இனி, மன்னன் வல்லாளனுக்கு,
ஈச னேமக வாகவந்து எய்திப்பின் உறுதி
ஓசை யாய்அருள் செய்ததை உமக்குஉரை செய்வாம். 452

அருணையம்பதி வளம்

மணிகொ ழித்திடும் மாடம்மா ளிகைதவழ் சோலை
திணிகொள் அம்பரத் தினையுறு சிறப்பினை ஆர்ந்த,
கணிகை யாம் அவர் கற்பினை அருந்ததி தனக்கே
இணைஎ னச்சொல இசைக்குமா அருணையம் பதியாம். 453

வல்லாளன் திருப்பணி செய்ய வந்தவன்

(எழுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

இத்தகைச் சிறப்பை வகித்திடும் நகருக்கு
        இறைவனாம் வல்லாள பூபன்
சத்திய மொழியான்; நற்குணம் உடையான்;
        தன்உயிர் மன்உயிர் ஆகப்
பத்தியாய் நாளும் பாதுகாத் திடுவோன்;
        பகர்அரும் சேர்அனல் குலத்தோன்;
அத்தனார் அடியை நித்தமும் துதித்தே
        அவர்திருப் பணிசெய வந்தோன். 454

வல்லாளன் குணநலன்

பிறர்பொருள் ஆசை அற்றவன்; தனது
        பெண்டிரை அன்றிமற் றோரை
முறையுடன் தமக்கை தங்கையர் எனவும்
        மொழிந்திடும் நன்னடை உடையோன்;
நெறிஉடன் ஆறில் ஒருபங்கு குடிகள்
        நிலையுடன் தரப்பெறும் புனிதன்;
கறைமிடற்று அண்ணல் ஆலயப் பணியைக்
        கருத்துஉகந்து இயற்றும்நல் அன்பன். 455

அருணைவளமும் மக்கள் செயலும்

நீதியாய்ப் புலியும் பசுவும்ஓர் துறையில்
நெருங்கியே புனல்உண்டு வசிக்கும்;
போதனை அருளும் வேதியர் மறையைப்
புகன்றிட யாவரும் கேட்பார்;
ஆதியாம் கடவுள் அருள்பெற நகரை
அலங்கரித்து அற்புதம் செய்வார்;
வீதியில் புனலைத் தெளித்துமின் னார்கள்
மேம்படு கோலமும் இடுவார். 456

மாதம்மும் மாரி சொரிந்து,வே ளாண்மை
மாறுஇலாச் செழிப்புஉற விளையும்;
சாதம்என் போரை அக்கணம் அழைத்தே
தழைக்க ஷட்சுவை அமுதளிப்பார்;
மாதவர்க்கு ஏவல் புரிந்துஅவர் கேட்கும்
வகைஎலாம் தந்துஅருள் பெறுவார்;
நீதன்ஆ லயத்தில் நெய்விளக்கு அமைத்து
நிரந்தரம் பூசித்து வருவார். 457

வல்லாளனுக்கு சந்ததியில்லை என்ற கவலை

(கலிவிருத்தம்)

இந்த வண்ணம் இறைவன் விதிப்படி
அந்த மாநகர் ஆனதுஇ லங்குநாள்,
எந்தச் சீரும் இருக்க,மன் பேர்சொல
சந்த திஇல்லை என்று தளர்ந்தனன். 458

என்பணிகளில் குறையோ?

ஐயன் பூசை யதில்குறை வோ?இந்த
வையம் நீதியில் மாறுஉளதோ? அன்றிக்
கொய்யு மலர்களில் கோதுஉறச் செய்தனோ?
செய்யும் வண்ணம்என்? செப்பும் அமைச்சரே! 459

அறஞ்செய்தால் மகவு உண்டாம்

அண்ண லேநமை ஆதரித்து ஆண்டிடும்
கண்கள் மூன்றுஉடை யான்நல் கருணையால்,
நண்ணும் ஆதுலர் யார்க்கும்நல் அன்புடன்
திண்ண மாய்அறம் செய்யில், சுதன்உண்டாம்; 460

எதுகேட்டாலும் வழங்குவோம்
(அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

சுந்தர அருணை நாதர் துலங்கும் இந்நகரின் உள்ளே,
வந்தவர் எதுகேட் டாலும் வழங்குதும்! எனஇப் போது
அந்தரம் அளாவ, நீங்கள் அழகிய துவசம் நாட்டி,
எந்தம்நல் பெயர்வி ளங்க,எழின்முரசு அறையச் செய்மின்! 461

அமைச்சர்கள் கூற்று

தாத்திரி முற்றும் நற்சீர் தழைக்கும்எம் கோனே! கேண்மோ!
சாத்திரம் புகழும் ஈசர் தாள்தொழும் தொண்டர் மூப்பர்
தோத்திர இரவ லோர்கள் தோன்றிய வண்ணம் ஈயப்
பாத்திர ரோநாம் என்று பகர்ந்தனர் அமைச்சர் ஆனோர். 462

உலகில் இலாப் பொருளைக் கேளார்.

பூவிலாப் பொருளைக் கேட்கப் போகுமோ? கேட்கில், அவ்வாறு
யாவரா யினும்தான் நல்கார்; ஆதலால் புகன்ற வண்ணம்
தீவிரமாகச் செய்வீர் எனத்துவ சத்தை நாட்டித்
தேவநா டளவும் ஓங்கச் செயமுரசு அறைவித் தாரால். 463

அருணையின் அறக்கொடி நாடிவந்தோர்
(எழுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

நாதன்வாழ் அருணை நகரினில், வேந்தன்
நாட்டிய துவசத்தை ஓர்ந்து,
பூதலத்து உள்ள விருத்தர்கா வடிகொள்
பூரியர், உடன்மிகச் சிறந்த
மாதவர், மறையோர், ஜோகி ஜங்கமர்கள்
வாணர்கள் யாசகர் யாவரும்
நீதமாய்த் திரளாய் எய்தியன் னோர்கள்
நிலைபெறப் பரிசினை அடைவார். 464

யாவர்க்கும் பொன்
(அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

வதுவைசெயப் பொன்வேண்டி வந்தோருக்கு
ஆயிரம்பொன் வழங்கிப் பின்னும்
கொதுவைமனை, நிலம்,பணிதி, கொற்றவனே!
அதைமீட்டுக் கொடும்என் றோர்க்கு,அத்
ததியில்ஈ ராயிரம்பொன் தந்துஅவரை
மகிழச்செய்து அதன்பின், ஆங்கு
முதுமறையோர் உபநயனம் முடிக்கஎன்றால்
அவர்க்குநிதி முந்நூறு ஈவான். 465

ஆலயம், மண்டபம், மடம் கட்டப் பொன் வழங்கியது

ஆலயத்தில் உற்றமணி மண்டபமும்
சூழ்மதிலும் அவமாம் தம்மைக்
கோலம்உற அமைப்பதனுக்கு இறையவனே!
திரவியங்கள் கொடுப்பாய்! என்னச்
சீலமுடன் இருபதினா யிரம்பொன்னும்
தந்து,சீர் செய்என் றான்;பின்
ஞாலம்அதில் மடம்தருமம் செய்யஐம்பது
ஆயிரம்பொன் நல்கி னானால். 466

நாரதர் வந்தது

அந்தகர்க்கும் சங்கமர்க்கும் முடவருக்கும்
சோகிகட்கும், ஆபத்து என்று
வந்தவர்க்கும், ஆதுலர்க்கும், மாறாத
சஞ்சலத்தால், வறுமை நோயால்
நொந்தவர்க்கும், சொல்லும்இன்ன மற்றவர்க்கும்
தினம்தினமும் நுவன்ற வாறு
சந்தமொடு பரிசுஅளித்தல் நாரதரும்
ஓர்ந்துஅங்கண் சார்ந்திட் டாரால். 467

நாரதரை வரவேற்றது

(அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

மாதவ முனிவர் ஆங்கு வந்ததை மன்னன் ஓர்ந்து,
காதல்கொண்டு அமைச்சர் சூழக் கடிதினில் தவிசை விட்டுப்
பூதலன் எதிர்சென்று ஏத்திப் புனிதனை அழைத்து வந்து,
ஏதம்இல் பீடம் நல்கி, எழுந்தபின், இயம்பு வானால். 468

வல்லாளன் வேண்டுதல்

“அயன்தவத் தினில்உ தித்தே அழகிய கரத்தில் வீணை
வியம்உறக் கொண்டு பாடும் மேன்முனி வரனே! தாங்கள்
நயம்உடன் நாயன் மீது நாட்டம்உற்று, எழுந்த செய்தி
தயைஉடன் அருள்க!” என்னத் தாபதர் இசைப்பது ஆனார். 469

உன் தருமங்கேட்டு வந்தோம்!

“தலத்தினில் மகிமை உற்ற
தாபதர் புகழும் மாஜம்
புலத்தினை வென்ற மோனர்
புகலும்மூ வகையுள் வன்னி

குலத்தினில் வருமன் னா!நின்
        கோதுஇலாத் தருமம் கேட்டுஅந்
நலத்தினை அறிய வந்தோம்;
        நவின்றிடாய்!" என,உ ரைப்பான். 470

வல்லாளன் தன்கவலையைச் சொன்னது

(வேறு)

"மனுமுறை அறிந்த தாபதர் புகழும்
        மாதவ முனிவரே! கேண்மோ!
தனியில்என் அரசைத் தாங்கவும் என்பேர்
        சாற்றவும் மகவுஇலன்; அதனால்
பனிமலர்க் குழலாள் பாகனார் தொழும்பர்
        பரிவுடன் கேட்டவை, மண்மேல்
கனிவுடன் அளிக்கத் துவசமது உயர்த்தேன்;
        கடவுளின் செயல்அறி யேனே!" 471

உனக்கு மகப்பேறு உண்டு!

"திருஉயர் தருமம் நடத்துவர் மண்மேல்
        சேயரைப் பெறுவரென் றேநல்
தருமநூல் களிலும் செப்புவது அன்றித்
        தக்கவ ரும்புகல் வதனால்,
பெருகுமா நதியும் மதியமும் சடையில்
        பெட்புடன் உற்றுஎலாம் காக்கும்
குருபரன் அருளால் குழவியும் உண்டாம்;
        கொற்றவா! செலவிடை தருவாய்!" 472

நாரதர் கயிலை சென்றது

(அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

மன்னவன்தன் நீதிதனைக் கயிலைவளர்
        பரமனுக்கு வழங்க வேண்டித்
துன்னுமுனி காதல்உற்றுச் செல்லுகையில்,
        சிவகணங்கள் துதித்து நிற்க,
முன்னிலங்கும் சங்கரனை நாரதனும்
        பணிந்து,பின்னர் முனிவர் சூழச்
சென்னிமதி அணிந்தபிரான் திருக்கோலம்
        கண்டுஇறைஞ்சிச் செப்பு வானால். 473

பரமசிவனிடம் நாரதர் கூறியது

தேசின்மிகு கயிலையில்வாழ் தேவாதி
தேவே!நின் திருத்தாள் போற்றி!
மாசுஇன்றி விளங்குஅருணை அம்பதியின்
வல்லாள மன்னன் என்போன்;
ஓசைபெறச் சுதன்வேண்டிக் கொடிநாட்டி,
உலகில்உள்ளோர் உவந்து கேட்கும்
பாசமுடன் எதையேனும் தருவன் என்று
பறைசாற்றும் பண்பைக் கேண்மோ! 474

வல்லாளன் மெய்த்தொழும்பன்

(எழுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

நீதியை வளர்ப்போன்; உண்மையைக் காப்போன்;
நெறிமுறை தனில்பிற ழாதோன்;
கோதினைக் களைந்த அறம்எனும் உருவாய்க்
குவலயத்து உதித்தநல் பூபன்;
பூதலத்து உயிர்கள் யாவும்தன் உயிர்போல்
புந்தியுள் கருதியே காப்போன்;
ஆதியே நினது பதமலர் துணைஎன்று
அனுதினம் தொழுதுவாழ் அன்பன். 475

அந்த வல்லாளனை யாமும் காண்போம்

(அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

வந்தமா முனிவன் கூறும் வாய்மையை, ஈசன் ஓர்ந்து,
அந்தவல் லாளன் தன்மை யாமும்கண்டு அறிவோம் என்றே,
சிந்தைசெய் முனிக்கும் மற்றத் தேவர்க்கும் இருடி கட்கும்
தம்தம்ஆச் சிரமம் எய்தச் சாற்றினான்; தன்னேர் இல்லான். 476

பரமசிவன் குபேரனை அழைத்தது

அக்கணம், கயிலை நாதன் அளகைகோன் தனைஅ ழைக்க,
திக்குஎலாம் மதிக்க அன்னோன் திரண்டபொன் குவியல் தாங்கி,
அக்குஅரவு அணிந்த ஈசன் அருள்பதம் வந்து போற்றச்
செக்கர்மே னியனும் ஆங்குச் சிலமொழி அருளல் உற்றான். 477

வல்லாளனைச் சோதிக்கச் சென்றது

அளகைஆள் அரசே! கேள்நாம் அருணைஅம் பதிவாழ் வேந்தன்
உளம்உறு தியைச்சோ திக்க உன்னிய படியால், நீயும்
வளம்உறும் சீடன் ஆகி,மாநிதி உடன்எம் மோடு
புளகமாய் வருக! என்று புகன்றனன், கயிலை நாதன். 478

பரமசிவன் ஜங்கமர் வடிவாய் நின்றது

மால்அயன் இருவர் கண்டு மனத்தினில் என்றும் இல்லா
மால்கொள, உம்ப ராரும் மலர்மழை சொரிய, வேத
நூல்களும் துதிக்க, யாரும் நுவலுதற்கு அரிய மாதுஓர்
பால்ஒளிர் பரமன், யாரும் பரவும்சங் கமராய் நின்றார். 479

சிவகணங்கள் ஆண்டிகளாய் உடன் வந்தது

தேவுறை கயிலை வாழும் திருஉயர் சிவக ணங்கள்
யாவும்எம் ஐயன் நற்சீர் அருளினால், ஆண்டி ஆனார்;
பூவுல கினில்வல் லாளன் பொருந்துநல் பதியை நாடிக்
கோமுறை யோர்கொண் டாடக் கூட்டமாய் வருவது ஆனார். 480

சிவனடியார்கள் உணவு இடுமாறு வேண்டிச் சென்றது

(எழுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

கற்பினில் உயர்ந்தும், கணவனை இறைபோல்
கருதுதாய் ஒருவரும் இலையோ?
பொற்புறும் மைந்தர் இல்லையோ? பசிக்குப்
போனகம் அளிப்பவர் இலையோ?
விற்பனம் உடைய அரசர்கள் இலையோ?
வியப்புடன் எங்களைக் கூப்பி,
கற்பனை யோடும் அமுதினைப் படைக்கும்
கண்ணியர் இல்லையோ என்பார். 481

பொன்னளித் தாலும் வேண்டுவது இலை;நல்
பூடணம் தரினும்யாம் வேண்டோம்;
துன்னுமா மணிகள் நல்கினும் விரும்போம்;
தொங்குமுத் தாரமும் கருதோம்;
மன்னர்கள் செங்கோல் அரசினை எமக்கு
வழங்கினும் மனம்அதில் இல்லை;
அன்னம்ஈந்து எம்மை ஆதரிப் பாரேல்
அன்புடன் உண்ணுவோம் என்பார். 482

ஜங்கமர் கணிகையர் வீதியில் வந்தது

நவ்விஅம் கரத்தில் இருந்ததை நீத்த
நாதர்சங் கமருமே, நற்சீர்
ஒவ்விய அருணை மாநகர்த் தெருவில்
ஒலிஎழக் குமுதவாய் மலர்ந்து
வெவ்விய பசியால் மெலிந்தவர் ஏற்க
மேவுவர் போலவும் கூவி,
செவ்விய கொவ்வை வாயராம் கணிகைத்
தெருவினைச் சார்ந்தவர் ஆனார். 483

ஜங்கமரின் கூற்று

கெண்டைபோல் விழியும், கிளிநிகர் மொழியும்,
கிளர்மதி வதனமும், மென்பூச்
செண்டைஆர் குழலும், கந்தம்அது உலவும்
தெங்கதிர் குரும்பைநேர் முலையார்
அண்டையில் இருந்தே, அல்விடிவு அளவும்
ஐங்கணை மாரனால் புரியும்
சண்டையை அகற்றத் தருபொனை, மின்காள்!
சாற்றுவீர்! எனஅவர் மொழிவார். 484

கணிகையர் கூற்று

பைஅரவு அணிந்த பரமனைப் போன்ற
பகர்அரும் ஐய!கேள்! யாங்கள்
பொய்யதும் உரையோம்; வஞ்சகம் உணரோம்;
புணர்தலுக்கு ஓர்இருள் முற்றும்
தையலர் ஒருத்திக்கு ஆயிரம் கனகம்
தருவது;அவ் வாறுஅளித் திடில்யாம்
மெய்யுடன் மெய்யும் பொருந்திடக் கலவி
விளைத்துமன் மதன்வினை தவிர்ப்போம். 485

பரமன் உடன் வந்தோருக்கு ஆணையிட்டது

(அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

பரத்தையர்கள் உரைத்தவணம் தந்துஉடன்ஒவ்
ஒருத்திக்குஓர் பண்டா ரத்தைக்
கரத்துஅமைத்துப் பிரியாதீர் என்னவும்கண்
காட்டிமிகக் கட்டுப் பாடாய்
உரைத்துவிலை மாதர்களின் வீதியெலாம்
சங்கமராய் ஒளிரச் செய்து,
வரத்தைமிகத் தரும்அருணை நகரினில்எண்
காதம்மட்டும் மருவச் செய்தார். 486

வீதியில் வந்த ஜங்கமரை வல்லாளன் வரவேற்றது

விலைமாதர் தனித்துஒருவர் இல்லாமல்
அரிதுஆக்கி, வெய்ய காமன்
கலைமார்க்கப் படிமருவச் செய்தசங்க
மரும்நீங்கிக் கமழும் மாநன்
நிலைமார்க்கம் ஆய்ந்திட்ட சீடன்உடன்
மேவஅந்த நிலத்தை ஆளும்
சிலைமார்க்கம் அறிந்தமன்னன் கண்டுஎதிர்சென்று
இறைஞ்சிஅழைத்து இருத்திச் சொல்வான். 487

வல்லாளன் புகழுரை
(வேறு)

பண்ணிய தவமோ? அன்றிப் பாரினில் யான்இ யற்றும்
நண்ணிய கருமம் யாதோ? நயக்கின்அவ் வாறு நல்கப்
புண்ணிய வசமோ? தேவர் பொன்அடி வருந்த இங்குக்
கண்ணியம் உறுவேன் தங்கள் கடைக்கணும் பெறுவேன் என்றான். 488

கன்னியை நல்குவாய்

மன்ன!கேள்! அரசு நீதி மார்க்கமும், நீடு வாழி!
உன்னையான் கருதி வந்தது ஓதுவம்; உருவில் மாரன்
பன்னும்ஐங் கணையால் இன்று படுத்திடும் துயரை மாற்றக்
கன்னியை நல்கில், கீர்த்தி கடல்ஏழும் வயங்கும் என்றார். 489

கணிகையரே வேண்டும்

இதைவிடத் தேவ ரீருக்கு எழில்மணம் முடிப்பிப் பேன்என்ற
அதைஉணர்ந்து ஐய ரானோர், அரச!கேள்! அதுமா தொல்லை;
வதைசெயும் காம நோயை மாற்றுதல் விலைமா தர்க்கே
புதையல்போல் தெரியும் என்று புகன்றனர் பெரியோர் ஆங்கு. 490

விரும்பியவாறே வேசையை அழைப்பேன் என்றது

நிட்டைசெய் வோர்க்கும் போதம் நிகழ்த்துசங் கமரே! தங்கள்
இட்டத்தின் படியான் செய்வேன்; என்று,இறை காவ லோரை
விட்டனன்;“விரைவில் சீரார் வேசையாம் ஒருமின் னாளை
இட்டமாய் அழைமின்” என்ன, ஏகினர் வாய்வின் மிக்கோர். 491

கணிகையர் எவரும் இலர்

சென்றுவே சையர்கள் வாழும் தெருமனை தோறும் புக்கு
நின்றுஅங்கு நோக்கும் காலை ஞேயமாய் நடன கீதம்
கொன்றைசூ டியஎம் மான்தன் குழுமுனர் ஆடல் கண்டு,
இன்றுஉத வாதுஎன்று எண்ணி இறைக்குவந்து உரைப்பது ஆனார். 492

“எது கேட்டாலும் வழங்குதும்” என்றதற்குச் சோதனை
(எழுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

அம்மொழி ஓர்ந்த மன்னவன், வெகுண்டே
        அமைச்சரை நோக்கியே புகல்வான்;
நம்மொழி பிறழ்வது அரன்திருச் செயலோ?
        நாம்செய்த பூசையின் குறையோ?

செம்மொழி ஆர்ந்த சங்கமர் கேட்ட
தெரிவையர் கிடைப்பதும் அரிதுஎன்று
இம்மொழி அவர்முன் இசைப்பது முறையோ?
என்னவும், அமைச்சர்கள் இசைப்பார். 493

அமைச்சர்களே கணிகையை அழைத்து வரப்போதல்

சிந்தையில் கவலை உற்றிட வேண்டாம்;
செல்வனே! பேதையேம் சென்று
விந்தைகொள் வேசை மாதினைக் கொணர்வோம்;
வியாகுலம் விடும்என அவர்வாழ்
சந்தைகொள் வீதி அடைந்துஅவர் மனையில்
தங்கிய கோலமும் நோக்கிப்
பந்துநேர் முலைமேல் கந்தமும் அணிந்த
பரத்தையர்க்கு எடுத்துரைப் பாரால். 494

கருத்து முடிக்கும் கணிகையருக்கு நிரந்தரம் பொருள் தருவோம்

மைஉலாம் விழிநேர் மாதர்கள் நெருங்கி
வாழும்இவ் வீதியில், ஒருத்தி
மெய்உலாம் அரசை நாடிய பெரியோர்
விரகத்தைத் தணித்திடு வாரேல்,
கைஉலாம் கடகப் பணிமணி வடமும்
கலித்திடும் சதங்கையும் அணிந்து
நெய்உலாம் தயிர்பால் அறுசுவை அன்னம்
நிரந்தரம் உண்டுவாழ் குவரே. 495

கணிகையர் மறுத்துரைத்தல்

இன்னவாறு அமைச்சர் உரைக்கஅம் மின்னார்
இறைஞ்சியே,“யாங்கள் எல்லோரும்
முன்னம்இவ் அடியா ரிடம்பொருள் இரவு
முழுமையும் இருந்திடப் பெற்றோம்;
துன்னும்இவ் இரவு கழிந்தபின், நீவிர்
சொற்றது போலவாம்” அமைச்சர்
தன்அகம் சலித்து மன்னனுக்கு அதனைச்
சாற்றவும், ஆங்குஅவன் மொழிவான். 496

வல்லாளனே தேடிச் சென்றது
(அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரிய விருத்தம்)

அற்பம்இது நமக்குஅரிதாய் இருப்பதுஎன்கொல்?
அந்தோ!என்று அயர்வுற்று, ஆங்குப்
பற்பலவாய்ச் சிந்தைதனில் ஏக்கம்உற்று,ஈது
இறையருளும் பான்மை தானோ?
தற்பரனைப் போல்எழுந்த சங்கமருக்கு
உரைத்தவண்ணம் தருவேன் என்று
விற்பொருதும் வேந்தன்அதி விரைவாகக்
கணிகையர்பால் மேவி னானால். 497

என் அரசினைத் தருவேன்
(வேறு)

வந்தவர் எதுகேட் டாலும் வழங்குதும் எனப்ப தாகை
அந்தரம் அளாவ நாட்டி, அளித்திடும் நாளில் இன்று
சுந்தர சங்க மர்க்குச் சொன்மொழி பிறழாது என்னைப்
பந்தமாய்க் காப்ப வட்குஇப் பதியினைத் தருவேன் என்றான். 498

விரகம் தீர்ப்போர் என்னுடைய தாயார்

கரி,பரி உடனும், வேண்டும் கனகமும் தருவேன்; முத்துச்
சொருகிய சிவிகை ஈவன்; தொல்உலகு ஆள்வ தற்குஇங்கு
அரியசெங் கோலும் நல்கி, அவர்க்குயான் பணியும் செய்வேன்;
பெரியவர் விரகம் தீர்த்தால் பெற்றதாய் எனக்குஆம் என்றான். 499

விரகம் தீர்த்தால் என் உயிரும் தருவேன்.

உலகினில் வரும்சு கத்துள் உயர்சுகம் இஃதே என்று
கலைஉணர் முனிவ ராரும் கழறுவர்; ஆத லால்நம்
தலமதில் உற்ற செய்ய சங்கமர் விரகம் தீர்த்தால்
இலகும்என் உயிர்கேட் டாலும் ஈகுவேன்; வருவீர்! மின்காள்! 500

கணிகையர் காரணம் சொல்ல, கவலையுடன் திரும்பியது

ஆதர வாகத் தங்கள் ஆணையின் படியே, யாங்கள்
ஏதம்இல் அடியர் தம்மோடு இன்புறப் பொருளும் பெற்றோம்;
நாத!என் செய்வோம்? என்று நங்கையர் பணிந்துஉ ரைக்கப்,
பூதல மன்னன் வெட்கிப் புகழ்மனை வந்து சார்ந்தான். 501

வதனம் மாறிய வல்லாளனை மனைவியர் கேட்டது

(எண்சீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

இல்லம்உற்ற மன்னன்மதி வதனம் மாறி
இருப்பதனை, மங்கையர்கள் இசைந்து நோக்கி
மல்லமா தேவியரும், இளையாள் ஆகும்
வண்மைமிகு சல்லமா தேவி யாரும்,
தொல்உலகைப் புரக்கவல்ல எங்கள் கோவே!
துன்பம்உற்ற காரணம்என்? அவற்றை நீவிர்
சொல்லும்!என அடிபணிந்து வினவ, ஆங்குத்
தூயநெறி யோன்அவருக்கு இதுசொல் வானால். 502

வல்லாளன் நடந்ததைச் சொன்னது

(அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

இன்றுஒரு முதியோர் மானார் இன்பத்தில் இச்சை கொண்டு,
வென்றிசேர் நம்மை நாடி, வினவிய படிக்குஇ சைந்திம்,
மன்றதில் விலைமின் னார்கள் வாய்ப்பதும் அரிதால், நொந்தேன்;
என்றுஅவர் வாய்மை கேட்ட எழில்மனை யாரும் சொல்வார். 503

இளைய மனைவி வல்லாளன் வாக்கைக் காப்பேன் என்றது

(எண்சீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

விரகம்உற்ற அடியவர்க்கு வாக்குஅ ளித்த
வேந்தே!நின் மனம்யாதோ அறிகி லோம்யாம்?
இருவர்களில் சிறியவளாம் என்னை அன்னோற்கு
இசைத்திடவும் கருத்துஉளதேல், இசைவேன் என்றாள்.
திருவளரும் மன்னன் அகம் மகிழ்ந்து நோக்கிச்
சேயிழையே! அடியவரோடு அறையில் சேர்ந்துஅவ்
உருவிலியால் படும்துயரம் ஒழிப்பாய் என்றே
உத்தமனும் பெரியவருக்கு உரைத்திட் டானால் 504

சல்லமாதேவி அறையுள் புகுதல்

(அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

அக்கணம் நன்னீர் ஆடி, அழகுஉற அறையுள் சேர்ந்து
மிக்கநல் யாழை மீட்டி, விநோதமாய்க் கீதம் பாடி,
பக்கலில் நெருங்கி அந்தப் பரமனைப் பார்க்கும் காலை
அக்குஅணி மெய்யன் ஆங்கே அரியயோ கத்தில் உற்றான். 505

ஜங்கமர் உள்ளங்குளிர உதவ முனைந்தாள்

பின்னும்அம் மங்கை அந்தப் பெரியவர் மகிழ எண்ணித்
துன்னும்அங்கு அவர்மீது உற்ற சுகந்தநீர் எடுத்துத் தூவி,
நன்நயத் துடனே நிற்க, நயனமும் திறவாது அன்னோர்
தன்னையும் நோக்கா தாலும் தயங்கிஅங்கு உரைப்பது ஆனாள். 506

அண்ணாமலையார் குழந்தையானது

வேந்தனால் உரைத்த வாய்மை வீண்படல் முறையோ? அந்தோ!
ஏந்தலே! என்றுஇ றைஞ்சி, எழில்உறும் மடந்தை ஆங்குச்
சாந்தமாய் மேல்வி ழுந்து தழுவ,அப் பரமர் ஆனோர்
ஏந்தவும் குழந்தை ஆகி இன்புஉற அழுவது ஆனார். 507

குழந்தையானவர் மறைந்தது

அரன்ஒரு குழவி ஆகி, அலறியே அழும்போது, அங்கே
பரமனார் செயல்என்று எண்ணிப் பார்த்திபன் விரைவில் வந்து,
கரம்அதில் எடுத்துஅ ணைத்துக் களிப்புடன் உச்சி மோந்து
விரகுஉடன் இருக்கும் போது,அவ் விமலனும் மறைந்திட் டானால். 508

வல்லாளன் மனம் வருந்தியது
(எழுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

ஐயனே! நினது திருஉளச் செயலை
அறிவமோ? அறிவிலோம் யாங்கள்;
மெய்யனே! கண்கள் மூன்றுஉடை யானே!
வேதனே! வேதநா யகனே!
துய்யனே! எம்மைச் சோதனை செயவோ
சுதன்எனத் தோன்றியே மறைந்தீர்?
செய்யனே! எங்கட்கு என்விதி என்று
தேவியோடு அரசனும் மெலிந்தான். 509

ரிஷப வாகனக் காட்சி

கொற்றவன் இவ்வாறு உளம்மெலிந்து, ஆங்குக்
கோஎனக் கதறும்அக் காலை,
நற்றவத் தோர்கள் துதிசெயும் ஈசன்,
நாயகி யுடன்விடை ஏறிச்
சுற்றிலும் கணங்கள் சூழ்ந்திட, விதி,மால்
தொடரவும், அருணைஅம் பதிவாழ்
வெற்றிகொள் இறைக்குத் தரிசனம் உதவ,
விரகுடன் பணிந்துஅவன் துதிப்பான். 510

ஒரு சேய் அருளுவாயே
(அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

ஆதியே! சரணம்! மண்மேல் அடியரைக் காக்க வல்ல
சோதியே! சரணம்! கங்கைத் தூயசெஞ் சடையில் துன்னப்
பாதிமா மதிஅ ணிந்த பரமனே! தமியேற்கு உற்ற
நீதியைத் தாங்க ஓர்சேய், நின்மலா! அருளு வாயே!. 511

மகனாக இருந்து அந்திமக் கிரியை செய்வோம்

சுந்தர மன்னா!கேண்மோ! சுதன்உனக்கு யாமே ஆனோம்;
அந்தத்தில் நாம்உ னக்கே அறைவிதி முடிப்போம் என்று
சந்த்ரசே கரனார் வாழ்த்திச் சார்ந்தனர் கயிலை; பின்னர்ப்
பந்தமாய் உலகை வேந்தன் பண்புடன் ஆண்டு வாழ்ந்தான். 512

8. தீர்த்தச் சருக்கம்

கணபதி, முருகன், சிவன், பார்வதி துதி
(அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரிய விருத்தம்)

செருமலையும் களிற்றுமுகப் பிள்ளைஇரு
பதம்போற்றித் திரையால் முத்தம்
தரும்அலையும், ஒருமலையும் தொலைத்தமலைக்
கிழவன்இரு சரணம் போற்றிப்,
பொருமலையும் இரங்கலையும் அடியாருக்கு
ஒழிக்க,அழல் பொருப்பாய் நின்று,என்
கருமலையும் செம்மலையும், பச்சைமலை
மடந்தையையும், கருத்துள் சேர்ப்பாம். 513

லிங்கபுராணத்தில் உள்ளதைச் சொல்வேன்
(கலிவிருத்தம்)

தேங்கும் அன்பில் சிவபுரா ணம்தனில்
ஓங்கு உருத்திர சங்கிதை ஓதினன்;
பாங்குஇ லிங்க புராணப் பரப்பினும்
ஈங்குஅ றிந்த படியும் இயம்புவேன். 514

புராணம் சொன்ன முறை

ஆதி வேதன் அருளச் சனகனும்
வேதம் வல்ல வியாதனுக்கு ஈந்தனன்;
சூத னுக்கவன் சொல்லினன்; சூதனும்
ஏதம் அற்ற இருடியர்க்கு ஈந்தனன். 515

எஞ்சிய சரிதம் சொல்வோம்.

வன்னி மாமலைத் தோற்றமும், வான்மலைக்
கன்னி பாகம் கலந்ததும், முன்னமே
சொன்னது ஆதலின், ஆங்குஅது ஒழித்து,அதன்
பின்னர் உள்ள கதைசில பேசுவாம். 516

தீர்த்த முதலானவற்றைக் சொல்வோம்

தீர்த்த மும்அதில் செய்தரு மங்களும்.
வாய்த்த வெற்பின் வலமும்இ லிங்கமும்
ஏத்தி டாதவர் எய்தும்இ கழ்ச்சியும்,
பார்த்துஅ ரன்பொருள் கொண்டவர் பாவமும். 517

யாவையும் இயம்புகிறேன்

பந்த மாய்அறி யாதுசெய் பாவமும்,
சிந்தை ஆர அறிந்துசெய் தீமையும்,
முந்தை யோர்கள் ஒழித்த முறைமையும்,
எந்தை நானம் மகிழ்வும்இ யம்புவேன். 518

சிவப்பிராமணர் தோற்றம்
(அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரிய விருத்தம்)

விருப்புஇல்கோ தமனார் ஈசன் திருமுனே வேள்வி நாட்ட,
திருப்பொலி சடையோன் தன்னால் செனித்திடும் மறையோன், அங்கு
உருப்பொலி கனலோன் என்ன உதித்தனன்; அவனை நோக்கிப்
பொருப்புஇறை அவனைப் பூசை புரிஎனப் புகழ்ந்து சொன்னான். 519

கணிகையர் தோற்றம்

மற்றும்ஏழ் தருப்பை தீயில் விடுதலும், மலர்மாது என்னக்
கற்றைஅம் குழல்ஏழ் மின்னார் உதித்தனர்; கணிகை மாராய்
நிற்றலும் இறைவர் முன்னே நிருத்தமே புரியும் என்றான்;
நல்தடம் பலவும் கண்டு நகரமும் சிறப்பும் செய்தார். 520

இந்திர தீர்த்தம்

மந்திரம் பரவும் வன்னி மலைதனக்கு அடுத்த கீழ்பால்,
இந்திர தடம்உண்டு; அந்த இந்திரன் முதலே கண்டது;
அந்தரத்து அமரர் தாமும், அதில்தினம் மூழ்க லாலே
சந்தனக் குழம்பு நாறும், மணக்கும்ஐந் தருவின் மாலை. 521

தைப்பூசத்தில் மூழ்கும் பலன்

பரமம்ஆம் அதில்தைப் பூசம் படிந்திடில், பருகில், கோடி
பிரமபா தகம்போம் என்றால், அதன்நலம் பேச லாமோ?
சுரர்பதி மூழ்கி முன்னே தொடர்ந்ததீ வினைகள் தீர்ந்தான்;
இரவிஉள் அளவும் வாழ இமையவர் உலகம் பெற்றான். 522

அக்கினி தீர்த்தம் பலன்

அங்கிதன் பெயராம் தீர்த்தம் அருணைமால் வரைத்தென் கீழ்ப்பால்
பொங்கியது; அதனில் மீனத் திங்கள்பூ ரணையின் மூழ்கில்,
செங்கயல் கருங்கண் செவ்வாய்த் திருந்துஇழை யவரால் வந்து
தங்கிய வினையும் தீரும்; தருமமும் தவமும் சாரும். 523

அக்கினிதேவன் மூழ்கியபலன்

வன்னிமுன் ஒருநாள், ஏழு மறைக்குல முனிவர் காதல்
துன்னிய மடந்தை மாரை விரும்பத்தன் சுவாகை அந்தப்
பன்னியர் வடிவம் ஆகப் புணர்ந்துமேல் படர்ந்த பாவம்
தன்னைத்தான் கண்ட அந்தத் தடத்தினில் படிந்து சாய்த்தான். 524

எமதீர்த்தம்

தென்திசைத் தரும தீர்த்தம் உளது;அதில் செறிந்து மூழ்கில்
பொன்திகழ் வடிவம் ஆகும்; உடற்பிணி பொடிபட்டு ஓடும்;
வென்றியில் காலன் முன்னாள் விதிப்படை தொடர, மேனி
குன்றிய சாபம் தீர்த்தான், அதன்இடைக் குளித்து மாதோ. 525

நிருதி தீர்த்தம்

நீங்குஅரும் நிருதி தீர்த்தம் உளது;மேல் நிருதி கோணத்து;
ஆங்குஅதில் முழுகி னாருக்கு அரும்பகை அனைத்தும் தீரும்;
ஓங்கும்அத் தடத்தின் முன்னே உருகியே நிருதி மூழ்கி,
வீங்கிய கனல்கண் பேழ்வாய் அலகையின் விசயம் பெற்றான். 526

வருண தீர்த்தம்

வசைஅறு மலைக்கு மேல்பால் வளம்பெறு வருண தீர்த்தம்;
நசைபெற அதனில் மூழ்கில் கிரகம்ஒன் பானும் நன்றாம்;
இசைபெறக் கிரகம் எல்லாம் முழுகும்;அவ் இடத்தில் வாயு
திசையினில் பவன தீர்த்தம் முழுகில்எத் துயரும் தீரும். 527

குபேர தீர்த்தம், ஈசான்ய தீர்த்தம் (அசுவினி தேவர் தீர்த்தம்)

வடதிசை குபேர தீர்த்தம்; முழுகினார் வறுமை போம்;அத்
தடமதிற் குணபால் ஈசன் மருத்துவர் சமைத்த தீர்த்தம்;
புடைசெறிந்து அதனில் மூழ்கில் புலையரில் கடைய ரேனும்
அடைவுடன் வருணம் நான்கில் அதிகராய் அரனைச் சேர்வார். 528

அகத்திய தீர்த்தம்

அந்தகத் தடத்தின் தென்பால் அகத்தியத் தடம்உண்டு; அங்கே
முந்திய கன்னி மாதம் மூழ்கி,உள் கொண்ட பேர்கள்
சந்திர வதனம் கண்டார், தமிழ்க்கவிக்கு அரசர் ஆவார்;
செந்திரு மயிலும் கல்விச் செல்வியும் சேரும் அன்றே. 529

வசிஷ்ட தீர்த்தம்

தனபதி தடத்தைச் சேர வசிட்டனார் தடம்உண்டு; அந்த
முனிவர்,ஐப் பசியின் மூழ்கி முனிவரில் தலைமை பெற்றார்;
அனையதில் மூழ்கி னார்கட்கு அங்கமும் செங்கை நெல்லிக்
கனிஎன விளங்கும்; பாவக் கடலதும் கடப்பர் அன்றே. 530

தேவர்கள் நீராடிய தீர்த்தங்கள் பல

கங்கைவேல் குமரன், ஆனை முகத்தவன், கதிரோன், வெற்பின்
மங்கை,ஓர் வடுகன், கன்னி, மதியம்எண் வசுக்கள், வெள்ளைப்
பங்கய மடந்தை, தேவர் குடைதடம் பலவும் சூழும்;
அங்கதோர் தடத்தின் மேன்மை மறைகளும் அறிவுறாவே. 531

திருநதி, சோணநதி

ஒருநதி தானும் ஒவ்வாத் திருநதி வடபா லாக;
வருநதி முழுகிப் பூமான் மாயவன் உரத்தில் சேர்ந்தாள்;
நருமதை பரவும் சோண நன்னதி தென்பால் தோன்றும்;
சுரநதி யமுனை பொன்னி படிந்துதம் துயரம் தீர்ந்தார். 532

புண்ணியநதி

புண்ணிய ஆறு தெய்வ மலைக்குமேல் திசையில் பொங்கும்;
நண்ணிய புண்ணி யாற்றூர் என்றுபேர் நகரம் தானும்;
எண்ணிய நதியின் மூழ்கி ஈழன் எ(ற) அரசன் தீங்காம்
பெண்ணியல் வடிவம் தீர்ந்தான்; வடிவமும் பேறும் பெற்றான். 533

சேயாறு

திருந்துசே யாறு முன்சொல் திருநதி வடபால் தோன்றும்;
பொருந்தவேல் எறிந்த செவ்வேள் அழைத்தஅப் புனித நீரில்,
அரும்திகழ் அயிலோன் மூழ்கி, அசுரரைத் தொலைக்கும் சீரும்,
மருந்துஅயில் அமரர் சேனா பதிஎனும் வரமும் பெற்றான். 534

சிவகங்கை

நிருத்தர்ஆ லயத்தின் உள்ளே சிவதடம் உளது; நித்தம்
கருத்தினால் நினைத்தால், தெய்வக் கங்கையில் படிந்தது ஒக்கும்;
உருத்திரர் பலரும் மாசி மகத்திலே உகந்து மூழ்கி,
எருத்தினில் இருந்து தேவர் எவரினும் ஏற்றம் பெற்றார். 535

சக்கர தீர்த்தம்

சக்கர தீர்த்தம் அந்தத் தடத்தினில் குணபால் தோன்றும்;
மைக்கடல் அனைய மேனி வராகமால் படிந்த தாகும்;
அக்கரை வலமாய் வந்தோர், முழுகினோர், அருந்தி னோர்கள்,
துக்கசா கரம்விட்டு ஈசன் துணைப்பதம் பெறுவர் அன்றே. 536

பிரம தீர்த்தம்

நாயகன் அமரும் கோயில் மருங்கினில், நளினக் கோயில்
தூயவன் பெயராம் தீர்த்தம், தீயவன் திசையில் தோன்றும்;
காயம்அத் தடத்தில் தோய்ந்தார், பிறவியாம் கடலில் தோயார்;
ஆயிரம் ஜனனம் தோறும் அடைந்ததீ வினையும் தீர்ப்பார். 537

பிரமதீர்த்தத்தில் மூழ்கித் தானம் செய்தலின் பலன்கள்

அத்தடம் முழுகிச் செம்பொன் அணுஅளவு அளிப்பார் ஆகில்,
சத்தசா கரம்சூழ் இந்தப் புவிஎலாம் தனத்தி னாலும்
முத்தணி மணியி னாலும் நிறைத்தது முழுதும், ஈசன்
பத்தர்பால் அளிக்கும் அந்தப் பலத்தினும், அதிகம் ஆகும். 538

சிவந்தபசு கொடுத்தோர்-பலன்

தேன்நகு தடத்தின் மூழ்கிச் செய்யஆன் ஈந்தோர், வெள்ளைத்
தானவா ரணம்சூழ் செம்பொன் சயிலம்நேர் விமானத்து ஏறி,
மேனகை, அரம்பை, தூய கவரிகள் இரட்ட மேவி.
ஆனில்ஓர் மயிர்க்குஓர் கற்பம் அரன்பதத்து இருப்பர் அன்றே 539

கரியபசு அளித்தோர்-பலன்

காலமே அதனின் மூழ்கிக் கரியஆன் அளித்தோர், கோல
நீலமால் வரைபோல் நீலம் நெருங்கிய விமானத்து ஏறி,
சூலமே பிடித்துப் பூத கணத்தவர் தொடர்ந்து போற்றப்
பாலலோ சனர்வாழ் கின்ற பரபதத் திருப்பர் அன்றே. 540

வெள்ளைப்பசு, குடை, செருப்பு, குதிரை தந்தோர்-பலன்

வெள்ளைஆன் அளித்தோர், வெள்ளை விடைகள்ஆ யிரம்சூழ் முத்தின்
கொள்ளைஆம் விமானத்து, ஏறி, இமையவர் குழாம்கொண்டு ஏத்த,
வள்ளலார் பதத்தில் சேர்வர்; மழைக்குடை செருப்புத் தந்தோர்,
எள்ளரும் பரிமா ஈந்தோர், இந்திர பதத்தில் சேர்வார். 541

கன்னியைத் தானமாய் அளித்தோர்-பலன்

கன்னியைத் தான மாய்அக் கரைதனில் அளித்தோர், தேவர்
பொன்னியல் உலகில், போக பூமியில், அளகை நாட்டில்,
மின்திகழ் மலரோன் நாட்டில், விரும்பின நுகர்ந்து தேவர்
சென்னியால் வணங்கிப் போற்றச் சிவபதத்து இருப்பர் அன்றே. 542

அருணையில் அன்னதானப் பலன்

உத்தம தலத்தில், கோடி அருந்தவர்க்கு உதவும் அன்னம்,
நித்தமாம் காசி மீதுஓர் அவிழ்ப்பலன் தனக்கு நேராது ;
அத்தலத்து அனந்த கோடி அருந்தவர்க்கு உதவும் அன்னம்,
சத்திய அருணை நாட்டில் அவிழ்ப்பலன் தனக்குஒவ் வாதே. 543

அரனுக்கு இடபதானம், அந்தணர்க்குப் பூமி தானம் செய்தலின் பலன்

ஆஅடி அளவு பூமி அந்தணர்க்கு அளித்தோர், ஈசன்
சேஅடி நிழலில், தங்கள் கிளைஉடன் செருக்கி வாழ்வார்;
மாவிடை அரற்கு விட்டோர், மற்றுஒரு விடைமேல் ஏறி,
மேவிடும் சிவலோ கத்தில் பவனிபோய் வியப்பர் அன்றே. 544

மரம் நடல், நந்தவனம், கிணறு, குளம், அமைத்தோர் மெழுகி விளக்கிட்டோர் அலங்காரம் செய்தோரின் பலன்

சாலைகள் சமைத்தோர், நந்த வனம்சமைப் பித்தோர், கேணி
கூலமார் தடங்கள் கண்டோர்; குலிசனார் பதத்தில் சேர்வார்;
ஆலயம் மெழுகித் தூர்த்து விளக்கிட்டோர், அலங்க ரித்தோர்,
வேலையின் நடுவில் பாந்தள் மெத்தையில் துயில்வர் அன்றே. 545

தண்ணீர்ப்பந்தல் தருமம், ஆடை வழங்குவார்-பலன்

மகிழ்ப்புனல் அரிதுஆம் நாளில், மருவுநீர்ப் பந்தர் வைத்தோர்,
செழிக்கும்மேல் பதவி தன்னில் தேவரும் துதிக்க வாழ்வார்;
புழைக்கைமா உரியர் அன்பர்க்கு அணிகலை புனைவித் தோர்,ஓர்
இழைக்குஅளவு இறந்த காலம் இறைபதத்து இருப்பர் அன்றே. 546

மடங்கட்டியோர் பலன்-பிதிர்யாகம் செய்தோர் பலன்

மடம்சமைத் தவர்கள் அந்த மடத்தில்ஓர் துகட்குஓர் கற்பம்
இடம்பிடித்து அழியா வீட்டில் இருப்பர்;வேறு இறந்த பேர்க்கும்
விடம்குடித்து இறந்த பேர்க்கும் விதியினால் உறுதி வேள்விக்
கடன்கழித் தனரேல், அந்தக் குலம்எலாம் கதியில் சேரும். 547

காக்கை பெற்றபேறு

காகம்முன் பலிபீ டத்தில் பலிதனைக் கவரும் போதில்,
ஆகம்ஆர் சிறையைக் கீழே புடைத்ததுஆ லயத்தின் ஊடே;
ஓகையால் நமது கோயில் விளக்கியது எனஉள் கொண்டு,
பாகசா தனனார் வாழும் பதியினைப் பரமன் ஈந்தான். 548

மூஷிகம் பெற்றமுக்தி

மூடிகம் ஒன்று கோயில் முழையினைக் கிளறும் போது,
தேடுஅரும் மணிஒன்று அங்கே சிதறியோர் விளக்கம் காட்ட,
ஆடிய பெருமான், தீபம் அளித்ததுஎன்று அதற்கு நல்ல
வீடுஉயர் நெறியும் காட்டி, விரைந்துசா லோகம் ஈந்தான். 549

சிலந்திக்குப் பதவியும், முத்தியும்

சிலந்திஒன்று ஒருநாள் அந்தத் திருமலை இடத்து, நூலைக்
கலந்துஉடன் இழைக்க, ஈது கலைநமக்கு அளித்தது என்று,
நலம்திகழ் அரசன் ஆக்கி, அதற்குநல் அறிவு நல்கி,
உலந்தபின், நெடிய மாயன் உலகினை உதவி னானே. 550

மணலைச்சிவனாக்கியவன் அடைந்தபேறு
(வேறு)

ஒருமணலைச் சிவன்உருவம் எனநினைத்துஅவ்
        இடத்தில்வைத்தோன் ஒருவன், பின்னைப்
பரகதிபுக்கு அடைந்து,சிவன் என்னவேற்
        றுமைஅகன்ற பதவி சேர்ந்தான்;
பொருவுஅரிய அருணகிரிப் பதிவளம்ஈது
        எனஉரைத்துப் புண்ட ரீகத்
திருமுகமண் டலம்மலர்ந்தே இருந்தனன்நான்,
        மறைபுகன்ற செல்வன் தானே. 551

9. திருமலை வலம்புரிச் சருக்கம்

மலைவலம் வரும் செயலைச் சொல்லவேண்டுதல்

“கனகமல! கனகம்மலர்த் தடங்கள்அது
பெருமையினால் களித்தேன்; அந்த
அனகமலை வலம்புரியும் செயலினையும்
தெரியஉரைத்து, அருள்வாய்!” என்று,
சனகமுனி எழுந்துபணிந் துரைக்குதலும்
மனம்மகிழ்ந்து, கிரணக் கோலில்
தினகரனார் திறந்துஅடைக்கும் திருக்கோயில்
கடவுள்இவை செப்பல் ஆனான். 552

அருணகிரிவலத்தின் நலம்

“கற்பம்எலாம் அரியதவம் புரிந்தவரும்
அதன்பெருமை காண மாட்டார்;
அற்பதவம் புரிந்தவருக்கு அருணகிரி
வலத்தின்நலம் அறிய லாமோ?
சிற்பரன்தன் புகழ்கேட்கும் விருப்புடையாய்
என,உனக்குச் செப்பா நின்றேன்;
அற்புதம்இக் கதைஅமுதைச் செவிவழியே
புகட்ட,இன்பம் அருந்துக!” என்றான். 553

சோணகிரி வலம்புரிதல் பிறவிஎனும்
பெருங்கடற்குத் தோணி ஆகும்;
ஏழ்நரகக் குழிபுகுதாது அரியமுத்தி
வழிக்குஏற ஏணி ஆகும்;
காண்அரிய தவத்தினுக்கும் அறத்தினுக்கும்
அரும்பொருட்கும் காணி ஆகும்;
வாள்நுதல்மின் இடத்துஇருக்கும் கண்ணுதலை
மனம்உருக்கும் மகிழ்ச்சி ஆகும். 554

‘அருணகிரியை வலம் வருக’ என்பதற்கு ஏதும் நிகராகுமோ?

காசிமுதல் சிறப்புடைய தலங்களிலே
இருந்து,இறையைக் கற்ப காலம்
பூசைசெயும் ஒருபலமும், நெடுங்காலம்
அரியதவம் புரிகை தானும்,
தேசிகனார் உரைத்தபடி சமாதியிலே
இருந்துபெறும் சித்தி தானும்
நேசமுடன் அருணகிரி வலம்வருகஎன்று
உரைப்பதற்கு நிகர தாமோ? 555

மலைவலம் வரும்பலன்

அருணகிரி வலம்வருகஎன்று உரைப்பளவில்
அதிகபிர மத்தி நீங்கும்;
நருமதையின் அளவும்மது அருந்துபவம்
வருந்திநடு நடுங்கி யோடும்;
மருவுபெரும் பொருள்கவர்ந்த பழவினையும்
கரம்குவித்து வழிக்கொண்டு ஏகும்;
குருபரற்குத் தவறிழைத்த கொடுவினையும்
பயந்துகருக் குலையும் தானே. 556

பலவகையான பாவங்கள் போகும்

அந்தவினை, உடன்படரும் பெரும்காற்றின்
எரிசுடர்போல் அவியா நிற்கும்;
தந்தையரைக் கடிந்தவினை, கருடன்உற்ற
அரவுஎனவே தளர்ந்து மாயும்;
மைந்தரையும் மகளிரையும் தொலைத்தவினைக்
கடல்,சுவறி வறிய வாகும்;
எந்தைபொருள் கவர்ந்தவினை, தனக்குஇருக்கும்
இடம்ஏதுஎன்று இசைக்கும் தானே. 557

கிரிவல பலன்
(வேறு)

ஓர்அடிக்கு யாகம் செய்த பலத்தினை உதவா நிற்கும்;
ஈர்அடி இராச சூய பலம்தரும்; இனிய மூன்று
நேர்அடி பரிமே தத்தின் பலத்தினை நிறைக்கும்;நாலு
பார்அடி இடுவார்க்கு யாகப் பலன்எலாம் பலிக்கும் தானே. 558

ஏனைய பலன்கள்

வலம்கொள்ஓர் அடியே பூமி வலம்செயும் பலத்தை நல்கும்;
அலங்கும்ஈர் அடியே தீர்த்தம் ஆடிய பலன்கள் ஈயும்;
தலம்கொள்மூன்று அடிகள் ஈர்எண் தானத்தின் பலத்தை நல்கும்;
இலங்குநால் அடிக்கு யோகத்து எண்வகைப் பலத்தை நல்கும். 559

வைத்தஓர் அடியே பூசைப் பலன்எலாம் வழங்கும்; அங்கே
உய்த்தஈர் அடியே லிங்கம் தாபித்த உறுதி நல்கும்;
மெத்தவே அடிமூன்று இட்ட பலன்சொலின், விமானம் கோடி
எத்தனை தூபிக் கோயில் சமைத்தபேறு எல்லாம் நல்கும். 560

(வேறு)

நீடுஅருண கிரிவலத்துஓர் அடிஇட்டோர்,
உருத்திரர்வாழ் நிலைகைக் கொண்டோர்;
நாடிஇரண்டு அடிஇட்டோர், மகேசுரர்தம்
பதத்தடைந்தார்; நதியும் சூடி
ஆடுஅரவம் புனைந்தமலை வலம்ஆக
எழுந்து,ஒருமூன்று அடியிட் டார்க்கே
கோடிதலை முறைஅவரைச் சிவலோகம்
தனில்கொடுபோய்க் குடிவைத் தாரே. 561

கயிலாய வழிகுறையும் பாவங்கள் ஓடும்

நன்றிதரும் அருணகிரி வலமாகச்
சிறிதுவழி நடந்த பேர்க்குத்
துன்றுநெடும் கிரணவெள்ளிக் கயிலைமலை
வழிகடுகித் தொலையா நிற்கும்;
அன்றியும்அம் மலைவலமாய் நடந்தவழிப்
பரல்உறுத்தும் அழற்சி யாலே,
கன்றியகா லரைக்காணில் கன்றியகா
லரைப்போலக் காணும் பாவம். 562

வலம் புரிந்தோர் பாததூளியின் பெருமை

வன்னிமலை வலம்புரிந்தோர் பதத்துகள்ஒன்று,
ஒருவாயு வசத்தி னாலே
புன்நரகம் அனையஇடம் புகுதில்அது
கயிலைஎனப் புனிதம் ஆகும்;
இன்னும்அவர் பதத்துகள்ஓர் மனிதர்உடல்
செறியில்அவர் இறப்பு நீங்கும்;
துன்னும்அவர் பிறப்புஒழியும்; வலம்புரிந்தோர்
பெருமைகள்என் சொல்லு வோமே. 563

வலம் வந்தோர் கயிலையில் அடையும் சிறப்பு

அந்தமலை வலம்புரிந்தோர் சிவன்இருக்கும்
கயிலையினில் ஏகும் போதில்
சந்திரன்வெண் குடைஎடுக்கும்; இரவிவிளக்கு
எடுக்கும்;அங்கை தருமம் தாங்கும்;
அந்தரமே இந்திரனார்,அவ் வழிக்குமலர்
பரப்பிடுவான்; அளகைக் கோமான்
வந்தனைசெய்து அருகுவரும்; கந்தமலர்
மழைசொரிவர் வசுக்கள் தாமே. 564

மேனகையும் அரம்பைஉடன் உருப்பசியும்
திலோத்தமையும் வீணை ஆர்க்கும்
கானநடம் புரிவர்;கங்கா நதியுடனே
யமுனைநதி கவரி வீசும்;
போனகஇன் அமுதும்மலைத் துகிலும்,முகில்
எடுத்துஎதிரே போகும்; போதும்
நானமும்கொண்டு அலர்மடந்தை நணுகும்;முன்னே
மறைபுகழ்ந்து நடக்கும் தாமே. 565

இப்பலனுக்கு எப்பலனும் ஒப்பாகாது!

சேல்பொதிந்து உகளும் கங்கை படிவதும், சிறந்த தானம்
பார்ப்பதும், யோகத் தாலே வருதலும், பலம்ஒவ் வாதால்;
ஆர்ப்பொலி சடையன் சோணா சலத்தினை வலமாய்ச் சூழல்,
காற்பலன் என்றுஎண் ணாதே முழுப்பலம் கருதும் காலே. 566

பரலால் சிவந்தது பணியால் சிவக்கும்

நிரந்தரம் இமையோர் போற்றும் நெடியமால் வரையைச் சூழ்வோர்,
பரந்திடும் வழியில் தோன்றும் பரலினால் சிவந்த பாதம்,
வரம்கொள வணங்கும் வானோர் மகுடகோ டிகளில் தைத்து
விரிந்தசெம் மணிகள் தாக்கி மீளவும் சிவக்கும் மாதோ. 567

மலைவலம் புரியார் உய்யார்

கால்நடை கொடுக்கப் பெற்றுஎன்? கரியகண் தெரியப் பெற்றுஎன்?
மானுடப் பிறவி உற்றுஎன்? மலைவலம் புரியா மாந்தர்,
ஊன்உடைப் புழுக்கூடு ஏறி, நரகுஇடை ஊசல் ஆடி,
தான்இடர்ப் படுவது அல்லால், உய்கிலர்; சனக! என்றார். 568

வேண்டுதல்கள் நிறைவேறும்

வஞ்சியர் புணர்ச்சி வேண்டின், மன்னர்கை வசமா வேண்டில்,
அஞ்சிய பகைமை எல்லாம் அக்கணத்து அகற்ற வேண்டின்,
பிஞ்சுஇள மதிபோல் நல்ல புதல்வரைப் பெறுதல் வேண்டில்,
சஞ்சிதம் முதலா மூன்று கருமமும் தவிர்க்க வேண்டின், 569

முயலகன், அலகை, பூதம், கணங்களை முனிய வேண்டில்,
துயர்உறு பிணியும், ஆகச் சோகமும், தவிர்க்க வேண்டின்
இயல்,இசை அறிய வேண்டின், எழுதரும் கோலம் வேண்டில்
மயல்அறு புகழை வேண்டின், மலைவலம் புரிவார் வல்லார். 570

ஞாயிறு, திங்களில் வலம் வரும் பலன்

வரம்தரும் அருக்க வாரம் மலைவலம் புரிந்தோர், வெய்யோன்
தெரிந்தமண் டலத்தைக் கீறிச் சிவகதி பதியாய்ச் சேர்வார்;
திரம்தரும் சோம வாரம் திருமலை வலமாய் வந்தோர்,
புரந்தரன் எனஏழ் பாரும் புரந்துஅரன் தன்மை பூண்பார். 571

செவ்வாய், புதனில் வலம்வரும் பலன்

மங்கல தினத்தில் சூழ்வோர் கடனுடன், வறுமை நீங்கிச்
சங்கிலித் தொடராம் ஏழு பிறப்பையும் தவிர்ப்பார்; புந்திக்கு
எங்கள்நா யகரைச் சூழ்வோர், இருங்கலை மறைகள் நாலாறு
அங்கமும் தெளிந்து முத்திக்கு அருகராய் அமரர் ஆவார். 572

வியாழன், வெள்ளியில் வலம் வரும் பலன்

மாவியா ழத்தில் செய்ய மணிவரை வலமாய்ச் சூழ்வோர்,
மூவரும் புகழத் தேவர் முனிவர்தம் குரவர் ஆவார்,
தாவிலா வெள்ளி வாரம் தனில்வலம் புரிந்தோர், கஞ்சப்
பூவையைப் புணரும் பூவைப் புணரும்மால் புரத்தில் சேர்வார். 573

சனிக்கிழமை மற்றும் சிறப்பு நாட்களில் வலம் வரும்பலன்

உதயமே சனிநாள் சூழ்வோர்க்கு, ஒன்பது கிரகம் நன்றாய்ப்
பதினொராம் இடத்தில் தூய பலன்களைப் பலியா நிற்கும்;
மதிஅணி சிவன்இ ராவும், வருடம்வந்து உதிக்கும் நாளும்,
அதிகமாம் அதிகம் ஆகும், ஐப்பசி முதலாம் மூன்றும், 574

அயனநாளிலும், நாடோறும் வலம் வரும் பலன்.

அயனசங் கிராமம் மாசி மகத்தில்அர்த் தோத யத்தில்,
வெயில்உறும் கதிரைப் பாம்பு விழுங்குநாள் விதிபா தத்தில்,
பயன்உற வலம்செய் வோர்க்குப் பலன்களில் கோடி ஆகும்;
அயர்வுஅறத் தினமும் சூழ்வார் பேற்றையார் அறிய வல்லார். 575

மலைவலம் வரும் முறை

காரிகை அவரை அற்றைக் கனவிலும் புணர்ந்தி டாமல்,
நீரினில் மூழ்கித் தூயது உடுத்துவெண் ணீறு சாத்தி,
ஆரிடம் முறையே தானம் அளித்துதாம் அவைகொள் ளாமல்
பாரிடை நடந்து,சூழ்ந்த தேவரைப் பணிந்து போற்றி, 576

கஞ்சுகம், போர்வை நீத்து, கவிகையும், செருப்பும், நீத்தே
அஞ்சுதல், வெகுளி, சோகம், அக்கணத்து அகற்றி, வாசி
குஞ்சரம் முதலா உள்ள வாகனம் குறுகி டாமல்,
விஞ்சிய அடைக்காய் உண்டி வழியிடை வெறுப்ப தாக்கி, 577

செங்கைவீ சாமல், சோராது, உவகையால், சிரத்தில் கூப்பி,
மங்கையர், பதிதர், நீசர், உறுப்புஇலா வடிவு நோக்காது,
அங்குஉறும் அடியின் ஓசை செவிப்புகாது, அரச மாதர்
திங்கள்ஐ இரண்டும் சென்று நடந்திடும் செயல்போல் சென்று, 578

இருவினை அகற்றும் அந்த மலையைஎண் திசையும் வீழ்ந்து,
பரவிஅங்கு அதனைச் சூழ்ந்த கடவுளர் பணிந்து போற்றி,
அருவமாய் வலமாம் சித்தர் அமரரை மனத்தால் போற்றி,
உருகிஅங்கு அவர்மேல் கைகால் படும்என ஒதுங்கிச் சென்று, 579

வானம்ஆர் மலையைப் பொன்னில் படிகநல் மணியா எண்ணி,
மோனமாய் நடக்க; அல்லது இறைபுகழ் மொழியைக் கேட்க;
ஆனஇச் செயலி னாலே வலம்செய்துஆ லயத்தில் நண்ணி
ஏனம்முன் அறியான் தாளைப் பணிந்து,தன் இருக்கை எய்தி, 580

குன்றுஎனும் குணத்தார் சூழ இருந்து,தீம் கனிபால் கொள்க;
அன்றியே புலவு நீத்த அடிசிலை உண்க; நீதி
நின்றஅத் தலத்தோர் செய்யும் நிலைமைஈது; அதிதூ ரத்தில்
சென்றவர் வருத்த மாய்எவ் வகைவலம் செயினும் சீராம். 581

தண்டுதல் இலாத ஞானச் சனக!இச் சயிலம் சூழ,
எண்திசை புரப்போர், தம்பே ரினில்சிவ உருவம் கண்டார்;
வண்டுஇசை பெருகும் ஓதி மலைமகள், மலையின் கீழ்பால்
கண்டனள், பவள வெற்பில் கயிலைவெற்பு இறைவன் காட்சி. 582

மணிவரை பரியில் சூழ்ந்த வச்சிராங் கதன்,அப் போது
புணர்பவம் தவிர்க்கத் தென்பால் புழுகுஅணி இறையைக் கண்டான்;
தணிவுஇலா வினைகள் நீக்கத் தமியனேன் மலையின் மேற்பால்
அணிஅண்ணா மலையான் என்னும் அருவுரு இறையைக் கண்டேன். 583

சூரியலிங்கம் முதலானவை

வாலவெம் கதிர்,மேல் சோண வரைகடந்து, ஒருநாள் பாய்ந்து
சாலும்அத் துயரம் தீரத் தனதுபேர் இறையைக் கண்டான்;
ஆலயம் முழுதும் தேவர், அரவநாட்டு உறைவோர், சித்தர்,
சீலமா முனிவர் கண்ட சிவன்உருத் தெரிக்கொ ணாதே. 584

மூன்று காதங்கள் தூரம் வரை சிவலிங்கங்கள்

ஈசனார் வடிவம் ஆன இலிங்கம்,அவ் எல்லை சூழ
யோசனை மூன்றும் சேர நெருங்கும்,வான் உடுக்கள் போல;
பேசுவது எவனோ? அந்தத் தலத்தினின் பெருமை வேலன்,
தேசுஉறும் கவுரி, யானை முகத்தனும் தெரிக்கொ ணாதே. 585

பாவங்கள் நீங்கும் வழியைக்கேட்டது.

தாதுஅவிழ் மலரோன் இவ்வாறு உரைத்தலும், சனகன் போற்றி,
வேதனே! பிறவி தீர்க்கும் விமலனே! விமலன் ஆன
ஆதியைப் பழித்தோர், செம்பொன் கவர்ந்தபேர் அடையும் தீங்கும்
பாதகம் தவிரு மாறும் பகர்எனப் பதுமன் கூறும். 586

10. ஆதித்தச் சருக்கம்

சோணகிரியை நிந்தைபேசுவோர் இடர்ப்படுவர்

(அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

அற்றம் அற்ற முனிவர் சூழும் அருண பூதரத்துடன்,
மற்ற வெற்பும் ஒக்கும் என்றுஇகழ்ந்து ரைத்த மனிதர்வாய்,
புற்றுஎ ழுந்து புகைஎழுந்து, புழுநெ ளிந்து, புலவுநீர்
கற்றுஎ ழுந்து பெருகுமண்டு சோரி மாரி சொரியுமே. 587

அந்த மைந்தர்தம்மை எற்றி, அந்த கன்தன் ஏவலால்
வந்த தூதர் செக்கில் இட்டு, அரைத்து அரைத்து, எடுப்பர்,வாய்
வெந்த வாளி னால்அ றுப்பர்; “எந்தை சோண வெற்பையோ
நிந்தை செய்வை” என்றுஅடித்து, நெய்யில் வேக வைப்பரே. 588

பஞ்செ ழுத்து வைத்துஅரக்குஉ ருக்கி, வாய்ப ரப்பியே,
நஞ்சி னைப்பு கட்டி, வெய்ய நரகிலேகி டத்துவார்;
அஞ்சி அந்த நரகு தானும் அருவருத்துஅ லைத்திடும்;
நெஞ்ச கத்தில் எண்ணினார்த மக்கும் ஈது நிகழுமே. 589

குருக்கள், தந்தை, தாயர்ஆவி கொன்ற தீயர் முதலினோர்
இருக்கும் வெய்ய நரகின்மீதின் இட்ட போதில், அவர்களும்
பெருக்க நொந்து “பாவி” என்று பேசுவார்கள் தம்உடன்
சரிக்கொ ணாது, தள்ளும் என்று தங்கள்கண்பு தைப்பரே. 590

என்றுஉ ரைத்து, நானும், வையம்ஏழும் உண்ட மாலுமாய்,
அன்றும் இன்றும் அளவுஇ டாதஅருண பூத ரத்தைஓர்
குன்றம் என்றுஇ கழ்ந்து, சென்று குன்றி,மெய்கு றைந்து,முன்
கன்றி னான்ஒருத்தன், என்று கதைவி ளம்பல் ஆயினான். 591

நான்முகன் சூரியன் கதையைச் சொன்னது

உலவுகின்ற சோதி யாவும் உள்ளில் வைத்து,இவ் உலகில்ஓர்
மலைய துஆகி நின்றதெய்வ மலையை, மற்ற மலைகள்போல்
அலகு பெற்ற இரவி எண்ணி ஆழிஒன்று வாசிஏழ்
இலகு தேர்அம் மலையின் உச்சி எல்லையாய்ந டத்தினான். 592

சூரியனுடைய தேரும் குதிரைகளும் அழிந்தன

முகுந்தர் தேடும்அந்த வெற்பின் முடியின் மேவும் முன்னமே,
மிகுந்த சோதி உள்ளினும்வெ டித்துஎ ழுந்து வெம்மையாய்
புகைந்து செல்ல, இரதம் மூவர் புரம்எனப்பொ ரிந்ததே;
உகைந்த பச்சை வாசி யோ,உலர்ந்த வாசி ஆனதே. 593

சூரியன் மதி அழிந்த நிலை

குதிரையும் கரிகள் ஆகி, கொடியதேர் அலகைத் தேராய்,
கதிரையும் தனது பாகன் கால்என இழந்த பானு,
மதிஅழிந்து இருந்தான்; அந்த மலைவலம் செய்து ஞானக்
கதிபெறச் செல்வேன், கண்டு, கதிரவற்கு இவைஉ ரைத்தேன். 594

'சூரியனே! அருணையை வலம்செய்'

"ஐயனை மலைஎன்று எண்ணி, அகந்தையால் இகழ்ந்து, வீழ்ந்த
கையனே! ஒருகா லத்தும் கதிஇலை உனக்குஎன் றாலும்,
செய்யும்ஓர் தொழிலி னாலே தீர்க்கலாம்; தெளிவுஉ ளார்க்கு
மெய்யனை, அருணை யானை வலம்செய்," என்று உரைத்து மீண்டேன். 595

வலம்வந்த ஆதித்தன் அருள்பெற்றது

போதித்த படியே சென்று பொன்மலை வலமாய், முன்னம்
சாதித்த அருக்கன் சோணா சலத்தினை வலமாய் வந்தான்;
வாதிக்கும் மழுவி னானும் மழவிடை மீதில் கோடி
ஆதித்தர் எனவே தோன்றி ஆதித்தற்கு அருளிப் போனான். 596

பன்னிரு மாதமும் வலமாகவே செல்லுதல்

பன்னிரு மாதம் தோறும் பரிதிமுன் பயத்தி னாலே
வன்னியின் வடிவது ஆன மலையினை, வலமாய்ச் செல்வான்;
சென்னியின் எல்லை செல்லான்; இடப்புறம் செல்லான்; தன்தேர்
அந்நிலை வரும்போது ஏத்தி அலர்சொரிந்து அகலும் என்றான். 597

11. பிரதத்த ராஜன் சருக்கம்

அருணாசலேசுரர் பொருளைத் திருடியோர் அடையும் துன்பநிலை

(எழுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

அருணைவாழ் இறைவன் திரவியம் அணுமட்டு
ஆயினும் கரந்தபேர், உடனே
மரணமாய் நமன்நாட்டு அழலிலே குளிப்பர்;
வச்சிர உலக்கையால் மறிவர்;
இருள்நிறை நரகம்இரு பத்துஎண் கோடி
இடத்திலும் அடைவிலே இருப்பர்;
தரணியில் புழுவாய்ப் பிறப்பர்கள்; களவு
தனக்குஇயைந் தவரும்அத் தகையார். 598

ஓங்கிய தரையுள் இசைத்தபொன் எதிரே
உற்றபேர் உடலையும் ஒறுக்கும்;
தேங்கிய கருணை அருணைநா யகர்பொன்
செய்கையைப் படியினில் கரந்து
வாங்கிய பேரைக் கிளைஉடன் சிதைக்கும்;
மலையினும் கடலினும் ஒளித்து
நீங்கிய பொழுதும் தொடர்ந்திடும்; விடுமோ?
நிழல்எனத் தொடரும்எந் நிலத்தும். 599

கடிக்கலாம் சிலையை; விழுங்கலாம் நெருப்பை;
கடுவிடம் குழைத்துஇழைத்து எடுத்துக்
குடிக்கலாம்; இரும்பை அருந்தலாம்; கடும்பால்
கொள்ளலாம்; மருந்தின்நல் குணத்தால்
விடுக்கலாம் பகையை; அருணைநா யகர்பொன்
விழுங்கினால் மிடற்றிலே பிடிக்கும்;
உடற்குளே கனலும் புகையும்அவ் அளவோ?
உயிரையும் உளத்தையும் ஒறுக்கும். 600

முக்கணான் பொருளைக் கவர்ந்தபேர் இருக்க;
முயன்றபேர், நினைந்தபேர் முதலாய்
அக்கணத்து அழிவர்; அவர்களும் இருக்க;
அடியவர் பொருள்கவர்ந்து அலைக்கத்
தக்கது நினைத்தார் கெடுவர்என்று உரைத்துச்
சத்தியம் பலபல சாற்றிச்
செக்கரும் கருக ஒளிவிடும் மணிப்பூண்
திசைமுகன் ஒருகதை செப்பும். 601

பிரதத்தன் வரலாறு

முன்னமே ஒருநாள், வடதிசைக்கு இறைவன்;
முழுமணிக் கங்கைநீர்த் துறைவன்;
இந்நிலத்து இழிந்த இந்திரன் அனையான்;
ஆண்தகை முருகவேள் நிகர்வான்;
மன்னவர் நிரைத்த மகுடகோ டிகளின்
வயிரநா யகங்களால் தேய்ந்த
பொன்அவிர் கழலான்; தருமமும் கழலான்;
புகழ்ப்பெயர் பிரதத்தன் என்பான். 602

பிரதத்தன் கோலம்

காலன்நேர் விழியார் முகம்என விளங்கிக்
களங்குஉடைத்து ஒழுக்கிய மதிபோல்,
நீலமாம் மணிக்காம்பு இயைந்தவெண் கவிகை
நெடுநிலப் பரப்புஎலாம் நிகழ்த்தச்
சாலவே பணியா அரசர்கள் இவன்பொன்
சரணமே படிந்துஉயிர் பெறும்என்று
ஏலவே அழைக்கும் தருமதே வதைபோல்,
இரண்டுசா மரைகள்ஆர்த் திடவே, 603

பிரதத்தன் யாத்திரைக்குப் புறப்பட்டது

வருணமண் டலத்தில் புரவிபோல் கிளர்ந்த
மரகதக் குரகதம் வயங்க,
அருணமண் டலத்தை அளவிடும் கொடித்தேர்
அடவிகள் புடவியை அடைப்ப,
கிரணசிந் துரத்துப் புகர்முக மருப்பில்
கிம்புரிக் கதிர்திசை கிளர,
தரணிபர் நடுங்க, மந்திரி கணத்தோடு
எழுந்தனன் தண்டயாத் திரையே. 604

பிரதத்தன் அருணாசலேசுரர் கோயிலை அடைந்தது

அங்கர்புற்று ஏற, யவனர்வெற்பு அடைய,
அவந்தியர் வில்லின்நாண் கௌவ,
சங்கிலித் தொடக்காய் மற்றமண் டலிகர்
தம்இறை தாங்களே சுமக்க,
சிங்கஏறு எனவே சோழநாடு அணைவான்,
திருநதி கடந்து,தென் அருணைக்
கங்கைவார் சடையான் கோயிலிற் புகுந்தான்;
கங்கையும் காசியும் புரப்பான். 605

பிரதத்தன் காமவிராகங் கொண்டது

அரும்புஅவிழ் மலர்கொண்டு அருச்சனை புரிய,
அருணைநா யகர்திருக் கோயில்
விரும்பிஉள் புகுந்து பணியும்அவ் இடத்தில்,
விடத்தினும் கொடியகூர் விழியாள்,
இரும்பையும் உருக்கும் இசையினாள் ஒருத்தி,
இலங்குஇழை யாருடன் இறைபால்
கரும்புஎனும் மொழியால் பாடுதல் கேட்டான்;
கண்டனன் வளைத்தவேள் கரும்பை. 606

பிரதத்தன் குரங்கு முகமானது

அன்னமோ? கிளியோ? அமிர்தமோ? திருவோ?
அமிர்தம்அன்று அமரருக்கு அளித்த
வன்ன,மோ கினியோ? இரதியோ? பிரமன்
மனத்தினால் வகுத்த,மே னகையோ?
என்ன,மோ கமதாய்த் தனதுநாட்டி னில்கொண்டு
ஏகுவான் நினைந்தனன்; அதற்கு
முன்னமே குரங்கு முகமதாய் இருந்தான்;
முறுவலா யினதுஎவர் முகமும். 607

பிரதத்தனின் காணிக்கை

மந்திரிக் கிழவர் அரசனை வினவி,
மன்னவா! நினைந்தவாறு அதனால்
வந்தஇத் துயரம் தவிர்ந்திட, மலைமேல்
மருந்தினைப் பணிஎன, அவனும்
சிந்துரக் குவடும் கவனவாம் பரியும்,
செழுமணிச் சிவிகையும், தேரும்
சந்தனம் அணியும் தனத்தினார் பலரும்
தமனியக் கோயின்முன் விடுத்தான். 608

பிரதத்தனின் குரங்கு முகம் மாறியது

பன்னரும் அனந்த பூசனை புரிந்தான்;
பரமனும் அவற்குஅருள் புரிந்தான்;
கின்னர மொழியாள் விருப்பினால் அடைந்த
கிலேசவா னரமுகம் ஒழிந்தான்;
நல்நர முகம்பெற்று இறையுநாடு அணைந்தான்;
ஆதலால், அரன்பொருள் கவர
உன்னிய பாவம், பதின்மடங்கு அரும்பொன்
உதவினால் தவிரும்என்று உரைத்தான். 609

அறிந்து செய்த பாவம் தீர வழி கேட்டல்

(அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

மாதவனே! அருணகிரி வளம்இதுதான்
எனத்திருவாய் மலர்ந்தான்; அந்தப்
போதனைஅங்கு அடிபணிந்து,உன் போதனையால்
மகிழ்ந்தனம்;இப் புவியின் மீதே
கோதம்உடன் அறிந்துசெய்த பவம்தவிரும்
கதையினையும் கூறுக என்றான்;
மூதறிவா யினன்நாலு முகத்தினும்ஆ
யிரம்முகமாய் மொழியல் உற்றான். 610

12. பாவம் தீர்த்த சருக்கம்

அண்ணாமலையைத் தரிசிக்கப்பாவம் நீங்கும்

(கலிவிருத்தம்)

வாக்கினால், வடிவினால், மனத்தி னால்,பவம்
தாக்கினார், அருணைமா சயிலம் நோக்கினால்
நீக்கினார் என்பது நிகழ்த்தி, நான்மறை
தேக்கினான் சிலகதை செப்பல் ஆயினான். 611

அஷ்டவசுக்களின் ஆணவச் செயல்

(அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

எம்பெரிய சபைஇடத்தில் இருநான்கு
வசுக்களும் வந்திருந்தார் முன்னே;
தம்பெரிய தவத்தினையும் புகழினையும்
வியந்துஉரைத்த தகைமை நோக்கி,
கும்பமுனி முதலானோர் இடையில்உமை
வியந்துஉரைத்த கொடுமை யாலே,
அம்புவியில் இழைத்ததவம் அனைத்தினையும்
அவம்ஆக்கி அகற்றும் என்றேன். 612

தம்செயலைப் புகழ்ந்தோர், மற்றவரைஇகழ்ந்தோர் அழிவர்

உற்றபெரும் தவத்தினையும், தமதுஅறத்தின்
நலத்தினையும் உரைத்த பேரும்,
மற்றொருவர் தமைஇகழ்ந்த வரும்துயரக்
கடல்மூழ்கி மறிவர் என்றேன்;
சிற்றறிவா கியவசுக்கள் அனைவர்களும்
நடுங்கிஇது தீரும் காலம்
சொற்றருளும் எனஉரைத்தார்; அரன்அருளால்
தீரும்உங்கள் துயர்தான் என்றேன். 613

வசுக்களின் தவமும் இடபவாகனக் காட்சியும்

சொல்லுதலும் வசுக்கள்எலாம் எனைஅகன்று,
நெடியகங்கைத் துறையில் ஏகி,
எல்லைஇலா நெடும்காலம் இறையைநினைந்து
அரியதவம் இயற்றி னார்கள்;
வல்லிபங்கன் ஒருநாளில் மழவிடைமேல்
அடைந்து,உதவும் வரம்ஏது என்றான்;
அல்லிமல ரவன்கொடுத்த கொடும்சாபக்
கடலில்எடுத்து அருளுக என்றார். 614

கருணைமுகில் முகம்மலர்ந்து, வசுக்களுடன்
உமதுபவம் கடக்க வேண்டில்,
தரணியிலே ஒருநகரம் தலேச்சுரம்என்று
இலங்கும்;அந்தத் தலத்தின் மீதே
அருணகிரி எனும்மலையாய் இருக்கும்;அந்தப்
பதிஅணுகி, அசலம் சூழ்ந்த
அருணதிசை தொடங்கி;எட்டுத் திசைகளிலும்
இருந்துதவம் இயற்றும் என்றார். 615

அட்டமூர்த்தியாய்க் காட்சி

அன்னவயல் அருணையில்சீர் அரியதவம்
இயற்றிடும்அவ் வளவே, உங்கள்
முன்னர்அழல் கிரியும்எட்டு முகம்ஆக
விளங்கிஅட்ட மூர்த்தி ஆகும்;
மன்னும்உங்கள் அரும்பவமும் தவிரும்,என
உரைத்து,வெள்ளி மலையில் சேர்ந்தான்,
தன்னைஅடைந் தவர்கள்எலாம் தனைப்போல
இருக்கவரம் தருகு வானே. 616

அட்டவசுக்களின் சாபந்தீர்ந்தது

முந்தஅசு ரரையும்அவர் புரத்தினையும்
எரித்தபிரான் மொழிந்த வாறே
அந்தவசு அனைவரும்சென்று, அருணையிலே
அரியதவம் இயற்றி னார்கள்;
இந்தவசு மதிதழைக்க அழல்கிரிஎட்டு
உருவாகி இருந்தது அங்கே;
தந்தவசு நிலைபுகழ்ந்த கொடும்சாபக்
கிரிகள்எலாம் தள்ளி னார்கள். 617

பிரமனின் மனக்குறை

பூதரம்சூழ் திசைகள்எலாம் இருந்துஅட்ட
மூர்த்திதனைப் பூசித் தார்கள்;
ஆதலினால் பழையபடி தமதுபத
விகளைஅடைந்து, அருள் பெற்றார்கள்;
ஏதம்அறும் படிக்குஅரிய மறைப்பயன்எட்டு
உருவுஆகி இருந்த போதும்;
சீதரனும் பதம்,கிரமத்து உடன்அறியான்;
முடி,எனக்கும் தெரிந்தது இன்றே. 618

திலோத்தமை கதை

சண்முகனை அளித்தஐந்து முகத்தவன்எண்
வசுக்கள்செயும் தவத்தி னாலே
எண்முகமாய் இருந்ததுகண்டு, ஒருமுகமாய்
இமையவர்வாழ்த்து எடுத்தார் என்று,
தண்முகம்நான்கு உடையபிரான் சனகமுனிக்கு
உரைத்துஅருளச், சயிலத்து ஊடே
பண்முகயாழ் அனையமொழித் திலோத்தமைசேர்
கதையினையும் பகரல் உற்றான். 619

இந்திரன் வேண்டுகோள்

(கலிவிருத்தம்)

தேவர்கோன் முன்னம்என் இடத்தில் சேர்ந்து,தன்
பாவன மானதன் பதவி வேண்டியே
யாவரும், அருந்தவம் இயற்றினார்; அதற்கு
ஆவது செய்என அறைந்து போயினான். 620

பிரமன் அமைத்த பெண் வடிவம்.

இந்திரன் போனபின், இயக்க மங்கையர்,
அந்தர மங்கையர், அரவ நாட்டவர்,
சுந்தரக் கடல்புவித் தோகை மார்,வரை
மந்தரம் முலைச்சியர் அழகு வாரியே, 621

திலோத்தமையிடம் மையல் கொண்டது

வகுத்தனன் திலோத்தமை என்னும் வஞ்சியை;
உகுத்தனன் வலியை;நன் மதியை ஓட்டினன்;
மிகுத்ததுஓர் விஞ்சையில் புவியின் வேட்டுவன்
அகத்துஉடல் அழித்துஉடல் அளிப்பது என்னவே, 622

தாங்கள் தந்தை என்று ஒளிந்தது

மன்மதன் கணையினால் மயங்கி வாடும்என்
தன்மையை அறிந்து,நான் தனக்குத் தாதைஎன்று
என்மனம் பொருந்திலாது, எனது கையுறாள்
முன்பினின் ஒளிக்க,நான் முகமும் தேடினேன். 623

அருணைநாதனைக் கண்டு சரணம் என்றது

(அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

கன்னிமா னாகச் சென்றாள்;
கலையதாய்த் தொடர்ந்தேன்; பேட்டு
வன்னியாய்ப் பறந்தாள்; சேவல்
வடிவமாய்த் தொடர்ந்தேன்; மங்கை
பின்னைஓர் கதியும் காணாள்;
பிறங்கலாம் அருணை நாதன்
தன்னையே தூரக் கண்டாள்;
"சரணம்"என்று உரைத்துச் சார்ந்தாள். 624

மாயமால் விடையின் பாகா! வடிவுஇலா இடையின் பாகா!
காய்அழல் ஆன மெய்யா! கானகத்து ஆடும் ஐயா!
ஆயும்ஆ ரணத்தின் சோதி! அடைக்கலம் என்றாள்; ஐயன்
சேயிள மழலை போலத் திருச்செவி சாற்றி னாளே. 625

அருணாசலேசுரர் வேடவடிவாய் வந்தது

முருகுஅலர்க் குழலி னாள்தன் முறைஇடும் முறைக்கு,என் ஐயன்
திருஉரு அனைத்தும் தூய செவிகளாய் இருந்த போது,
விரைவின்,மால் வரையைக் கீறி, வேட்டுவன் ஆகி நாலு
சுருதியும் ஞமலி யாகத் தோன்றினன் தோகை பாகன். 626

பெருமானைக் கண்டதும் மையல் தெளிந்தது

சூடகச் செங்கை பாகன் சிலையொடு தோன்றும் போதில்
வாடிய மருங்கு லாள்மேல் மயக்கமும் வருத்தம் தீர்ந்தேன்;
ஆடிய பெருமான் நம்மை முனியும்என்று அஞ்சித் தாழ்ந்தேன்;
வேடனைப் பறவை கண்டால் வெருவுமோ வெருவு றாதோ? 627

மலைகண்டாய் ஆதலின் பாவந்தீர்த்தோம்

"வெற்புஎனும் முலையாள் தன்னை விதித்து,நீ விரும்பும் தீமை
கற்பகோ டியினும் தீராது; ஆயினும், கருணை யாம்இத்
தற்பர மலைகண் டாயே, ஆதலால் தவிர்த்தோம் போ"என்று,
அற்புதன் மொழிந்து மீளப் புகுந்தனன் அருணை வெற்பில். 628

தென்அருணை சேரின் பாவம் தீர்வது திண்ணம்

(கலிவிருத்தம்)

தன்னைஅறி யாமல்வினை சாரும்உடல் தானும்,
தென்அருணை சேரில்அது தீருவது திண்ணம்;
இன்னல்வினை அற்று,அதனில் எண்ணியது பெற்றார்
முன்னம்உளர்; என்றுஅயன் முனிக்குமொழி கின்றான். 629

மாயவன் உறக்கத்தைக்கண்ட யோகியர் பரமனை நினைத்தது

கற்பமுடி வாய்இருள் பெயர்ந்துபுலர் காலத்து,
அற்பஇருள் நின்றதுமுன் னான்இறையி னாலே;
சொற்பரவை மாயன்உண ராதுதுயில் கொள்ளச்
சிற்பரம யோகியர்கள் செம்மலை நினைந்தார். 630

சோதிவடிவால் உலகம் உண்டாயது

அத்தன்அடி யார்கள்தமது ஆணவம் அறுக்கும்
சுத்தன்அழல் ஆனதுஒரு சோதிவடிவு ஆனோன்;
எத்தலமும் எத்திசையும் எங்கும்வெளி ஆனோன்,
உய்த்தபொறி தம்மில்உள வாயஉலகு எல்லாம். 631

மாயவன் பயத்துடன் எழுந்தது

ஊழிமுடி வாய்இருள் புலர்ந்தும்உண ராதே,
ஆழிமிசை யின்துயிலும் அச்சுதனை எய்தி,
வாழிஎன யோகியர் எழுப்புதலும், மாயன்
பாழியிலும் நின்றுஅதி பயத்துடன் எழுந்தான். 632

மாயன் அருணாசலேசுரரை நினைத்தது

வையகம் அளிக்கமல ரோனைஉத வாதே,
பைஅரவின் மிக்கதுயில் கொண்டபரி சாலே,
வெய்யபுன் வினைத்தொழில் விளைத்தனன்; எனத்தன்
ஐஉணர்வு அஞ்சி,எனது ஐயனை நினைந்தான். 633

அருணாசலேசுரர் காட்சி தந்தது

அன்பர்கரு தில்,கடுமை யாகிஎதிர் வந்தே
துன்பம்அகல் விக்கும்அது தூயதொழில் ஆனான்,
வன்படிக வெற்புமிசை மன்னுசுடர் போலே,
மின்படரும் மேனியுடன் வெள்விடையில் வந்தான். 634

மிக்க துயின்ற பாவந்தீர்ப்பாய் என்றது

பொருக்குஎன எழுந்து,அடி பணிந்து,அருள் புகழ்ந்தே
அருக்கிய முதல்புரி அருச்சனையி னாலே,
“உருக்கிஎன் வினைத்தொடர் ஒழித்துஅருள்தி” என்றான்;
எருக்குஅணி குவான்இவை எடுத்துமொழி கின்றான். 635

அருணாசலேசுரரைப் பூசை செய்! பாவந்தீரும்.

வாசிமக மேமுதல் மகம்பலசெய் தாலும்,
பாசம்அக லாதவினை பற்றுஅறுதல் எண்ணித்,
தேசுமிகு தென்திசை செறிந்து,அருணை தன்னில்
பூசைபுரி; விட்டுவினை போகும்உனை என்றான். 636

அருணாசலத்தின் பெருமையை வேதங்களும் உணரா

நாறுபொழில் அந்நகரும் நாமும்வடிவு ஒன்றே;
வேறுஅல; அதன்பெருமை வேதம்உண ராதால்;
நீறுபுனை யோகியர்கள் நீவிர்பலர் தொண்ணூற்று
ஆறுபிர மாஅதில் அருச்சனை புரிந்தீர். 637

சந்திரன் ஸ்ரீஅருணாசலத்தில் சாபம் தீர்த்துக்கொண்டது

முற்றுஇழை உரோகிணி முலைக்குஇடையின் மூழ்கா
மற்றஇரு பத்துஅறுவர் வாழ்வையும் மறந்தான்,
கற்றைமதி தக்கன்உடல் கன்றுஉறச் சபித்தான்;
அற்றமதி அப்பதியில் அத்துயர் ஒழிந்தான். 638

அரி அருணகிரியைக் கண்டது

நினைப்புஅளவில் முத்திதரும் நீள்நக ரதிற்போய்
மனக்குறை தவிர்த்திடுதி என்று,இறை மறைந்தான்;
அனல்கிரியை நாடி,அரி அத்திசையில் நண்ணிச்
சுனைக்கமல வாசமிகு சோணகிரி கண்டான். 639

மலைவலம் வந்த மாயவனின் பாவம் தீர்ந்தது

ஈசர்வடி வானமலை கண்டு,இனிது இறைஞ்சி,
தேசுமிகு நன்னகர் செறிந்து மகிழ்வாகி,
வாசவ தடத்துஇடை படிந்து, வலம் ஆகிப்
பூசனை புரிந்து,வினை போய்அமலன் ஆனான். 640

நான்முகன், புனுகுபூனை அடைந்த மகிழ்ச்சியைத் தெரிவிக்கலானார்

மேவிஅரு ணைப்பதியில் மிக்கபுகழ் மாயன்
பாவம்அகல் வித்துஇடு பலத்தினை உரைத்து,
தாவிஉமை பாகம்உறை செம்மலையின் நாதன்,
நாவியின் மகிழ்ச்சியையும் நான்முகன் உரைப்பான். 641

13. புளகாதிபச் சருக்கம்

புளகன் புனுகு பூனையாய் வரம் பெற்றது

(எழுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

உருவுபல வேறுபுனை புளகன்எனும் ஓர்அசுரன்,
ஒருபொழுது நாவி வடிவாய்
அருணகிரி மீதுஉலவி, அரியபுழு கேசிதறி
அதிகபல மாய்அ வனியோர்
வெருவ,இமை யோர்முனிவர் ஒருவர்ஒழி யாதுஅரிய
வினைபுரிகை யால்அ வர்எலாம்
கருணைமலை போல்இமய மலைஅமலை பாகர்உறை
கயிலைமலை மேவி மொழிவார். 642

புளகன் அழியான் ஆனால் முத்தி கொடுப்போம்!

புளகன்எனும் ஓர் அசுரன் மிருகவடி வாகிவதை
புரியஉலகு ஏழும் முறைபோய்
விளைதுயரம் ஆயினர்கள் எனஉரைசெய் தார்அவர்கள்
விமலன்,அவ ரோடு புகல்வான்;
அளவில்மண மானபுழுகு அருணகிரி மீதுஉதவி,
அதிகபல மாய்ம ருவினான்,
எளிதில்அழி யான்;அவனும் இனியகதி ஏற,உமை
இடர்அலையில் ஏற விடுவோம். 643

நாவி வடிவானவனே ஆவி விடுவாய்!

மேவும்என ஓதி,அரு ளோடுபுள காதிபனை
வேதமுதல் கூவி, “அவுணா!
நாவிவடி வாகியஉன் ஆவிவிடு வாய்”என,
நாவிவடி வான்மொ ழிகுவான்;
“பாவைஒரு பாக!கரு ணாலய! புராதன!
பராபர!வி லோசன! அருளாய்!
ஏவல்எளி யேன்மொழியு மாறுஉதவு”எனா,இறைவன்
ஈரடியின் மீது தொழுதே. 644

புழுகு அணி இறைவன் என்றபெயர்

எனதுகிளை யாமிருகம் உனதுதிரு மேனிபுக
இனியபுழு காலும் ஒருபேர்
புனைக,என வேபரவி, உயிர்விடலும், நாவிகதி
புகுத,இறை யோன்அ ருளினான்;

மனம்உருகி யேமுனிவர், இமையவர்கள், மானிடர்கள்,
மதிமுடியின் மேல்அ ணியவே,
அனவரதம் மான்மதமும் இமசலமும் ஆலயம
தருவிளன வேபெ ருகுமே. 645

புனுகு அளித்தோரும் புராணங்கேட்டோரும்.

புழுகு,பனி நீர்,களபம் அணுஅளவ தேனும்,இறை
புனையும்வகை யால்உ தவினோர்,
விழிகுளிர நாடி,அரன் இணைஅடிக ளேபரவி
வினவினர்கள் வீடு பெறுவார்,
உழைமருவு பாணியினர் சரிதம்இது ஆகும்என
உவகைஉட னேஉ ரைசெய்தான்;
மொழியும்மல ரால்அயனை முனிவருட னே,சனக
முனிபுகழ்வி னோடு தொழுதான். 646

வாழ்த்து

(கலிவிருத்தம்)

அஞ்சுஎழுத்தும் வாழி!வாழி! அருணைவாழி! அருணையான்
கஞ்சம்உற்ற சரணம்வாழி! கருணைவாழி! கருணைபோல்
மஞ்சுபெற்ற வானம்வாழி! வையம்வாழி! வையமேல்
தஞ்சம்உற்ற நீறும்வாழி! சைவம்வாழி! வாழியே. 647

ஞானம்வாழி! நன்மைவாழி! நாடுஇராச நீதிசீர்
தானம்வாழி! தருமம்வாழி! சரதவேதம், ஆகமம்
கானம்வாழி! கல்விவாழி! கற்றுஅறிந்த கேள்விஅன்பு
ஆனபேர்கள் வாழி!ஈசன் அடியர்வாழி! வாழியே! 648

(அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்)

இக்கதை, படித்தோர், கேட்டோர், எழுதினோர், எழுதி வைத்தோர்,
மைக்கடல் சூழ்ந்த இந்த வையகம் முழுதும் காத்து,
தக்கசந் தான போகம், சவுக்கியம் தழைய வாழ்ந்து ,
திக்குஅரு ணேசர் அன்பால் சிவபதம் பெறுவர் தாமே. 649